

ASEAN+3 REGIONAL ECONOMIC OUTLOOK 2025

Highlights

ASEAN+3 Macroeconomic Research Office (AMRO) is an international organization that commits to securing the macroeconomic and financial resilience and stability of the ASEAN+3 region through surveillance, supporting regional financing arrangements, providing technical assistance, serving as a regional knowledge hub and facilitating ASEAN+3 financial cooperation. The 14 member economies comprise the 10 member states of the Association of Southeast Asian Nations (ASEAN), and China; Hong Kong, China; Japan; and Korea.

The ASEAN+3 Regional Economic Outlook (AREO), AMRO's annual flagship report, provides AMRO staff's comprehensive assessment of conjunctural and structural issues in the ASEAN+3 region. The report is produced by the AMRO for the use of the AMRO members and has been reviewed by the Executive Committee. Its publication has been approved by the Executive Committee of the AMRO. Any interpretations or conclusions expressed are not necessarily those of the AMRO members. By making any designation of or reference to a particular territory or geographical area, or by using the term "member" or "country" in this report, AMRO does not intend to make any judgements as to the legal or other status of any territory or area. For brevity, "Brunei Darussalam" is referred to as "Brunei" and "Hong Kong, China" is referred to as "Hong Kong" in the text.

This booklet offers translations of key highlights from the AREO report into 10 languages in the region.

The factual information covers data for the period up to March 14, 2025, except when stated otherwise.

The translation from English to each language was coordinated by Megan Wen Xi Chong, Naoaki Inayoshi (lead), and Yuhong Wu. The translations were contributed by Renold Abdi, Benyaporn Chantana, Kuchsa Dy, Shunsuke Endo, Naoaki Inayoshi, Catharine Tjing Yiing Kho, Bo Ra Lee, Kittiya Manivong, Eunmi Park, Toan Long Quach, Yin Muiy Soe, Vansopheaktra Odorn Tep, Aye Thu Zar Thein, Jade Vichyanond, Trung Thanh Vu, Haobin Wang, Ginanjar Wibowo, Yuhong Wu, and Thai Yangsingkham; with support from Laura Britt Fermo, Beomhee Han, Seung Hyun (Luke) Hong, Sumio Ishikawa, Jae Young Lee, Allen Ng, Kian Heng Peh, and Runchana Pongsaparn.

Table of Contents

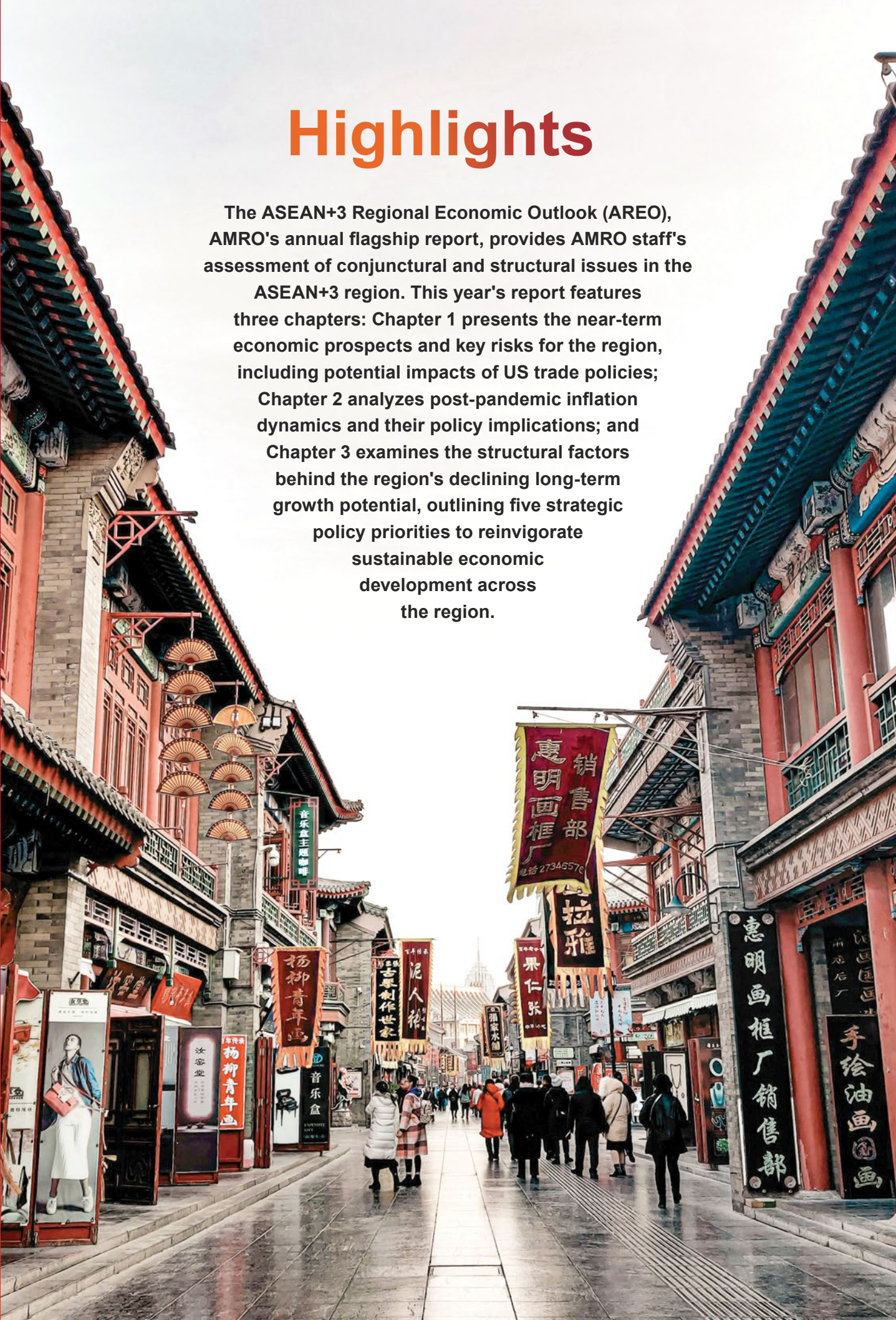
English	1
Bahasa Indonesia	5
Bahasa Melayu	9
Chinese	13
Japanese	17
Khmer	21
Korean	25
Lao	29
Myanmar	33
Thai	37
Vietnamese	41

Download the full report

Highlights

The ASEAN+3 Regional Economic Outlook (AREO), AMRO's annual flagship report, provides AMRO staff's assessment of conjunctural and structural issues in the ASEAN+3 region. This year's report features three chapters: Chapter 1 presents the near-term economic prospects and key risks for the region, including potential impacts of US trade policies; Chapter 2 analyzes post-pandemic inflation dynamics and their policy implications; and Chapter 3 examines the structural factors behind the region's declining long-term growth potential, outlining five strategic policy priorities to reinvigorate sustainable economic development across the region.

Chapter 1: Macroeconomic Prospects and Challenges

2024 was a year of resilient global growth and continued disinflation, despite multiple sources of uncertainty. The global economy entered a new phase as major central banks began monetary easing after three years of tightening. However, challenges mounted throughout the year—geopolitical tensions triggered periodic spikes in commodity prices and the US presidential election campaign raised concerns about major shifts in US trade and broader economic policies. Despite these headwinds, the US economy demonstrated strength, driven by robust consumer spending and tech sector investment, while inflation fell to its lowest since the pandemic began. The euro area, however, maintained modest expansion.

ASEAN+3 registered stable growth of 4.3 percent in 2024, following 4.4 percent expansion in 2023. Domestic demand remained the primary driver of growth for most economies, underpinned by strong labor market conditions and a recovery in investment. A rebound in exports, particularly in semiconductors and tourism, provided additional momentum. Inflation continued to moderate, although supply-driven price spikes in energy and shipping costs caused periodic disruptions. Financial markets strengthened in the first half of the year but experienced increased volatility in the second half, with equity markets reversing earlier gains and bond yields rising. Despite heightened global uncertainties and financial market fluctuations, the region's international reserves remained ample, reinforcing external resilience.

The region is expected to maintain robust growth of above 4 percent in 2025 and 2026. Domestic demand will remain a key pillar of growth, supported by improving investment activity, while external demand—particularly from the technology sector and tourism—will provide additional support. However, the outlook is subject to significant uncertainties, especially from US trade policies, that could weigh on the region's growth. In the medium term, ASEAN+3 is expected to remain a key driver of global growth, contributing about 43 percent of global growth—slightly below its pre-pandemic average. Meanwhile, inflation is expected to pick up slightly but will remain low at 1.7 percent in 2025 and 2026.

Risks to the near-term outlook are tilted to the downside. The most prominent is the potential for more aggressive protectionist policies from the United States, which could disrupt trade flows and investment and dampen regional growth. Other key risks include tighter global financial conditions, slower growth in major economies, and potential spikes in commodity prices due to geopolitical tensions or weather-related shocks. Over the longer term, structural challenges such as aging populations, climate change, and technological disruptions continue to pose risks to macrofinancial stability.

The favorable baseline outlook for ASEAN+3 provides an opportunity to rebuild policy space, although policymakers must navigate an increasingly uncertain external environment. While both fiscal consolidation and monetary policy easing continued to progress in 2024, policy challenges have become more complex. Looking ahead, policies should focus on strengthening long-term resilience while maintaining flexibility to address near-term challenges, with the appropriate policy mix tailored to each economy's specific circumstances and constraints. On the fiscal front, this means balancing the rebuilding of buffers with providing targeted support for growth. For monetary policy, authorities need to carefully recalibrate policy stance based on domestic conditions while preserving exchange rate flexibility and maintaining vigilance against financial stability risks, particularly given prospects of heightened trade tensions and volatile global financial conditions.

ASEAN+3: AMRO Staff Growth and Inflation Estimates and Forecasts, 2025–26

(Percent, year-on-year)

Economies	GDP Growth			Inflation		
	2024e	2025f	2026f	2024e	2025f	2026f
ASEAN+3	4.3	4.2	4.1	1.2	1.7	1.7
Plus-3	4.1	4.1	4.0	0.7	1.4	1.5
China	5.0	4.8	4.7	0.2	1.1	1.3
Hong Kong	2.5	2.4	2.3	1.7	2.2	2.0
Japan	0.1	1.3	1.0	2.7	2.5	2.1
Korea	2.0	1.6	1.9	2.3	1.9	1.8
ASEAN	4.9	4.7	4.7	2.9	3.0	2.9
Brunei	4.2	2.6	2.6	-0.4	0.6	0.4
Cambodia	6.0	5.8	6.0	0.8	2.9	2.5
Indonesia	5.0	5.0	5.1	2.3	2.2	2.7
Lao PDR	4.5	4.6	4.6	23.1	10.1	6.4
Malaysia	5.1	4.7	4.5	1.8	2.7	2.5
Myanmar	3.2	1.0	1.0	27.5	25.0	18.0
Philippines	5.7	6.3	6.3	3.2	3.3	3.2
Singapore	4.4	2.7	2.4	2.4	1.8	1.8
Thailand	2.5	2.9	3.0	0.4	1.2	1.3
Vietnam	7.1	6.5	6.2	3.6	3.5	3.0

Source: National authorities via CEIC and Haver Analytics; AMRO staff estimates and forecasts.

Note: e = estimates; f = forecast. Myanmar's growth and inflation numbers are based on its fiscal year, which runs from April 1 to March 31. Inflation estimates and forecasts refer to the yearly average; regional aggregates for growth and inflation are estimated using the weighted average of 2024 GDP on purchasing power parity basis.

Chapter 2: Inflation in ASEAN+3: Changing Dynamics and Policy Implications

After over two decades of low and stable inflation in ASEAN+3, the region experienced a surge in 2021 due to the COVID-19 pandemic and global supply shocks. However, the increase was moderate and short-lived compared to other regions, limiting welfare losses. While global commodity prices initially drove broad-based price increases, inflation moderated by late 2022 as commodity prices eased and supply chains normalized. Notably, inflation dynamics shifted post-pandemic—goods inflation dominated early on, while services inflation became the more persistent driver during disinflation. Despite these shifts, inflation expectations remained well-anchored, reflecting confidence in price stability.

Analysis reveals the evolving interplay of supply and demand forces in the region. Supply factors became a more important driver of both core and headline inflation during 2021–2022, particularly through global commodity prices and supply chain disruptions. As external pressures eased by late-2022, demand factors emerged as the main driver amid economic reopening. Plus-3 (China, Hong Kong, Japan, and Korea) economies saw inflation moderating steadily from end-2022 to average below 1 percent by mid-2023, while ASEAN economies maintained higher inflation rates due to stronger recovery in domestic demand.

ASEAN+3 economies used a mix of monetary and non-monetary measures to manage inflationary pressures effectively. Since 2022, monetary tightening has been crucial in anchoring inflation expectations and containing demand pressures. Concurrently, fiscal measures such as energy and food subsidies, cash transfers, and tax adjustments helped contain price increases and provided critical support to households. Other supply adjustment interventions such as price regulation, stockpile management, and trade measures ensured essential goods remain available and affordable.

The ASEAN+3 experience offers key lessons for managing inflation amid complex supply-demand dynamics. Effective policy responses hinge on accurately diagnosing inflation drivers and calibrating the appropriate policy mix. While monetary policy remains the primary tool for managing demand and anchoring expectations, targeted non-monetary measures have proven valuable in addressing supply bottlenecks, capping price increases of essential items, and protecting vulnerable groups.

Looking ahead, managing inflation will be increasingly challenging as structural shifts like geopolitical tensions, demographic changes, and climate transition heighten supply disruption risks. Monetary authorities may need stronger responses to supply shocks if inflation expectations risk becoming de-anchored, particularly given more frequent and persistent supply disruptions. Enhanced monitoring is crucial to better distinguish supply and demand factors in real time, minimizing the risk of delayed responses. However, such responses must balance trade-offs, as monetary tightening to contain supply-driven inflation can exacerbate economic downturns. Building policy buffers and strengthening surveillance capabilities will be crucial for effectively navigating these emerging challenges.

Chapter 3: Long-term Growth of ASEAN+3: Prospects and Policies

The ASEAN+3 region remains well-positioned to be a key global growth driver in the next few decades. However, its pace of expansion has been slowing since the global financial crisis, further exacerbated by the pandemics and other shocks in the past 10 years. Amid major secular trends confronting the region's economies—such as rapid aging, climate change, and global trade reconfiguration—its declining growth momentum raises critical questions about the region's ability to manage new and emerging risks while sustaining its long-term potential growth.

Potential growth in the region has decelerated from about 6.0 percent in the early 2000s to 4.0 percent in 2023. About 70 percent of the decline is due to slower capital accumulation, with sluggish total factor productivity accounting for another 10 percent. In some economies, slow human capital development and a shrinking labor force have also limited the boost to growth from increased investment. The growth potential is projected to further ease to about 3.0 percent by the end of 2050—but it could fall below that if downside risks, such as deeper geoeconomic fragmentation, failure to contain climate change, and more rapid fertility rate declines, were to materialize.

The productivity slowdown is due in part to the scarring effects of the pandemic which impaired the balance sheets of households and firms and the diverse pace of structural change and industrialization experienced across the region. In particular, productivity gains from structural change have fallen by a third of those over the past two decades. In some economies, industrialization has stalled, while shares of manufacturing in employment and output have not increased. In addition, sectoral productivity gaps compared to the global frontier remain wide in most economies, while the shift to services has primarily been toward lower-productivity activities.

The region is facing not only the enormous task of revitalizing economic growth but also ensuring its future pathway is dynamic and can respond to challenges ahead. While there is no “one-size fits all” formula for sustaining high-quality growth, ASEAN+3's long experience with economic transformation helps provide a compass for development strategies. However, it is imperative that these new growth strategies be tailored to address the new economic challenges that ASEAN+3 economies are facing, including aging workforces, climate change, and geoeconomic fragmentation.

While the precise policy prescription will differ across ASEAN+3 economies based on their specific context, this chapter identifies five policy themes that could guide the region's policymakers craft new growth pathways for the future. These encompass (1) upgrading existing manufacturing capabilities to respond to new demand dynamics; (2) prioritizing the shift toward high skills and quality services; (3) closing investment gaps, especially in productivity-enhancing infrastructures; (4) boosting innovation and leveraging on technology to redefine traditional development pathways; and (5) strengthening state capacity, without which successful growth outcomes would be impossible. Undertaking these policy adjustments would be, in many ways, bolstered by stronger regional cooperation, helping ensure that the ASEAN+3 region of the future not only exhibits high growth, but also growth that is inclusive, equitable, and sustainable.

EN

ID

MS

ZH

JA

KM

KO

LO

MY

VI

Bab 1: Prospek dan Tantangan Makroekonomi

Tahun 2024 ditandai dengan pertumbuhan ekonomi global yang tetap kuat serta tren disinflasi yang berlanjut, meskipun masih dihadapkan pada berbagai sumber ketidakpastian. Perekonomian global memasuki fase baru seiring dimulainya pelonggaran kebijakan moneter oleh bank sentral utama setelah tiga tahun pengetatan. Namun, tantangan semakin meningkat di sepanjang tahun, dengan ketegangan geopolitik yang memicu lonjakan harga komoditas secara berkala, serta kampanye pemilihan presiden Amerika Serikat (AS) yang menimbulkan kekhawatiran terhadap arah kebijakan perdagangan dan ekonomi AS di masa depan. Meskipun menghadapi berbagai hambatan, perekonomian AS tetap menunjukkan ketahanan, didukung oleh konsumsi rumah tangga dan investasi di sektor teknologi yang kuat, sementara inflasi turun ke level terendah sejak awal pandemi. Sebaliknya, kawasan Eropa tetap mengalami ekspansi yang moderat.

ASEAN+3 mencatat pertumbuhan ekonomi yang stabil sebesar 4,3 persen pada tahun 2024, setelah sebelumnya mengalami ekspansi sebesar 4,4 persen pada tahun 2023. Permintaan domestik tetap menjadi pendorong utama pertumbuhan, didukung oleh kondisi pasar tenaga kerja yang kuat dan pemulihan investasi. Peningkatan ekspor, terutama di sektor semikonduktor dan perdagangan jasa, turut memberikan dorongan tambahan bagi pertumbuhan ekonomi kawasan. Inflasi terus mereda, meskipun lonjakan harga energi dan biaya pengiriman akibat gangguan pasokan kerap menimbulkan tekanan inflasi. Pasar keuangan mengalami penguatan pada paruh pertama tahun ini namun mengalami volatilitas yang meningkat pada paruh kedua, yang ditandai dengan pembalikan keuntungan di pasar saham dan peningkatan imbal hasil obligasi. Meskipun ketidakpastian global semakin meningkat dan pasar keuangan berfluktuasi, cadangan devisa kawasan tetap mencukupi, sehingga dapat memperkuat ketahanan eksternal.

Kawasan ASEAN+3 diperkirakan akan mempertahankan pertumbuhan ekonomi yang stabil di atas 4 persen pada tahun 2025 dan 2026. Permintaan domestik akan tetap menjadi pilar utama pertumbuhan yang didukung oleh meningkatnya aktivitas investasi, serta permintaan eksternal—terutama dari sektor teknologi dan pariwisata—turut memberikan dukungan tambahan bagi pertumbuhan ekonomi kawasan. Namun, prospek ini masih menghadapi ketidakpastian yang signifikan, terutama terkait kebijakan perdagangan AS yang berpotensi dapat membebani pertumbuhan ekonomi kawasan. Dalam jangka menengah, ASEAN+3 diproyeksikan tetap menjadi kontributor utama pertumbuhan global dengan kontribusi sekitar 43 persen dari pertumbuhan global, namun sedikit di bawah rata-rata sebelum pandemi. Sementara itu, inflasi diprakirakan sedikit meningkat namun tetap berada pada tingkat yang rendah, yaitu sebesar 1,7 persen pada tahun 2025 dan 2026.

Risiko terhadap prospek jangka pendek cenderung memburuk. Risiko yang paling utama berasal dari kemungkinan meningkatnya kebijakan proteksionisme yang lebih agresif di AS, yang berpotensi menghambat arus perdagangan dan membebani pertumbuhan ekonomi kawasan. Risiko utama lainnya mencakup kondisi keuangan global yang lebih ketat, perlambatan pertumbuhan ekonomi negara maju, dan potensi lonjakan harga komoditas akibat ketegangan geopolitik atau guncangan terkait cuaca. Dalam jangka panjang, tantangan struktural seperti penuaan populasi, perubahan iklim, dan disrupsi teknologi terus menjadi risiko terhadap stabilitas makrofinansial.

Pada proyeksi dasar (baseline), terdapat peluang untuk membangun kembali ruang kebijakan (policy space), meskipun pembuat kebijakan harus menghadapi ketidakpastian eksternal yang semakin tinggi. Meskipun konsolidasi fiskal dan pelonggaran kebijakan moneter berjalan baik pada tahun 2024, tantangan kebijakan menjadi semakin kompleks. Ke depan, kebijakan perlu difokuskan pada penguatan ketahanan jangka panjang dengan tetap menjaga fleksibilitas dalam menghadapi tantangan jangka pendek, melalui bauran kebijakan yang disesuaikan dengan kondisi dan keterbatasan masing-masing ekonomi di kawasan. Dari sisi fiskal, hal ini mencakup upaya menyeimbangkan pembangunan kembali bantalan fiskal dengan mempertahankan kapasitas untuk dukungan kebijakan kontra-siklikal. Dari sisi kebijakan moneter, otoritas perlu dengan cermat mengkalibrasi penyesuaian kebijakan berdasarkan kondisi domestik dengan tetap mewaspadai risiko stabilitas keuangan dan tekanan eksternal, mengingat prospek kondisi keuangan global yang bergejolak.

ASEAN+3: Estimasi dan Proyeksi Pertumbuhan dan Inflasi oleh Staf AMRO, 2025–26

(Persentase, tahun-ke-tahun)

Ekonomi	Pertumbuhan PDB			Inflasi		
	2024e	2025f	2026f	2024e	2025f	2026f
ASEAN+3	4.3	4.2	4.1	1.2	1.7	1.7
Plus-3	4.1	4.1	4.0	0.7	1.4	1.5
China	5.0	4.8	4.7	0.2	1.1	1.3
Hong Kong	2.5	2.4	2.3	1.7	2.2	2.0
Jepang	0.1	1.3	1.0	2.7	2.5	2.1
Korea	2.0	1.6	1.9	2.3	1.9	1.8
ASEAN	4.9	4.7	4.7	2.9	3.0	2.9
Brunei	4.2	2.6	2.6	-0.4	0.6	0.4
Kamboja	6.0	5.8	6.0	0.8	2.9	2.5
Indonesia	5.0	5.0	5.1	2.3	2.2	2.7
Lao PDR	4.5	4.6	4.6	23.1	10.1	6.4
Malaysia	5.1	4.7	4.5	1.8	2.7	2.5
Myanmar	3.2	1.0	1.0	27.5	25.0	18.0
Filipina	5.7	6.3	6.3	3.2	3.3	3.2
Singapura	4.4	2.7	2.4	2.4	1.8	1.8
Thailand	2.5	2.9	3.0	0.4	1.2	1.3
Vietnam	7.1	6.5	6.2	3.6	3.5	3.0

Sumber: Otoritas nasional melalui CEIC dan Haver Analytics; Estimasi dan proyeksi staf AMRO.

Catatan: e = estimasi; f = proyeksi. Angka pertumbuhan dan inflasi Myanmar didasarkan pada tahun fiskal, yang berlangsung dari 1 April hingga 31 Maret. Estimasi dan proyeksi inflasi mengacu pada rata-rata tahunan; agregat regional untuk pertumbuhan dan inflasi dihitung menggunakan rata-rata tertimbang PDB 2024 berdasarkan keseimbangan daya beli.

Bab 2. Inflasi di ASEAN+3: Dinamika yang Berubah dan Implikasi Kebijakan

Setelah terjaga rendah dan stabil lebih dari dua dekade, inflasi di ASEAN+3 meningkat pada tahun 2021 akibat pandemi COVID-19 dan guncangan pasokan global. Namun, peningkatan ini relatif moderat dan berlangsung dalam waktu yang lebih singkat dibandingkan dengan kawasan lain, sehingga dampaknya terhadap penurunan kesejahteraan masyarakat dapat diminimalkan. Meskipun pada awalnya kenaikan harga komoditas global mendorong lonjakan inflasi secara luas, namun tekanan inflasi mulai mereda pada akhir 2022 seiring dengan turunnya harga komoditas dan normalisasi rantai pasokan. Menariknya, dinamika inflasi mengalami perubahan pascapandemi, di mana awal lonjakan inflasi terutama didorong oleh kenaikan harga barang, sementara inflasi sektor jasa menjadi komponen yang lebih persisten selama periode disinflasi. Meskipun terjadi perubahan dalam pola inflasi ini, ekspektasi inflasi tetap terjaga dengan baik, mencerminkan tingginya keyakinan terhadap stabilitas harga di kawasan.

Analisis menunjukkan adanya interaksi yang terus berkembang antara faktor penawaran dan permintaan di kawasan ini. Faktor penawaran menjadi pendorong utama inflasi inti maupun inflasi keseluruhan selama periode 2021–2022, terutama melalui harga komoditas global dan gangguan rantai pasokan. Ketika tekanan eksternal mulai mereda pada akhir 2022, faktor permintaan mulai muncul sebagai pendorong utama inflasi di tengah pembukaan kembali ekonomi. Ekonomi Plus-3 (China, Hong Kong, Jepang, dan Korea) mengalami inflasi yang termoderasi bertahap sejak akhir tahun 2022 hingga mencapai rata-rata di bawah 1 persen pada pertengahan 2023, sementara negara-negara ASEAN mempertahankan tingkat inflasi yang lebih tinggi akibat pemulihan permintaan domestik yang lebih kuat.

Negara-negara ASEAN+3 menggunakan kombinasi kebijakan moneter dan non-moneter untuk mengelola tekanan inflasi secara efektif. Sejak 2022, kebijakan pengetatan moneter memainkan peran penting dalam menjaga ekspektasi inflasi dan meredam tekanan permintaan. Secara bersamaan, kebijakan fiskal seperti subsidi energi dan pangan, bantuan tunai, serta penyesuaian pajak turut meredam tekanan kenaikan harga dan memberikan dukungan penting bagi rumah tangga. Kebijakan lainnya yang difokuskan untuk penyesuaian pasokan, seperti regulasi harga, pengelolaan cadangan, dan kebijakan perdagangan, juga berkontribusi dalam menjaga ketersediaan dan keterjangkauan barang-barang pokok.

Pengalaman ASEAN+3 memberikan pelajaran berharga dalam pengelolaan inflasi di tengah dinamika kompleks antara faktor penawaran dan permintaan. Respons kebijakan yang efektif bergantung pada diagnosis yang akurat terhadap faktor-faktor pendorong inflasi dan kalibrasi bauran kebijakan yang tepat. Meskipun kebijakan moneter tetap menjadi instrumen utama dalam mengendalikan permintaan dan menjaga ekspektasi inflasi, langkah-langkah non-moneter yang terarah telah terbukti berhasil mengatasi hambatan pasokan, membatasi kenaikan harga barang pokok, dan melindungi kelompok masyarakat yang rentan.

Ke depan, pengelolaan inflasi akan semakin menantang seiring dengan meningkatnya risiko gangguan pasokan akibat perubahan struktural, seperti ketegangan geopolitik, perubahan demografi, dan transisi iklim. Otoritas moneter perlu memberikan respons yang lebih kuat terhadap guncangan pasokan jika ekspektasi inflasi berisiko menjadi tidak terkendali, terutama karena gangguan pasokan yang semakin sering dan terus-menerus terjadi. Pemantauan yang lebih baik menjadi sangat penting untuk membedakan faktor penawaran dan permintaan secara tepat waktu, sehingga dapat meminimalkan risiko keterlambatan respons kebijakan. Namun, respons tersebut harus menyeimbangkan dua sisi, karena pengetatan moneter untuk mengendalikan inflasi yang didorong oleh sisi penawaran dapat memperburuk perlambatan ekonomi. Membangun penyangga kebijakan dan memperkuat kemampuan pengawasan akan menjadi sangat penting untuk secara lebih efektif menghadapi tantangan yang muncul.

Bab 3. Pertumbuhan Jangka Panjang ASEAN+3: Prospek dan Kebijakan

Kawasan ASEAN+3 tetap berada dalam posisi yang kuat untuk menjadi pendorong utama pertumbuhan global dalam beberapa dekade mendatang. Namun, laju ekspansinya telah melambat sejak krisis keuangan global, yang semakin diperburuk oleh pandemi dan guncangan lainnya dalam 10 tahun terakhir. Di tengah tantangan utama jangka panjang yang dihadapi kawasan—seperti penuaan populasi yang cepat, perubahan iklim, dan rekonfigurasi perdagangan global—terjadinya perlambatan pertumbuhan ekonomi kawasan menimbulkan pertanyaan kritis mengenai kemampuan kawasan dalam mengelola risiko baru dan yang sedang berkembang, dengan tetap mempertahankan potensi pertumbuhan jangka panjangnya.

Potensi pertumbuhan ekonomi di kawasan ini telah melambat dari sekitar 6,0 persen pada awal 2000-an menjadi 4,0 persen pada tahun 2023. Sekitar 70 persen dari penurunan ini disebabkan oleh melambatnya akumulasi modal, sementara produktivitas faktor total yang lesu menyumbang penurunan sekitar 10 persen. Di beberapa negara, pengembangan sumber daya manusia yang lambat dan menurunnya angkatan kerja juga membatasi dorongan pertumbuhan yang bersumber dari peningkatan investasi. Potensi pertumbuhan diperkirakan akan terus menurun menjadi sekitar 3,0 persen pada akhir 2050—namun, angka ini bisa turun lebih rendah jika risiko negatif, seperti fragmentasi geoekonomi yang lebih dalam, kegagalan dalam mengatasi perubahan iklim, dan penurunan tingkat fertilitas yang lebih cepat, menjadi kenyataan.

Perlambatan produktivitas sebagian disebabkan oleh dampak negatif jangka panjang dari pandemi, yang mengganggu neraca keuangan rumah tangga dan perusahaan, serta beragamnya laju perubahan struktural dan industrialisasi di kawasan. Secara khusus, peningkatan produktivitas dari perubahan struktural turun hingga sepertiga dibandingkan dengan dua dekade terakhir. Di beberapa negara, industrialisasi mengalami stagnasi, sementara proporsi manufaktur dalam jumlah lapangan kerja dan output tidak mengalami peningkatan. Selain itu, kesenjangan produktivitas sektoral dibandingkan dengan tingkat global masih lebar di sebagian besar perekonomian, sementara pergeseran ke sektor jasa sebagian besar terjadi di aktivitas dengan tingkat produktivitas yang lebih rendah.

Kawasan ini tidak hanya menghadapi tugas besar dalam merevitalisasi pertumbuhan ekonomi, namun juga memastikan bahwa arah masa depannya tetap dinamis dan mampu merespons tantangan yang akan datang. Meskipun tidak terdapat formula tunggal yang dapat diterapkan untuk mempertahankan pertumbuhan berkualitas tinggi, pengalaman panjang ASEAN+3 dalam transformasi ekonomi dapat menjadi panduan dalam merumuskan strategi pembangunan. Namun, strategi pertumbuhan baru ini perlu disesuaikan dengan tantangan ekonomi yang tengah dihadapi oleh negara-negara ASEAN+3, termasuk penuaan angkatan kerja, perubahan iklim, dan fragmentasi geoekonomi.

Meskipun rekomendasi kebijakan yang tepat akan berbeda di setiap perekonomian ASEAN+3 tergantung pada kondisi spesifiknya, bab ini mengidentifikasi lima tema kebijakan yang dapat membantu para pembuat kebijakan di kawasan ini dalam menyusun arah pertumbuhan baru untuk masa depan. Tema-tema tersebut meliputi (1) meningkatkan kapasitas manufaktur yang ada untuk merespons dinamika permintaan baru; (2) memprioritaskan peralihan ke keterampilan tinggi dan layanan berkualitas; (3) menutup kesenjangan investasi, terutama di bidang infrastruktur yang dapat meningkatkan produktivitas; (4) mendorong inovasi dan memanfaatkan teknologi untuk mendefinisikan ulang arah pembangunan tradisional; dan (5) memperkuat kapasitas negara, yang tanpanya keberhasilan pertumbuhan tidak akan tercapai. Dilakukannya penyesuaian kebijakan dalam banyak hal, diperkuat oleh kerja sama regional yang lebih erat, dapat memastikan bahwa kawasan ASEAN+3 di masa depan tidak hanya mengalami pertumbuhan yang tinggi, namun juga pertumbuhan yang inklusif, merata, dan berkelanjutan.

Bab 1: Prospek dan Cabaran Makroekonomi

Tahun 2024 menyaksikan pertumbuhan global yang berdaya tahan dan disinflasi yang berterusan, walaupun terdapat pelbagai sumber ketidakpastian. Ekonomi global memasuki fasa baharu apabila bank pusat utama mula melonggarkan dasar monetari selepas tiga tahun pengetatan. Walau bagaimanapun, cabaran semakin meruncing sepanjang tahun—ketegangan geopolitik mencetuskan lonjakan harga komoditi secara berkala, dan kempen pilihan raya presiden Amerika Syarikat (AS) mencetus kebimbangan mengenai hala tuju dasar perdagangan dan ekonomi AS pada masa hadapan. Namun demikian, ekonomi AS terus kukuh, dipacu oleh perbelanjaan pengguna yang kukuh dan pelaburan dalam sektor teknologi, manakala inflasi menurun ke tahap terendah sejak permulaan pandemik. Sebaliknya, kawasan euro mengekalkan pengembangan yang sederhana.

ASEAN+3 mencatatkan pertumbuhan stabil sebanyak 4.3 peratus pada tahun 2024, berikutan pengembangan sebanyak 4.4 peratus pada tahun 2023. Permintaan domestik kekal sebagai pemacu utama pertumbuhan, disokong oleh keadaan pasaran pekerja yang kukuh dan pemulihan dalam pelaburan. Pertumbuhan giat sektor eksport, terutamanya dalam semikonduktor dan perdagangan perkhidmatan, memberikan momentum tambahan. Inflasi terus menjadi sederhana, walaupun lonjakan harga tenaga dan kos penghantaran yang didorong oleh faktor bekalan menyebabkan gangguan berkala. Pasaran kewangan mengukuh pada separuh pertama tahun 2024 tetapi mengalami peningkatan volatiliti pada separuh kedua, di mana pasaran ekuiti mengalami pembalikan keuntungan terdahulu dan kadar hasil bon meningkat. Walaupun ketidakpastian global semakin meningkat dan turun naik pasaran kewangan berterusan, rizab antarabangsa dalam rantau ini kekal mencukupi, lantas memperkukuhkan daya tahan luaran.

Rantau ini dijangka mengekalkan pertumbuhan yang stabil melebihi 4 peratus pada tahun 2025 dan 2026. Permintaan domestik akan kekal sebagai teras pertumbuhan, disokong oleh peningkatan aktiviti pelaburan, manakala permintaan luar—terutamanya daripada sektor teknologi dan pelancongan—akan memberikan sokongan tambahan. Walau bagaimanapun, prospek ini tertakluk kepada ketidakpastian yang ketara, terutamanya berpunca daripada dasar perdagangan AS, yang boleh menjejaskan pertumbuhan rantau ini. Dalam jangka sederhana, ASEAN+3 dijangka kekal sebagai pemacu utama pertumbuhan global, menyumbang kira-kira 43 peratus daripada pertumbuhan global—sedikit di bawah purata sebelum pandemik. Sementara itu, inflasi dijangka meningkat sedikit tetapi kekal rendah pada kadar 1.7 peratus pada tahun 2025 dan 2026.

Prospek pertumbuhan dalam jangka pendek lebih cenderung menjadi perlahan. Risiko paling ketara ialah potensi dasar perlindungan perdagangan yang lebih agresif dari AS, yang boleh mengganggu aliran perdagangan dan melemahkan pertumbuhan rantau ini. Risiko utama lain termasuk keadaan kewangan global yang lebih ketat, pertumbuhan yang lebih perlahan dalam ekonomi-ekonomi utama, dan kemungkinan lonjakan harga komoditi akibat ketegangan geopolitik atau kejutan berkaitan cuaca. Dalam jangka panjang, cabaran struktur seperti penuaan populasi, perubahan iklim, dan gangguan teknologi terus menimbulkan risiko terhadap kestabilan makro-kewangan.

Prospek asas yang menggalakkan memberikan peluang untuk membina semula ruang dasar, walaupun perumus dasar perlu mengemudi persekitaran luaran yang semakin tidak menentu. Walaupun kedua-dua konsolidasi fiskal dan pelonggaran dasar monetari diteruskan pada tahun 2024, cabaran dasar menjadi semakin kompleks. Dalam masa terdekat ini, dasar harus memberi tumpuan kepada pengukuhan daya tahan jangka panjang sambil mengekalkan fleksibiliti untuk menangani cabaran jangka pendek, dengan gabungan dasar yang sesuai dengan keadaan dan kekangan khusus setiap ekonomi. Dari segi fiskal, ini bermakna mengimbangi pembinaan semula penampungan dengan mengekalkan kapasiti untuk menyalurkan bantuan tersasar untuk menyokong pertumbuhan. Dari segi dasar monetari, pihak berkuasa perlu menyesuaikan pelarasan dasar dengan berhati-hati berdasarkan keadaan domestik sambil tetap berwaspada terhadap risiko kestabilan kewangan dan tekanan sektor luaran, terutamanya dalam keadaan ketegangan geopolitik yang tinggi dan kewangan global yang tidak menentu.

ASEAN+3: Anggaran dan Ramalan Pertumbuhan dan Inflasi oleh Kakitangan AMRO, 2025–26

(Peratus, perubahan tahunan)

Ekonomi	Pertumbuhan KDNK			Inflasi		
	2024a	2025r	2026r	2024a	2025r	2026r
ASEAN+3	4.3	4.2	4.1	1.2	1.7	1.7
Plus-3	4.1	4.1	4.0	0.7	1.4	1.5
China	5.0	4.8	4.7	0.2	1.1	1.3
Hong Kong	2.5	2.4	2.3	1.7	2.2	2.0
Jepun	0.1	1.3	1.0	2.7	2.5	2.1
Korea	2.0	1.6	1.9	2.3	1.9	1.8
ASEAN	4.9	4.7	4.7	2.9	3.0	2.9
Brunei	4.2	2.6	2.6	-0.4	0.6	0.4
Kemboja	6.0	5.8	6.0	0.8	2.9	2.5
Indonesia	5.0	5.0	5.1	2.3	2.2	2.7
Lao PDR	4.5	4.6	4.6	23.1	10.1	6.4
Malaysia	5.1	4.7	4.5	1.8	2.7	2.5
Myanmar	3.2	1.0	1.0	27.5	25.0	18.0
Filipina	5.7	6.3	6.3	3.2	3.3	3.2
Singapura	4.4	2.7	2.4	2.4	1.8	1.8
Thailand	2.5	2.9	3.0	0.4	1.2	1.3
Vietnam	7.1	6.5	6.2	3.6	3.5	3.0

Sumber: Pihak berkuasa negara melalui CEIC dan Haver Analytics; Anggaran dan ramalan kakitangan AMRO.

Nota: a = anggaran; r = ramalan. Angka pertumbuhan dan inflasi Myanmar adalah berdasarkan tahun fiskalnya, yang bermula dari 1 April hingga 31 Mac. Anggaran dan ramalan inflasi merujuk kepada purata tahunan; agregat serantau untuk pertumbuhan dan inflasi dianggarkan menggunakan purata berwajaran KDNK 2024 berasaskan pariti kuasa beli.

Bab 2. Inflasi di ASEAN+3: Peralihan dalam Dinamik Inflasi dan Implikasi Dasar

Selepas mengalami inflasi yang rendah dan stabil selama lebih daripada dua dekad, inflasi di ASEAN+3 melonjak pada tahun 2021 akibat pandemik COVID-19 dan kejutan bekalan global. Walau bagaimanapun, peningkatan ini adalah lebih sederhana dan berlanjutan untuk tempoh yang lebih pendek berbanding dengan rantau lain, lantas membantu mengurangkan kemerosotan kebajikan isi rumah. Pada peringkat awal, kenaikan harga komoditi global mendorong peningkatan harga secara meluas, tetapi inflasi mula mereda menjelang hujung tahun 2022 apabila harga komoditi menurun dan rantaian bekalan kembali pulih. Yang nyata, dinamik inflasi telah beralih selepas pandemik—pada peringkat awal, inflasi barangan merupakan pendorong utama inflasi, manakala inflasi perkhidmatan menjadi pendorong yang lebih berterusan semasa tempoh disinflasi. Meskipun berlaku perubahan ini, jangkaan inflasi kekal terkawal, mencerminkan keyakinan terhadap kestabilan harga.

Analisis menunjukkan interaksi yang terus berubah antara faktor penawaran dan permintaan di rantau ini. Faktor penawaran menjadi pemacu yang lebih utama bagi inflasi teras dan inflasi keseluruhan sepanjang 2021–2022, terutamanya melalui harga komoditi global dan gangguan rantaian bekalan. Apabila tekanan luaran mereda menjelang akhir tahun 2022, faktor permintaan muncul sebagai pemacu utama sejajar dengan pembukaan semula ekonomi. Inflasi ekonomi Plus-3 (China, Hong Kong, Jepun, dan Korea) menjadi semakin sederhana sejak akhir tahun 2022 sehingga mencapai paras di bawah 1 peratus menjelang pertengahan 2023, manakala negara-negara ASEAN mengekalkan kadar inflasi yang lebih tinggi disebabkan pemulihan permintaan domestik yang lebih kukuh.

Ekonomi ASEAN+3 menggunakan gabungan langkah monetari dan bukan monetari untuk mengurus tekanan inflasi secara berkesan. Sejak tahun 2022, pengetatan monetari memainkan peranan penting dalam mengukuhkan jangkaan inflasi dan mengawal tekanan permintaan. Pada masa yang sama, langkah fiskal seperti subsidi tenaga dan makanan, pemindahan wang tunai, serta pelarasan cukai membantu mengehadkan kenaikan harga dan memberikan sokongan penting kepada isi rumah. Campur tangan dasar lain untuk menyelaraskan paras bekalan, seperti peraturan harga, pengurusan stok simpanan, dan langkah perdagangan, memastikan barangan keperluan kekal tersedia dan mampu milik.

Pengalaman ASEAN+3 menawarkan pengajaran penting dalam pengurusan inflasi di tengah dinamika kompleks antara penawaran dan permintaan. Respons dasar yang berkesan bergantung kepada diagnosis yang tepat terhadap pemacu inflasi dan penyesuaian kombinasi dasar yang sesuai. Walaupun dasar monetari kekal sebagai alat utama dalam mengawal permintaan dan mengekalkan jangkaan inflasi, langkah bukan monetari yang disasarkan terbukti berkesan dalam menangani kekangan bekalan, mengehadkan kenaikan harga barangan keperluan, dan melindungi kumpulan rentan.

Pada masa hadapan, pengurusan inflasi akan menjadi semakin mencabar kerana perubahan struktur seperti ketegangan geopolitik, perubahan demografi, dan peralihan iklim akan meningkatkan risiko gangguan bekalan. Pihak berkuasa monetari mungkin perlu memberikan tindak balas yang lebih ketara terhadap kejutan bekalan sekiranya jangkaan inflasi berisiko menjadi tidak terkawal, terutamanya memandangkan gangguan bekalan jangka akan menjadi semakin kerap dan berterusan. Pemantauan yang lebih baik adalah penting untuk membezakan faktor penawaran dan permintaan pada masa nyata, sekali gus mengurangkan risiko kelewatan dalam tindak balas dasar. Walau bagaimanapun, tindak balas sedemikian perlu mempertimbangkan kesan timbal balik, kerana pengetatan monetari untuk mengawal inflasi yang berpunca daripada bekalan boleh memburukkan lagi kelembapan ekonomi. Membangunkan penampan dasar dan memperkukuh keupayaan pemantauan akan menjadi langkah kritikal untuk menangani cabaran yang semakin meningkat dengan berkesan.

Bab 3. Pertumbuhan Jangka Masa Panjang ASEAN+3: Prospek dan Dasar

Rantau ASEAN+3 kekal berada dalam kedudukan yang kukuh untuk menjadi pemacu utama pertumbuhan global untuk beberapa dekad yang akan datang. Namun, dalam 10 tahun yang lepas, kadar pertumbuhan rantau yang semakin perlahan sejak krisis kewangan global telah diperburukkan lagi oleh pandemik dan kejutan lain. Di samping perubahan struktur asas ekonomi rantau ini—seperti penuaan populasi yang pesat, perubahan iklim, dan penstrukturan semula perdagangan global—penurunan momentum pertumbuhan menimbulkan persoalan kritikal mengenai keupayaan rantau ini untuk mengurus risiko baharu dan yang sedang berkembang, sambil mengekalkan potensi pertumbuhan jangka panjang.

Potensi pertumbuhan di rantau ini telah menurun daripada kira-kira 6.0 peratus pada awal tahun 2000-an kepada 4.0 peratus pada tahun 2023. Lebih kurang 70 peratus daripada penurunan ini disebabkan oleh kelembapan dalam pengumpulan modal, sementara kelembapan dalam produktiviti faktor keseluruhan menyumbang kira-kira 10 peratus lagi. Di sesetengah ekonomi, pembangunan modal insan yang perlahan dan penyusutan tenaga buruh turut mengehad kesan positif peningkatan pelaburan terhadap pertumbuhan. Potensi pertumbuhan dijangka terus merosot kepada kira-kira 3.0 peratus menjelang akhir tahun 2050—dan kadar ini mungkin jatuh lebih rendah sekiranya risiko negatif, seperti perpecahan geoekonomi yang semakin meningkat, kegagalan menangani perubahan iklim, dan kadar kesuburan yang menurun lebih cepat, menjadi kenyataan.

Sebahagian daripada punca-punca kelembapan produktiviti sebahagiannya adalah kesan jangka panjang pandemik, yang telah menjejaskan kedudukan kewangan isi rumah dan firma dan menyebabkan kadar perubahan struktur dan perindustrian menjadi tidak sekata di seluruh rantau ini. Secara khususnya, peningkatan produktiviti yang berpunca daripada perubahan struktur telah menurun sebanyak satu pertiga berbanding dua dekad yang lalu. Di beberapa ekonomi, proses perindustrian telah tergendala, manakala sumbangan sektor pembuatan kepada guna tenaga dan keluaran tidak menunjukkan peningkatan. Selain itu, jurang produktiviti sektoral berbanding tahap global masih luas di kebanyakan ekonomi, sementara peralihan kepada sektor perkhidmatan kebanyakannya tertumpu kepada aktiviti berproduktiviti rendah.

Rantau ini bukan sahaja berdepan dengan cabaran besar untuk merencanakan semula pertumbuhan ekonomi, tetapi juga perlu memastikan bahawa laluan masa depannya kekal dinamik dan mampu memberi tindak balas terhadap cabaran yang bakal dihadapi. Walaupun tidak terdapat sebarang pendekatan universal untuk mengekalkan pertumbuhan berkualiti tinggi, pengalaman panjang ASEAN+3 dalam transformasi ekonomi boleh menjadi panduan bagi strategi pembangunan. Namun, adalah penting untuk memastikan strategi pertumbuhan baharu ini disesuaikan dengan cabaran ekonomi semasa yang dihadapi oleh ekonomi ASEAN+3, termasuk penuaan tenaga buruh, perubahan iklim, dan perpecahan geoekonomi.

Walaupun langkah dasar yang tepat akan berbeza bagi ekonomi ASEAN+3 bergantung pada situasi masing-masing, bab ini mengenalpasti lima tema dasar yang boleh membimbing perumus dasar dalam merangka laluan pertumbuhan baharu untuk masa hadapan. Tema-tema ini merangkumi (1) menaiktaraf keupayaan pembuatan sedia ada bagi menyesuaikan industri kepada ciri-ciri permintaan baharu; (2) mengutamakan peralihan ke arah ekonomi berkemahiran tinggi dan perkhidmatan berkualiti; (3) menutup jurang pelaburan, terutamanya dalam infrastruktur yang mampu meningkatkan produktiviti; (4) menggalakkan inovasi dan memanfaatkan teknologi untuk mentakrifkan semula laluan pembangunan tradisional; dan (5) memperkukuh kapasiti negara, suatu aspek yang penting untuk memastikan hasil pertumbuhan yang berjaya tercapai. Pelaksanaan penyesuaian dasar-dasar ini akan diperkukuh dalam pelbagai aspek dengan kerjasama serantau yang lebih erat, untuk memastikan bahawa rantau ASEAN+3 pada masa hadapan bukan sahaja mencatat pertumbuhan yang tinggi, tetapi juga pertumbuhan yang inklusif, saksama, dan mampan.

第一章：宏观经济前景与挑战

2024 年，尽管全球经济面临诸多不确定性，但经济增长仍展现出较强的韧性，通胀水平也持续回落。在经历了三年的紧缩政策后，主要经济体央行开始逐步放松货币政策，推动全球经济进入新阶段。然而，全年也面临不少挑战——地缘政治紧张局势导致大宗商品价格阶段性上涨，美国总统选举引发外界对美国贸易和经济政策的担忧。尽管如此，美国经济依然表现强劲，主要得益于消费支出的强劲增长和科技行业的投资热潮，同时通胀率也降至疫情以来的最低水平。欧元区则保持了平稳的增长态势。

在 10+3 区域，2024 年的经济增长保持稳定，增速达到 4.3%，略低于 2023 年的 4.4%。得益于劳动力市场的良好表现和投资的逐步回暖，国内需求依然是经济增长的主要动力。出口的回升，尤其是半导体和服务贸易的强劲表现，为区域经济提供了额外的支撑。尽管能源和航运成本上升带来了一些阶段性的价格波动，但整体通胀率继续呈现缓和趋势。金融市场方面，上半年表现较为强劲，但下半年波动性明显增加，股市回吐了部分早期收益，债券收益率也有所上升。尽管全球经济不确定性加剧，金融市场波动加大，10+3 经济体仍保持充足的国际外汇储备，进一步增强了区域应对外部冲击的能力。

展望未来，预计 10+3 经济体在 2025 年和 2026 年将继续保持超过 4% 的稳定增长。国内需求仍将是经济增长的重要支柱，投资活动的进一步改善将对内需提供有力支撑。而外部需求——特别是来自科技行业和旅游业的需求——将提供额外增长动力。然而，区域经济前景仍面临较大不确定性，尤其是美国贸易政策的变化可能对区域增长带来压力。从中期来看，预计 10+3 区域仍将是全球经济增长的主要驱动力，贡献约 43% 的全球经济增长——略低于疫情前平均水平。同时，预计中期通胀水平略有回升，但 2025 和 2026 年将保持在 1.7% 的较低水平。

区域近期经济增长面临一定下行风险。其中，美国可能出台更具保护主义倾向的政策，这将对全球贸易和区域经济增长带来主要的外部风险。其他关键风险因素包括全球金融环境收紧、主要经济体增长放缓，以及地缘政治摩擦或极端气候条件引发的大宗商品价格波动。从长期来看，人口老龄化、气候变化和技术变革等结构性挑战将持续对区域宏观金融稳定构成压力。

当前良好的经济基本面为 10+3 区域恢复政策空间提供了契机，但政策制定者仍需应对日益复杂的外部不确定性。2024 年，区域经济体在财政整顿和货币政策宽松方面取得了一定进展，但所面临的政策挑战却变得更加复杂。展望未来，政策制定者应侧重于加强长期韧性，同时保持灵活性以应对短期挑战。各经济体应根据其具体情况和限制调整政策组合。财政政策方面，在恢复财政缓冲空间的同时，应保持政策对经济周期性波动的调节能力。货币政策方面，各央行需要根据国内条件审慎调整政策立场，同时密切关注金融稳定风险和外部平衡压力，以应对全球金融环境可能出现的变化。

10+3 区域: AMRO 对于 2025–26 年经济增长和通货膨胀的估算和预测
(百分比, 同比)

经济体	GDP 增长			通胀		
	2024e	2025f	2026f	2024e	2025f	2026f
10+3	4.3	4.2	4.1	1.2	1.7	1.7
+3 经济体	4.1	4.1	4.0	0.7	1.4	1.5
中国内地	5.0	4.8	4.7	0.2	1.1	1.3
香港	2.5	2.4	2.3	1.7	2.2	2.0
日本	0.1	1.3	1.0	2.7	2.5	2.1
韩国	2.0	1.6	1.9	2.3	1.9	1.8
东盟	4.9	4.7	4.7	2.9	3.0	2.9
文莱	4.2	2.6	2.6	-0.4	0.6	0.4
柬埔寨	6.0	5.8	6.0	0.8	2.9	2.5
印尼	5.0	5.0	5.1	2.3	2.2	2.7
老挝	4.5	4.6	4.6	23.1	10.1	6.4
马来西亚	5.1	4.7	4.5	1.8	2.7	2.5
缅甸	3.2	1.0	1.0	27.5	25.0	18.0
菲律宾	5.7	6.3	6.3	3.2	3.3	3.2
新加坡	4.4	2.7	2.4	2.4	1.8	1.8
泰国	2.5	2.9	3.0	0.4	1.2	1.3
越南	7.1	6.5	6.2	3.6	3.5	3.0

来源: 通过 CEIC 和 Haver Analytics 获得的国家当局数据; AMRO 工作人员的估算及预测。

注: e = 估算值; f = 预测值; 缅甸的经济增长和通胀数据基于其财政年度, 即 4 月 1 日至次年 3 月 31 日。区域总体经济增长和通胀使用 2024 年国内生产总值 (以购买力平价为基础) 的加权平均值估算得出。

第二章：10+3 地区通货膨胀：动态变化与政策影响

在经历了二十多年的低通胀环境后，10+3 区域在 2021 年因新冠疫情和全球供应链冲击经历了通胀上升。然而，与其他地区相比，10+3 区域内的通胀上升幅度相对有限且持续时间较短，对区域经济的负面影响也相较有限。虽然疫情初期全球大宗商品价格波动引发了广泛的价格上涨，但随着商品价格回落和供应链逐步恢复，通胀率在 2022 年底有所缓和。值得注意的是，通胀结构在疫情后发生了变化——初期以商品价格通胀为主，而在通胀下行过程中，服务价格通胀成为了更持久的通胀驱动因素。尽管如此，区域通胀预期保持平稳，反映了市场对价格稳定的信心。

分析显示，影响区域通胀的供需力量不断变化。2021 年至 2022 年期间，供给侧因素成为推动核心通胀和总体通胀的主要力量，主要通过全球大宗商品价格波动和供应链中断而产生影响。2022 年底开始，随着外部压力逐步缓解，需求侧因素逐渐成为通胀的主要驱动力。+3 经济体（中国、香港、日本和韩国）的通胀率从 2022 年底开始稳步下降，到 2023 年中降至平均 1% 以下，而东盟经济体由于内需复苏势头较强，通胀率仍维持在较高水平。

10+3 经济体通过综合运用货币和非货币政策工具，有效管理了通胀压力。自 2022 年以来，货币紧缩政策在锚定通胀预期和调节需求压力方面发挥了关键作用。同时，财政措施，如能源和食品补贴、转移支付和税收调整，有效缓解了价格上涨压力，并为家庭提供了必要的经济支持。此外，其他供给侧管理措施，如价格管制、库存管理和贸易措施，也保障了基本商品的市场供应和价格稳定性。

10+3 经济体的实践经验为应对供需变化带来的通胀压力提供了宝贵参考。有效的政策应对需要准确判断通胀成因，并精准调整政策组合。货币政策仍然是管理需求和稳定通胀预期的核心工具，但与此同时，针对性的非货币措施也发挥了重要作用，尤其是在缓解供应瓶颈、抑制必需品价格上涨以及保障弱势群体福利方面。

展望未来，地缘政治紧张、人口结构变化和气候转型等结构性因素将加剧供应链扰乱的风险，使得通胀管理面临更加复杂的挑战。如果通胀预期出现脱锚迹象，央行可能需要更积极地应对供应冲击，尤其是在供应链中断日益频繁和持久的大背景下。同时，为了减少政策滞后的风险，加强实时监测、更好地区分驱动通胀的供需因素显得尤为重要。然而，这些政策措施需要谨慎权衡，因为通过货币紧缩来应对供应侧通胀压力可能会进一步加大经济下行风险。因此，建立政策缓冲空间并提升宏观监测能力，将是应对这些新型挑战的关键。

第三章：10+3 经济体的长期增长：前景与政策

10+3 区域在未来几十年仍将是全球经济增长的重要引擎。然而，自全球金融危机以来，该区域的增长势头持续放缓，过去十年更是受到疫情和其他冲击的进一步拖累。面对人口快速老龄化、气候变化以及全球贸易格局重构等长期结构性趋势，10+3 区域增长潜力的逐步减弱，对其维持长期增长和应对新型风险的能力带来严峻挑战。

近年来，10+3 区域的潜在增长率从 2000 年初的 6.0% 左右下降至 2023 年的 4.0%。其中约 70% 的降幅源于资本积累放缓，另有 10% 则归因于全要素生产率增长疲软。在一些经济体中，缓慢的人力资本发展和劳动力规模缩减，也削弱了投资对经济增长的拉动作用。预计到 2050 年，10+3 区域的潜在增长率将进一步放缓至约 3.0%——若地缘经济分化、气候变化应对不力以及生育率加速下滑等风险成为现实，潜在增长率可能面临更大的下行压力。

造成生产率增速放缓的原因，既包括疫情对家庭和企业资产负债表的长期损害，也反映了区域内结构转型和工业化进程的不均衡。具体看，通过结构调整带来的生产率提升在过去二十年下降了三分之一。一些经济体的工业化进程停滞不前，制造业在就业和产出中的比重未见提升。同时，大多数经济体的产业生产率与全球领先水平相比仍有明显差距，而向服务业的转型也主要集中在低生产率领域。

10+3 区域不仅肩负着重振经济增长的重任，还必须确保在未来的发展过程中能够灵活应对各种挑战。虽然不存在“万能”的高质量增长模式，但 10+3 经济体在经济转型中的丰富经验为政策制定者规划发展战略提供了重要借鉴。不过，这些新的增长战略必须针对 10+3 经济体所面临的新挑战不断调整，尤其是围绕劳动力快速老龄化、气候变化以及地缘经济分化等问题。

考虑到 10+3 各经济体的发展阶段和结构条件各不相同，具体政策需要根据实际情况量身定制。本章提出五大政策方向，为 10+3 区域的政策制定者规划未来增长路径提供参考：(1) 提升现有制造业能力，以应对新的需求变化；(2) 优先发展高技能和高质量服务业；(3) 弥补关键投资缺口，特别是在能够提升生产率的基础设施领域；(4) 推动创新生态系统建设，利用新兴技术重塑传统发展模式；(5) 加强政府治理能力，这是实现经济增长不可或缺的条件。通过深化区域合作来推动这些政策调整，将进一步释放 10+3 区域的发展潜力，确保未来不仅实现高速增长，更能实现包容、均衡和可持续的高质量发展。

第1章: マクロ経済の展望と課題

2024年、複数の不確実性の要因がある中でも、世界経済は底堅い成長と持続的なデスインフレーションを見せた。主要な中央銀行が3年間の金融引き締めを経て金融緩和を開始し、世界経済は新たな局面に入った。しかし、地政学的緊張がコモディティ価格の断続的な急騰を引き起こし、米大統領選挙が今後の米国の貿易政策および経済政策全般に対する懸念を高めるなど、1年を通じて課題が増大した。これらの逆風にもかかわらず、米国経済は力強さを示し、堅調な個人消費とハイテク分野への投資に支えられ、インフレ率はパンデミック開始以来の最低水準まで低下した。一方で、ユーロ圏の成長は緩やかなものとどまった。

ASEAN+3地域は2023年の4.4%の成長に続き、2024年は4.3%の安定した成長を記録した。国内需要が引き続き成長の主な牽引役となり、強固な労働市場環境と投資の回復もその支えとなった。特に半導体およびサービス貿易の輸出回復がさらなる推進力となった。インフレ率は引き続き緩和傾向にあったが、エネルギーや輸送コストといった供給側の価格急騰が断続的に混乱を引き起こした。金融市場の状況は年前半に改善されたが、年後半にはボラティリティが高まり、株式市場が年前半の上昇を反転させ、債券利回りは上昇した。地域の外貨準備高は世界的な不確実性や金融市場の変動が高まる中でも十分であり、外部環境の変化に対する耐性を補強した。

この地域は2025年および2026年も4%を超える安定した成長を維持すると予想される。国内需要は引き続き成長の主要な柱であり、投資活動の改善によって成長が支えられる一方、技術分野や観光業などの外需が追加的に成長を押し上げると見込まれる。しかし、特に米国の貿易政策の影響など不確実性は依然として大きく、この地域の成長が抑制される可能性もある。中期的には、ASEAN+3は引き続き世界経済の主要な成長ドライバーであり、世界経済成長の約43%を占めると見込まれるが、これはパンデミック前の平均をやや下回る水準である。一方、インフレ率は若干上昇する見通しであるものの、2025年および2026年には1.7%と低水準にとどまると予測される。

短期的な見通しに関するリスクは下振れ方向に傾いている。最も大きなリスクは、米国のより強硬な保護主義政策の可能性であり、これが貿易の流れを混乱させ、この地域の成長を抑制する可能性がある。その他の主要なリスクとしては、世界的な金融環境のタイト化、主要経済の成長鈍化、地政学的緊張や天候関連のショックによるコモディティ価格の急騰などが挙げられる。長期的には、高齢化、気候変動、技術革新などに伴う構造的な課題が、マクロ経済および金融安定を確保するうえでのリスクとして引き続き存在する。

好調なベースラインの見通しは政策余力を再構築する機会を与えるものの、政策当局は不確実性の高まる外部環境に対応する必要がある。2024年には財政の健全化と金融緩和が進展したものの、政策課題は一層複雑化している。今後の政策には、各国固有の経済状況や制約に応じた適切なポリシーミックスのもとで短期的な課題に対応する柔軟性を維持しつつも、長期的な回復力を強化することが求められる。財政政策においては、景気循環に対応する実行力を確保しながら財政バッファの再構築を進める必要がある。金融政策においては、国内経済状況に基づいて慎重に政策調整を行うとともに、世界的な金融環境の変動を考慮し、金融安定リスクや対外部門が直面する圧力に対して警戒を怠らないようにする必要がある。

ASEAN+3: AMRO スタッフによる成長率およびインフレ率の推計・予測（2025-26年）

（前年比、パーセント）

経済圏	GDP 成長率			インフレ率		
	2024e	2025f	2026f	2024e	2025f	2026f
ASEAN+3	4.3	4.2	4.1	1.2	1.7	1.7
プラス 3	4.1	4.1	4.0	0.7	1.4	1.5
中国	5.0	4.8	4.7	0.2	1.1	1.3
香港	2.5	2.4	2.3	1.7	2.2	2.0
日本	0.1	1.3	1.0	2.7	2.5	2.1
韓国	2.0	1.6	1.9	2.3	1.9	1.8
ASEAN	4.9	4.7	4.7	2.9	3.0	2.9
ブルネイ	4.2	2.6	2.6	-0.4	0.6	0.4
カンボジア	6.0	5.8	6.0	0.8	2.9	2.5
インドネシア	5.0	5.0	5.1	2.3	2.2	2.7
ラオス	4.5	4.6	4.6	23.1	10.1	6.4
マレーシア	5.1	4.7	4.5	1.8	2.7	2.5
ミャンマー	3.2	1.0	1.0	27.5	25.0	18.0
フィリピン	5.7	6.3	6.3	3.2	3.3	3.2
シンガポール	4.4	2.7	2.4	2.4	1.8	1.8
タイ	2.5	2.9	3.0	0.4	1.2	1.3
ベトナム	7.1	6.5	6.2	3.6	3.5	3.0

出典: 各国当局（CEIC および Haver Analytics 経由）、AMRO スタッフによる推計および予測。

注: e = 推計値; f = 予測値。ミャンマーの成長率およびインフレ率は会計年度（4月1日～3月31日）に基づく。インフレ率の推計および予測は年間平均を指す。成長率およびインフレ率の地域集計は、2024年の購買力平価ベースのGDPの加重平均を使用して推計されている。

第2章: ASEAN+3 におけるインフレ: 変化するダイナミクスと政策への含意

ASEAN+3 のインフレは 20 年以上にわたり低く安定したが、2021 年に COVID-19 パンデミックと世界的な供給ショックにより急上昇した。しかし、このインフレの上昇は他の地域と比べて穏やかで短期間にとどまり、経済厚生への損失も限定的であった。当初は世界的なコモディティ価格の高騰が広範な物価上昇を引き起こしたが、2022 年後半までにはコモディティ価格の下落とサプライチェーンの正常化が進み、インフレは落ち着いていた。パンデミック後のインフレダイナミクスは特に変化し、初期には財（モノ）のインフレが主導したが、デイスインフレ期にはサービスのインフレがより持続的な要因となった。こうした変化にもかかわらず、インフレ期待は適切にアンカーされており、物価安定への信頼が反映されている。

本稿の分析は、域内の供給と需要の相互作用が深化していることを明らかにした。2021～2022 年には、供給要因がコアインフレとヘッドラインインフレの両方にとってより重要な推進力となり、特に世界的なコモディティ価格の上昇やサプライチェーンの混乱を通じて影響を与えた。一方、2022 年後半までには外部からの圧力が和らぎ、経済の再開に伴う需要要因が主な推進力となった。プラス 3（中国、香港、日本、韓国）の経済では、2022 年半ばからインフレ率は緩やかになり、2023 年半ばまでには平均 1 パーセント以下となった一方、ASEAN 諸国では国内需要のより力強い回復を背景に、依然として高いインフレ率が維持された。

ASEAN+3 諸国は、金融政策と非金融政策を組み合わせた手法を用いてインフレ圧力を効果的に管理した。2022 年以降、金融引き締めはインフレ期待の定着と需要圧力の抑制において重要な役割を果たした。同時に、エネルギー・食料補助金、現金給付、税制調整などの財政措置が物価上昇を抑制し、家計への重要な支援を提供した。このほか、価格規制、備蓄管理、貿易措置といった供給側を調整する政策介入が、必需品の供給を確保し、価格を維持するのに貢献した。

ASEAN+3 の経験は、複雑な供給・需要のダイナミクスの中でインフレを管理するための重要な教訓を提供している。効果的な政策対応には、インフレの要因を正確に診断し、適切な政策の組み合わせを調整することが不可欠である。金融政策は、需要管理とインフレ期待の定着を図るうえで主要な手段であり続けるが、供給のボトルネックを解消し、必需品の価格上昇を抑え、脆弱層を保護するためには、ターゲットを絞った非金融政策が有効であることが明らかとなった。

今後、地政学的緊張、人口動態の変化、クライメート・トランジションといった構造的な変化が供給の混乱リスクを高める中で、インフレ管理はますます難しくなると予想される。特に、供給面の混乱がより頻発し、持続的になってきていることを踏まえれば、インフレ期待が不安定になるリスクが高まる場合、金融当局は供給ショックに対してより強力な対応を迫られる可能性がある。リアルタイムで供給要因と需要要因をより正確に識別するための監視強化は、政策対応の遅れに伴うリスクを最小限に抑える上で重要である。しかし、供給主導のインフレを抑えるための金融引き締めは、経済の低迷を悪化させるリスクを伴うため、政策対応はトレード・オフのバランスの取れたものとする必要がある。こうした新たな課題に効果的に対応するためには、政策余力を構築し、監視能力を強化することが不可欠となる。

第3章: ASEAN+3 の長期的成長: 展望と政策

ASEAN+3 地域は、今後数十年にわたり世界経済の主要な成長ドライバーとなり続ける可能性が高い。しかし、成長のペースは世界金融危機以降鈍化しており、過去 10 年間のパンデミックやその他のショックによってさらに悪化している。急速な高齢化、気候変動、世界貿易の再編など主要な長期的課題に直面する中での成長モメンタムの低下は、ASEAN+3 地域が長期的な潜在成長率を維持しながら新たに生じるリスクに対処できるのか、という重要な問いを投げかけている。

この地域の潜在成長率は 2000 年代初頭の約 6.0%から 2023 年には 4.0%に減速した。この減速の約 70%は資本蓄積の鈍化によるものであり、全要素生産性（TFP）の低下が 10%を占めている。一部の国では投資拡大による成長押し上げ効果が人的資本形成の遅れや労働力の減少により抑制されている。潜在成長率は 2050 年末までに約 3.0%までさらに低下すると予測されるが、地経学的な分断の深刻化、気候変動対策の失敗、出生率のさらに急速な低下といったリスクが顕現化すれば、それを下回る可能性もある。

生産性の低下の一部は、家計や企業のバランスシート棄損や、地域全体が経験してきた構造変化や産業化の多様なペースの低下を招いた、パンデミックによる傷跡効果（scarring effects）によるものである。特に、構造変化による生産性の向上は、過去 20 年間にわたり、3 分の 1 低下した。一部の国では産業化が停滞し、雇用や産出に占める製造業の割合が増加していない。さらに、多くの国では、グローバルフロンティアと比較した部門別の生産性格差が依然として大きく、サービス業へのシフトも主に低生産性分野へと向かっている。

ASEAN+3 地域は、経済成長を再活性化するだけでなく、将来の成長経路を力強く、今後の課題に対応できるものにするという大きな課題に直面している。質の高い成長を持続させる画一的なアプローチは存在しないものの、ASEAN+3 諸国の長年にわたる経済変革の経験から開発戦略の指針を得ることができる。しかし、新たな成長戦略は ASEAN+3 地域が直面する労働力の高齢化、気候変動、地経学的な分断などの新たな経済課題に対応できるよう練られたものでなければならない。

具体的な政策対応は ASEAN+3 各国の状況に応じて異なるが、本章は政策当局が今後の新たな成長経路を構築するための 5 つの政策テーマを特定する：(1) 既存の製造業の高度化による新たな需要ダイナミクスへの対応、(2) 高度なスキルと質の高いサービスへの移行、(3) 特に生産性向上に寄与するインフラに関する投資ギャップの解消、(4) イノベーション促進と技術の活用による従来の成長経路の再定義、(5) 国家の能力強化。これらがなければすばらしい経済成長の結果を達成することはできないだろう。また、これらの政策調整を進める上で、多くの場合、より強固な地域協力が大きな支えとなり、ASEAN+3 地域が将来にわたり高成長を実現するだけでなく、包摂的で公平かつ持続可能な成長を遂げるうえで役立つだろう。

ជំពូកទី ១៖ ទស្សនវិស័យម៉ាក្រូសេដ្ឋកិច្ច និងបញ្ហាប្រឈម

ឆ្នាំ២០២៤ គឺជាឆ្នាំដែលកំណើនសេដ្ឋកិច្ចពិភពលោកមានភាពរឹងមាំហើយអតិផរណាបន្តថយចុះ ទោះបីជាមានការប្រឈមនឹង ភាពមិនប្រាកដប្រជាមួយចំនួនក៏ដោយ។ សេដ្ឋកិច្ចពិភពលោកបានឈានទៅក្នុងដំណាក់កាលថ្មីមួយ ដែលធនាគារកណ្តាលធំៗ បានចាប់ផ្តើមបន្ថយនយោបាយរូបិយវត្ថុ បន្ទាប់ពីការរឹតត្បិតអស់រយៈពេលបីឆ្នាំ។ ទោះយ៉ាងណា បញ្ហាប្រឈមដែលបាន កើតឡើងនៅក្នុងឆ្នាំ រួមមាន ភាពតានតឹងផ្នែកភូមិសាស្ត្រនយោបាយដែលបានបង្កឱ្យមានការកើនឡើងថ្លៃទំនិញក្នុងអំឡុងពេល មួយចំនួន និងយុទ្ធនាការបោះឆ្នោតជ្រើសរើសប្រធានាធិបតីសហរដ្ឋអាមេរិកដែលបានបង្កការព្រួយបារម្ភអំពីគោលនយោបាយ ពាណិជ្ជកម្មនិងសេដ្ឋកិច្ចផ្សេងៗទៀតរបស់សហរដ្ឋអាមេរិកនាពេលអនាគត។ បើទោះជាមានបញ្ហាប្រឈមទាំងនេះ សេដ្ឋកិច្ច សហរដ្ឋអាមេរិកបានបង្ហាញពីភាពខ្លាំងក្លា ដែលគាំទ្រដោយភាពរឹងមាំនៃចំណាយរបស់អ្នកប្រើប្រាស់និងការវិនិយោគក្នុងវិស័យ បច្ចេកវិទ្យា ស្របពេលដែលដែលអតិផរណាបានថយចុះទៅកម្រិតទាបបំផុត ចាប់តាំងពីការចាប់ផ្តើមនៃវិបត្តិជំងឺកូវីដ-១៩។ ទោះយ៉ាងណា សេដ្ឋកិច្ចតំបន់អឺរ៉ុបបានបន្តរក្សាអត្រាកំណើនក្នុងកម្រិតទាបបន្តិច។

សេដ្ឋកិច្ចប្រទេសអាស៊ាន+៣ សម្រេចបានកំណើនច្រើនក្នុងអត្រា ៤,៣ ភាគរយនៅឆ្នាំ២០២៤ បន្ទាប់ពីកើនឡើងក្នុងអត្រា ៤,៤ ភាគរយនៅឆ្នាំ២០២៣។ តម្រូវការក្នុងស្រុកបន្តជាកត្តាចម្បងក្នុងការជំរុញកំណើន ដែលគាំទ្រដោយភាពរឹងមាំនៃទីផ្សារការងារ និងការងើបឡើងវិញនៃការវិនិយោគ។ ការកើនឡើងវិញនៃការនាំចេញ ជាពិសេសក្នុងវិស័យសីម៉ាញីតឧស្ម័ន និងពាណិជ្ជកម្មសេវាកម្ម បានផ្តល់សន្ទុះបន្ថែមដល់កំណើនសេដ្ឋកិច្ច។ អតិផរណាបានបន្តថយចុះ បើទោះជាតម្លៃថាមពលដោយសារស្ថានភាពផ្គត់ផ្គង់និង ថ្លៃដឹកជញ្ជូនបានកើនឡើងនៅអំឡុងពេលខ្លះក៏ដោយ។ ទីផ្សារហិរញ្ញវត្ថុមានភាពរឹងមាំបន្ថែមទៀតនៅពាក់កណ្តាលដើមឆ្នាំ ប៉ុន្តែ ស្ថានភាពទីផ្សារមានការប្រែប្រួលនៅពាក់កណ្តាលចុងឆ្នាំ ដោយទីផ្សារភាគហ៊ុនបកមកគ្រាមុន ហើយអត្រាការប្រាក់នៃមូលបត្រ បំណុលបានកើនឡើង។ បើទោះជាមានការកើនឡើងនៃភាពមិនច្បាស់លាស់នៃស្ថានភាពពិភពលោកនិងការប្រែប្រួលនៃស្ថានភាព ទីផ្សារហិរញ្ញវត្ថុ ទុនបម្រុងអន្តរជាតិរបស់ប្រទេសក្នុងតំបន់បន្តមានកម្រិតខ្ពស់គ្រប់គ្រាន់ ដែលបានបង្កើនភាពធន់ទៅនឹងកត្តាខាងក្រៅ។

សេដ្ឋកិច្ចប្រទេសអាស៊ាន+៣ រំពឹងថានឹងរក្សាកំណើនក្នុងអត្រាលើសពី ៤ ភាគរយ នៅឆ្នាំ២០២៥ និង ឆ្នាំ២០២៦។ តម្រូវការក្នុងស្រុក និងបន្តជាសសរស្តម្ភដ៏សំខាន់នៃកំណើន ដែលគាំទ្រដោយភាពកាន់តែប្រសើរឡើងនៃសកម្មភាពវិនិយោគ ស្របពេលដែលតម្រូវការ ខាងក្រៅ ជាពិសេសពីវិស័យបច្ចេកវិទ្យានិងទេសចរណ៍ នឹងផ្តល់ការគាំទ្របន្ថែមដល់កំណើនសេដ្ឋកិច្ច។ ទោះយ៉ាងណា ការព្យាករ នេះប្រឈមនឹងភាពមិនប្រាកដប្រជា ជាពិសេសពីគោលនយោបាយពាណិជ្ជកម្មរបស់សហរដ្ឋអាមេរិក ដែលអាចប៉ះពាល់ដល់ កំណើនសេដ្ឋកិច្ចតំបន់។ ក្នុងរយៈពេលមធ្យម ប្រទេសអាស៊ាន+៣ រំពឹងថានឹងនៅតែជាមូលដ្ឋានដ៏សំខាន់ក្នុងការជំរុញកំណើន សេដ្ឋកិច្ចពិភពលោក ដោយនឹងចូលរួមចំណែកប្រមាណ ៤៣ ភាគរយ ទៅក្នុងកំណើនសេដ្ឋកិច្ចពិភពលោក ទាបជាងបន្តិចបើធៀប នឹងកម្រិតជាមធ្យមកាលពីមុនវិបត្តិជំងឺកូវីដ-១៩។ ទន្ទឹមនេះដែរ អតិផរណារំពឹងថានឹងកើនឡើងបន្តិច ប៉ុន្តែបន្តមានកម្រិតទាប ប្រមាណ ១,៧ ភាគរយ ក្នុងឆ្នាំ២០២៥ និង ឆ្នាំ២០២៦។

ទស្សនវិស័យសម្រាប់រយៈពេលខ្លីសម្រាប់ប្រទេសអាស៊ាន+៣ អាចនឹងទទួលរងឥទ្ធិពលពីហានិភ័យមួយចំនួន។ ហានិភ័យចម្បងជាងគេ គឺការកើនឡើងនៃគោលនយោបាយពាណិជ្ជកម្មការពារនិយមពីសហរដ្ឋអាមេរិក ដែលអាចធ្វើឱ្យមានការរំខានដល់លំហូរពាណិជ្ជកម្ម និងការថយចុះកំណើនសេដ្ឋកិច្ចក្នុងតំបន់។ ហានិភ័យសំខាន់ផ្សេងទៀត រួមមាន ការរឹតត្បិតបន្ថែមទៀតនៃស្ថានភាពហិរញ្ញវត្ថុ ពិភពលោក កំណើនយឺតយ៉ាវនៃប្រទេសសេដ្ឋកិច្ចធំៗ និងការកើនឡើងនៃថ្លៃទំនិញដោយសារភាពតានតឹងភូមិសាស្ត្រ នយោបាយឬបញ្ហាអាកាសធាតុ។ សម្រាប់រយៈពេលវែង បញ្ហាប្រឈមជាធរនាសម្ព័ន្ធ ដូចជា កំណើននៃសមាមាត្រប្រជាជនវ័យចំណាស់ ការប្រែប្រួលអាកាសធាតុ និងការប្រែប្រួលខ្លាំងនៃបច្ចេកវិទ្យា នឹងបន្តផ្តល់ជាហានិភ័យដល់ស្ថិរភាពម៉ាក្រូហិរញ្ញវត្ថុ។

ទស្សនវិស័យមូលដ្ឋានជាវិជ្ជមានផ្តល់ឱកាសក្នុងការកសាងឡើងវិញនូវលំហូរគោលនយោបាយ បើទោះជាអ្នកដាក់ចេញនូវគោល- នយោបាយត្រូវប្រឈមនឹងការកើនឡើងនៃភាពមិនច្បាស់លាស់ពីកត្តាខាងក្រៅ។ ខណៈដែលគោលនយោបាយសារពើពន្ធពង្រឹង ការគ្រប់គ្រងថវិកានិងនយោបាយរូបិយវត្ថុវិញ្ញាបនបត្របានអនុវត្តក្នុងឆ្នាំ២០២៤ បញ្ហាប្រឈមគោលនយោបាយក៏កាន់តែមានភាព

នេះជាការបកប្រែពីអត្ថបទដើមជាភាសាអង់គ្លេស ក្នុងគោលបំណងផ្តល់ព័ត៌មានតែប៉ុណ្ណោះ។ ក្នុងករណីមានភាពខុសគ្នា សូមយោងទៅអត្ថបទដើមជាភាសាអង់គ្លេស។

- EN
- ID
- MS
- ZH
- JA
- KM
- KO
- LO
- MY
- VI

ស្មុគស្មាញ។ នាពេលខាងមុខ គោលនយោបាយអាចផ្ដោតលើការពង្រឹងភាពធន់រយៈពេលវែង ទន្ទឹមនឹងការរក្សាភាពបត់បែនក្នុងការដោះស្រាយបញ្ហាប្រឈមសម្រាប់រយៈពេលខ្លី ជាមួយនឹងគោលនយោបាយចម្រុះដែលសមស្របទៅតាមស្ថានភាពនិងបញ្ហារបស់ប្រទេសនីមួយៗ។ ចំពោះសារពើពន្ធ គោលនយោបាយត្រូវសំដៅធ្វើឱ្យមានតុល្យភាពរវាងការពង្រឹងឡើងវិញនូវទ្រនាប់សារពើពន្ធនឹងការរក្សាសមត្ថភាពសម្រាប់គាំទ្រការដើមឡើងវិញនៃកំណើនសេដ្ឋកិច្ច។ សម្រាប់នយោបាយរូបិយវត្ថុ អាជ្ញាធរត្រូវកំណត់កែសម្រួលគោលនយោបាយប្រកបដោយភាពប្រុងប្រយ័ត្នដោយផ្អែកលើស្ថានភាពក្នុងស្រុក ទន្ទឹមនឹងការបន្តមានភាពប្រុងប្រយ័ត្នចំពោះហានិភ័យទៅលើស្ថិរភាពហិរញ្ញវត្ថុនិងសម្ពាធពិកត្តាខាងក្រៅក្នុងបរិបទនៃការប្រែប្រួលស្ថានភាពហិរញ្ញវត្ថុពិភពលោក។

អាស៊ាន+៣៖ ការប៉ាន់ស្មានកំណើនសេដ្ឋកិច្ច និងអតិផរណា ដោយ AMRO និងការព្យាករសម្រាប់ ឆ្នាំ២០២៥-២០២៦
(គិតជាភាគរយ ឆ្នាំលើឆ្នាំ)

ប្រទេស	កំណើនសេដ្ឋកិច្ច			អតិផរណា		
	២០២៤ ប៉ាន់	២០២៥ ព្យាក.	២០២៦ ព្យាក.	២០២៤ ប៉ាន់	២០២៥ ព្យាក.	២០២៦ ព្យាក.
អាស៊ាន+៣	៤,៣	៤,២	៤,១	១,២	១,៧	១,៧
ប្រទេស+៣	៤,១	៤,១	៤,០	០,៧	១,៤	១,៥
ចិន	៥,០	៤,៨	៤,៧	០,២	១,១	១,៣
ហុងកុង	២,៥	២,៤	២,៣	១,៧	២,២	២,០
ជប៉ុន	០,១	១,៣	១,០	២,៧	២,៥	២,១
កូរ៉េ	២,០	១,៨	១,៩	២,៣	១,៩	១,៨
អាស៊ាន	៤,៩	៤,៨	៤,៧	៣,០	៣,១	២,៨
ប្រុយណេ	៥,០	៣,០	៣,០	-០,៤	០,៩	០,៧
កម្ពុជា	៦,០	៥,៨	៦,០	០,៨	១,៥	២,៥
ឥណ្ឌូនេស៊ី	៥,០	៥,០	៥,១	២,៣	២,៥	២,៥
ឡាវ	៤,៥	៤,៦	៤,៦	២៣,១	១៥,០	៨,៥
ម៉ាឡេស៊ី	៥,១	៤,៧	៤,៥	១,៩	២,៧	២,៥
មីយ៉ាន់ម៉ា	៣,២	១,០	១,០	២៧,៥	២៥,០	១៨,០
ហ្វីលីពីន	៥,៧	៦,៣	៦,៣	៣,២	៣,៣	៣,២
សិង្ហបុរី	៤,៤	២,៧	២,៤	២,៤	១,៨	១,៨
ថៃ	២,៥	៣,១	៣,០	០,៧	១,៣	១,៥
វៀតណាម	៧,១	៦,៥	៦,២	៣,៦	៣,៥	៣,០

ប្រភព៖ ក្រសួង-ស្ថាប័នជាតិ តាមរយៈ CEIC និង Haver Analytics; ការប៉ាន់ស្មាន និងព្យាកររបស់ AMRO។
ចំណាំ៖ ប៉ាន់ = ប៉ាន់ស្មាន; ព្យាក = ព្យាករ, កំណើនសេដ្ឋកិច្ច និងអតិផរណារបស់ប្រទេសមីយ៉ាន់ម៉ាគឺផ្អែកលើឆ្នាំសារពើពន្ធ ដែលចាប់ផ្ដើមពីថ្ងៃទី ១ ខែមេសា ដល់ថ្ងៃទី ៣១ ខែមីនា។ ការប៉ាន់ស្មាននិងការព្យាករអតិផរណាគឺទៅលើមធ្យមប្រចាំឆ្នាំ។ ការគណនាកំណើននិងអតិផរណាក្នុងតំបន់ត្រូវបានប៉ាន់ស្មានដោយប្រើមធ្យមទម្ងន់នៃ ផ.ស.ស ឆ្នាំ២០២៤ តាមមូលដ្ឋានយុគភាពអំណាចទិញ ។

នេះជាការបកប្រែពីអត្ថបទដើមជាភាសាអង់គ្លេស ក្នុងគោលបំណងផ្តល់ព័ត៌មានតែប៉ុណ្ណោះ។ ក្នុងករណីមានភាពខុសគ្នា សូមយោងទៅអត្ថបទដើមជាភាសាអង់គ្លេស។

ជំពូកទី ២៖ អតិផរណាក្នុងតំបន់អាស៊ាន+៣ ៖ ការប្រែប្រួលនៃកត្តានានា និងឥទ្ធិពលទៅលើការដាក់ចេញគោលនយោបាយ

ក្រោយរយៈពេលជាងពីរទសវត្សរ៍នៃស្ថិរភាពនិងកម្រិតទាបនៃអតិផរណាក្នុងតំបន់អាស៊ាន+៣ ប្រទេសក្នុងតំបន់បានជួបនឹងការកើនឡើងនៃអតិផរណាក្នុងឆ្នាំ២០២១ ដោយសារវិបត្តិជំងឺកូវីដ-១៩ និងការរាំងស្ទះខ្សែច្រវាក់ផ្គត់ផ្គង់ពិភពលោក។ ទោះយ៉ាងណាការកើនឡើងនេះមានកម្រិតទាបនិងមានរយៈពេលខ្លីបើធៀបនឹងតំបន់ផ្សេងៗ ដែលធ្វើឱ្យការខាតបង់ទៅលើសុខុមាលភាពមានកម្រិតតិចតួច។ ខណៈគ្រាមុន ការកើនឡើងនៃថ្លៃទំនិញប្រើប្រាស់ពិភពលោកបានជំរុញឱ្យមានការកើនឡើងថ្លៃជាទូទៅ អតិផរណាបានថយចុះនៅចុងឆ្នាំ២០២២ ដោយសារថ្លៃទំនិញប្រើប្រាស់ថយចុះ និងខ្សែច្រវាក់ផ្គត់ផ្គង់មានភាពប្រសើរឡើងវិញ។ បន្ថែមលើនេះ កត្តាដែលមានឥទ្ធិពលលើអតិផរណាមានការប្រែប្រួលក្រោយវិបត្តិជំងឺកូវីដ-១៩ ដោយនៅគ្រាមុន អតិផរណានៃទំនិញជាកត្តាជំរុញកំណើនថ្លៃ ខណៈអតិផរណានៃសេវាកម្មក្លាយជាកត្តាសំខាន់ក្នុងគ្រានៃការថយចុះអតិផរណា។ បើទោះជាមានការប្រែប្រួលនេះ អតិផរណារំពឹងទុកត្រូវបានរក្សាឱ្យមានលំនឹងល្អ ដែលបង្ហាញពីការជឿជាក់ទៅលើស្ថិរភាពថ្លៃ។

ការវិភាគបង្ហាញពីការផ្លាស់ប្តូរតួនាទីគ្នារវាងកត្តាផ្គត់ផ្គង់និងតម្រូវការនៅក្នុងតំបន់។ កត្តាផ្គត់ផ្គង់បានក្លាយជាកត្តាសំខាន់ជាង សម្រាប់ទាំងអតិផរណាស្នូល និងអតិផរណារួម ក្នុងអំឡុងឆ្នាំ២០២១-២០២២ ជាពិសេសតាមរយៈថ្លៃទំនិញប្រើប្រាស់ពិភពលោក និងការរអាក់រអួលនៃខ្សែច្រវាក់ផ្គត់ផ្គង់។ នៅពេលដែលសម្ពាធខាងក្រៅថយចុះនៅចុងឆ្នាំ២០២២ កត្តាតម្រូវការបានក្លាយជាកត្តាសំខាន់ក្នុងអំឡុងពេលនៃការបើកឡើងវិញនៃសេដ្ឋកិច្ច។ សេដ្ឋកិច្ចប្រទេស+៣ (រួមមាន ចិន ហុងកុង ជប៉ុន និងកូរ៉េ) មានអតិផរណាថយចុះជាបន្តបន្ទាប់ចាប់ពីចុងឆ្នាំ២០២២ មកកម្រិតជាមធ្យមក្រោម ១ ភាគរយនៅមុនពាក់កណ្តាលឆ្នាំ២០២៣ ខណៈដែលប្រទេសអាស៊ានបន្តមានអតិផរណាក្នុងកម្រិតខ្ពស់ជាង ដោយសារតែការងើបឡើងវិញខ្លាំងជាងនៃតម្រូវការក្នុងស្រុក។

ប្រទេសអាស៊ាន+៣ បានប្រើជាចម្រុះនូវនយោបាយរួមវិបត្តិវិធានការផ្សេងៗទៀត ដើម្បីគ្រប់គ្រងសម្ពាធអតិផរណាបានយ៉ាងមានប្រសិទ្ធភាព។ ចាប់តាំងពីឆ្នាំ២០២២ ការរឹតត្បិតស្ថានភាពរួមវិបត្តិ បានដើរតួនាទីសំខាន់ក្នុងការរក្សាលំនឹងអតិផរណារំពឹងទុក និងការគ្រប់គ្រងសម្ពាធតម្រូវការ។ ទន្ទឹមនេះ វិធានការផ្នែកសារពើពន្ធ ដូចជាការឧបត្ថម្ភធនទៅលើថាមពលនិងមូហភាព ការបើកសាច់ប្រាក់ឧបត្ថម្ភ និងការកែសម្រួលពន្ធ បានជួយទប់ស្កាត់ការកើនឡើងនៃថ្លៃ និងផ្តល់ការគាំទ្រដល់សំខាន់ដល់ក្រុមគ្រួសារ។ វិធានការកែសម្រួលទៅលើកត្តាផ្គត់ផ្គង់ដទៃទៀត ដូចជា ការគ្រប់គ្រងថ្លៃលើទំនិញ ការគ្រប់គ្រងការទិញស្តុកទុក និងវិធានការលក់ដូរផ្សេងទៀត បានធានាថា ទំនិញចាំបាច់នៅតែមានសម្រាប់ផ្គត់ផ្គង់និងមានតម្លៃសមរម្យ។

បទពិសោធន៍ពីប្រទេសអាស៊ាន+៣ បានផ្តល់ជាមេរៀនសំខាន់ៗសម្រាប់ការគ្រប់គ្រងអតិផរណា ក្នុងបរិបទនៃការប្រែប្រួលកត្តាផ្គត់ផ្គង់និងតម្រូវការដែលមានលក្ខណៈស្មុគស្មាញ។ គោលនយោបាយឆ្លើយតបដែលមានប្រសិទ្ធភាពអាស្រ័យលើការវិភាគឱ្យបានត្រឹមត្រូវអំពីកត្តាជំរុញអតិផរណានិងការប្រើប្រាស់គោលនយោបាយចម្រុះបានសមស្រប។ ខណៈដែលនយោបាយរួមវិបត្តិនៅជាឧបករណ៍សំខាន់សម្រាប់ការគ្រប់គ្រងតម្រូវការនិងការធ្វើឱ្យមានលំនឹងនៃការរំពឹងទុក វិធានការចំគោលដៅផ្សេងទៀតត្រូវបានបង្ហាញថាមានសារៈសំខាន់ក្នុងការដោះស្រាយបញ្ហាផ្គត់ផ្គង់ ទប់ស្កាត់ការឡើងថ្លៃខ្ពស់នៃទំនិញចាំបាច់ និងការពារក្រុមគ្រួសារដែលងាយរងគ្រោះ។

នាពេលខាងមុខ ការគ្រប់គ្រងអតិផរណានឹងក្លាយជាបញ្ហាប្រឈមកាន់តែខ្លាំង ដោយសារមានការផ្លាស់ប្តូរជារចនាសម្ព័ន្ធ ដូចជា ភាពតានតឹងផ្នែកភូមិសាស្ត្រនយោបាយ ការប្រែប្រួលប្រជាសាស្ត្រ និងការប្រែប្រួលអាកាសធាតុដែលបង្កើនហានិភ័យដល់ភាពរអាក់រអួលផ្នែកផ្គត់ផ្គង់។ ធនាគារកណ្តាលអាចនឹងត្រូវចាត់វិធានការឆ្លើយតបកាន់តែខ្លាំងទៅលើបញ្ហាផ្គត់ផ្គង់ ប្រសិនបើហានិភ័យនៃអតិផរណារំពឹងទុកមិនត្រូវបានរក្សាឱ្យមានលំនឹង ជាពិសេសនៅពេលដែលភាពរអាក់រអួលនៃការផ្គត់ផ្គង់កើតឡើងកាន់តែញឹកញាប់និងមានរយៈពេលយូរ។ ការធ្វើឱ្យប្រសើរឡើងនៃការតាមដាន គឺមានសារៈសំខាន់ក្នុងការពិនិត្យឱ្យបានត្រឹមត្រូវទៅលើកត្តាផ្គត់ផ្គង់និងតម្រូវការបានទាន់ពេលវេលា ដើម្បីកាត់បន្ថយហានិភ័យនៃការយឺតយ៉ាវក្នុងការដាក់ចេញវិធានការឆ្លើយតប។ ទោះយ៉ាងណា វិធានការឆ្លើយតបទាំងនោះត្រូវតែធ្វើឱ្យបានត្រឹមត្រូវ ព្រោះការរឹតត្បិតនយោបាយរួមវិបត្តិដើម្បីទប់ស្កាត់អតិផរណាដោយសារកត្តាផ្គត់ផ្គង់ អាចនឹងបង្កឱ្យមានការធ្លាក់ចុះសេដ្ឋកិច្ច។ ការកសាងទ្រនាប់គោលនយោបាយ និងការពង្រឹងសមត្ថភាពក្នុងការតាមដាននិងត្រួតពិនិត្យ នឹងជាកិច្ចការដ៏សំខាន់សម្រាប់ដោះស្រាយនូវបញ្ហាប្រឈមដែលកើតមានឡើងទាំងនេះប្រកបដោយប្រសិទ្ធភាព។

នេះជាការបកប្រែពីអត្ថបទដើមជាភាសាអង់គ្លេស ក្នុងគោលបំណងផ្តល់ព័ត៌មានតែប៉ុណ្ណោះ។ ក្នុងករណីមានភាពខុសគ្នា សូមយោងទៅអត្ថបទដើមជាភាសាអង់គ្លេស។

EN
ID
MS
ZH
JA
KM
KO
LO
MY
VI

ជំពូកទី ៣៖ កំណើនសេដ្ឋកិច្ចសម្រាប់រយៈពេលវែងក្នុងតំបន់អាស៊ាន+៣៖ ទស្សនវិស័យ និងគោលនយោបាយ

តំបន់អាស៊ាន+៣ នៅតែជាមូលដ្ឋានជំរុញដ៏សំខាន់សម្រាប់កំណើនសេដ្ឋកិច្ចពិភពលោកក្នុងរយៈពេលប៉ុន្មានទសវត្សរ៍ទៅមុខ។ ទោះយ៉ាងណាកំណើនសេដ្ឋកិច្ចក្នុងតំបន់នេះបានថយចុះចាប់តាំងពីវិបត្តិហិរញ្ញវត្ថុសកល ហើយត្រូវបានបន្តបង្អាក់បន្ថែមទៀតដោយសារវិបត្តិជំងឺកូវីដ-១៩ និងបញ្ហាផ្សេងៗទៀតក្នុងរយៈពេល១០ឆ្នាំចុងក្រោយ។ ជាមួយនឹងបញ្ហាប្រឈមនានាមកលើសេដ្ឋកិច្ចក្នុងតំបន់ ដូចជា កំណើនយ៉ាងឆាប់រហ័សនៃអត្រាប្រជាជនវ័យចំណាស់ ការប្រែប្រួលអាកាសធាតុ និងការផ្លាស់ប្តូររចនាសម្ព័ន្ធពាណិជ្ជកម្មពិភពលោក និន្នាការថយចុះនៃកំណើនសេដ្ឋកិច្ចរបស់តំបន់ បានចោទជាសំណួរសំខាន់ៗទៅលើសមត្ថភាពរបស់តំបន់ក្នុងការគ្រប់គ្រងហានិភ័យថ្មីៗដែលកើតឡើង ទន្ទឹមនឹងការរក្សាឱ្យបាននូវកំណើនសេដ្ឋកិច្ចសក្តានុពលសម្រាប់រយៈពេលវែង។

កំណើនសេដ្ឋកិច្ចសក្តានុពលក្នុងតំបន់បានថយចុះពីប្រមាណ ៦,០ ភាគរយនៅដើមទសវត្សរ៍ឆ្នាំ២០០០ ទៅ ៤,០ ភាគរយក្នុងឆ្នាំ២០២៣។ ប្រមាណ ៧០ ភាគរយនៃការថយចុះនេះបណ្តាលមកពីការថយចុះនៃការពន្ធករពន្ធកម្មទំនិញ ខណៈការចុះខ្សោយនៃផលិតភាពរួមនៃផលិតកម្មរួមចំណែកប្រមាណ ១០ ភាគរយ។ នៅប្រទេសមួយចំនួន ការអភិវឌ្ឍយឺតយ៉ាវនៃមូលធនមនុស្សនិងការថយចុះនៃកម្លាំងពលកម្ម ក៏បានកាត់បន្ថយសន្ទុះនៃការគាំទ្រពីកំណើនការវិនិយោគទៅលើកំណើនសេដ្ឋកិច្ច។ កំណើនសេដ្ឋកិច្ចសក្តានុពល ត្រូវបានព្យាករណ៍ថានឹងបន្តថយចុះមកប្រមាណ ៣,០ ភាគរយ នៅចុងឆ្នាំ២០៥០ ប្រមាណជាងនេះទៀត ប្រសិនបើហានិភ័យដែលមានដូចជា ការបែងចែកភូមិសាស្ត្រសេដ្ឋកិច្ច បរាជ័យក្នុងការទប់ស្កាត់ការប្រែប្រួលអាកាសធាតុ និងការថយចុះយ៉ាងឆាប់រហ័សនៃអត្រាកំណើនប្រជាជន កើតឡើង។

ការថយចុះនៃផលិតភាព មួយផ្នែកគឺបណ្តាលមកពីឥទ្ធិពលដក់សល់ពីវិបត្តិជំងឺកូវីដ-១៩ ដែលប៉ះពាល់ដល់តារាងតុល្យការហិរញ្ញវត្ថុរបស់ក្រុមគ្រួសារនិងក្រុមហ៊ុន-សហគ្រាស និងល្បឿនខុសគ្នានៃការផ្លាស់ប្តូររចនាសម្ព័ន្ធនិងការអភិវឌ្ឍវិស័យឧស្សាហកម្មក្នុងតំបន់។ ជាពិសេស កំណើនផលិតភាពដោយសារការផ្លាស់ប្តូររចនាសម្ព័ន្ធបានធ្លាក់ចុះ ១ភាគ៣ ក្នុងរយៈពេល២១ទសវត្សរ៍ចុងក្រោយ។ នៅក្នុងប្រទេសមួយចំនួន ការអភិវឌ្ឍវិស័យឧស្សាហកម្មបាននៅឡើង ខណៈដែលសមាមាត្រវិស័យឧស្សាហកម្មក្នុងចំនួនការងារនិងក្នុងផលិតកម្មពុំបានកើនឡើង។ លើសពីនេះ គម្លាតផលិតភាពតាមវិស័យ បើធៀបនឹងប្រទេសផ្សេងៗនៅលើពិភពលោក គឺមានកម្រិតខ្ពស់ ខណៈដែលការផ្លាស់ប្តូរទៅវិស័យសេវាកម្មភាគច្រើនគឺទៅសកម្មភាពសេដ្ឋកិច្ចដែលមានផលិតភាពទាប។

ប្រទេសក្នុងតំបន់មិនត្រឹមតែត្រូវប្រឈមនឹងការបំពេញកិច្ចការជាច្រើនដើម្បីស្តារកំណើនសេដ្ឋកិច្ចឡើងវិញប៉ុណ្ណោះទេ ប៉ុន្តែក៏ត្រូវធានាថាដំណើរទៅអនាគតគឺមានភាពបត់បែន និងអាចឆ្លើយតបទៅនឹងបញ្ហាប្រឈមនានាពេលខាងមុខ។ បើទោះជាគ្មានរូបមន្តតែមួយ “ដែលសមស្របសម្រាប់អ្វីៗទាំងអស់” ដើម្បីរក្សាបាននូវកំណើនសេដ្ឋកិច្ចប្រកបដោយគុណភាពខ្ពស់ បទពិសោធន៍យូរឆ្នាំនៃការផ្លាស់ប្តូរសេដ្ឋកិច្ចរបស់ប្រទេសអាស៊ាន+៣ បានជួយផ្តល់ជាត្រីវិស័យសម្រាប់យុទ្ធសាស្ត្រអភិវឌ្ឍន៍។ ទោះយ៉ាងណា យុទ្ធសាស្ត្រថ្មីនៃកំណើនសេដ្ឋកិច្ច ត្រូវរៀបចំឡើងសំដៅដោះស្រាយបញ្ហាប្រឈមថ្មីៗមកលើសេដ្ឋកិច្ច ដែលប្រទេសអាស៊ាន+៣ កំពុងជួបប្រទះ ដូចជា កម្លាំងពលកម្មដែលមានវ័យកាន់តែចំណាស់ ការប្រែប្រួលអាកាសធាតុ និងការបែងចែកភូមិសាស្ត្រសេដ្ឋកិច្ច។

ខណៈដែលអនុសាសន៍ជាក់លាក់សម្រាប់គោលនយោបាយ នឹងមានភាពខុសគ្នាទៅតាមប្រទេសនីមួយៗក្នុងតំបន់អាស៊ាន+៣ ដោយផ្អែកលើបរិបទជាក់ស្តែងរបស់ប្រទេស ជំពូកនេះបានកំណត់យកនូវគោលនយោបាយ ៥ ចំណុច ដែលអាចជាមគ្គុទ្ទេសក៍សម្រាប់អ្នកដាក់ចេញនូវគោលនយោបាយនៃប្រទេសក្នុងតំបន់ ក្នុងការរៀបចំយុទ្ធសាស្ត្រថ្មីនៃកំណើនសម្រាប់ពេលអនាគត។ ចំណុចទាំងនេះរួមមាន (១) ការបង្កើនសមត្ថភាពក្នុងវិស័យកម្មនិយមដែលមានស្រាប់ ដើម្បីឆ្លើយតបនឹងនិន្នាការថ្មីនៃតម្រូវការ (២) ការផ្តល់អាទិភាពលើបង្គោលប្តូរទៅកាន់វិស័យសេវាកម្មដែលមានគុណភាពនិងជំនាញខ្ពស់ (៣) ការលុបបំបាត់កង្វះខាតនៃការវិនិយោគ ជាពិសេសក្នុងវិស័យហេដ្ឋារចនាសម្ព័ន្ធដែលបង្កើនផលិតភាព (៤) ការជំរុញនវានុវត្តន៍និងការប្រើប្រាស់បច្ចេកវិទ្យា ដើម្បីកែប្រែជាថ្មីនូវដំណើរអភិវឌ្ឍន៍នាពេលកន្លងទៅ និង (៥) ការពង្រឹងសមត្ថភាពរដ្ឋ ដែលជាកត្តាពុំអាចខ្វះបានសម្រាប់ភាពជោគជ័យនៃកំណើននិងការអភិវឌ្ឍ។ ការអនុវត្តនិងសម្រេចគោលនយោបាយទាំងនេះ នឹងត្រូវគាំទ្រដោយកិច្ចសហប្រតិបត្តិការកាន់តែរឹងមាំក្នុងតំបន់ ដែលនឹងជួយធានាថាតំបន់អាស៊ាន+៣ នាពេលអនាគត មិនត្រឹមតែមានកំណើនខ្ពស់ប៉ុណ្ណោះទេ ប៉ុន្តែជាកំណើនប្រកបដោយបរិយាបន្ន សមធម៌ និងចីរភាព។

នេះជាការបកប្រែពីអត្ថបទដើមជាភាសាអង់គ្លេស ក្នុងគោលបំណងផ្តល់ព័ត៌មានតែប៉ុណ្ណោះ។ ក្នុងករណីមានភាពខុសគ្នា សូមយោងទៅអត្ថបទដើមជាភាសាអង់គ្លេស។

제 1 장: 거시경제 전망과 과제

2024 년은 여러 불확실성에도 불구하고 세계경제가 건조한 성장흐름을 유지하고 물가도 점차 안정되는 모습을 보인 한 해였다. 3 년 간의 긴축정책 이후, 주요 중앙은행들이 완화적인 통화정책으로 전환하면서 세계 경제는 새로운 국면에 접어들었다. 그러나 지정학적 긴장으로 인한 원자재 가격의 일시적 급등, 미국 대선 국면에서 미국 무역 및 경제 전반의 정책에 대한 우려 고조 등 도전과제들도 점차 커졌다. 그럼에도 미국 경제는 탄탄한 소비 지출과 기술 부문 투자에 힘입어 강한 회복력을 보였으며, 물가상승률도 팬데믹 이후 최저 수준으로 하락했다. 반면 유로존은 완만한 성장세를 유지했다.

ASEAN+ 3 지역은 2023 년 4.4% 성장에 이어 2024 년에도 4.3%의 안정적인 성장세를 이어갔다. 건조한 노동시장과 투자 회복에 힘입어 내수가 성장을 이끄는 핵심 동력으로 작용했으며 반도체와 서비스 교역 분야를 중심으로 수출이 반등하면서 추가적인 성장 모멘텀을 제공했다. 물가상승은 전반적으로 완화되는 흐름을 이어갔지만, 에너지 및 운송 비용 등 공급 측 요인으로 인한 가격 급등이 주기적인 혼란을 초래하기도 했다. 금융시장은 상반기에는 강세를 보였으나 하반기 들어 변동성이 확대되면서 주식시장은 이전의 상승분을 반납했고 채권금리는 상승하였다. 글로벌 불확실성과 금융시장 변동성 확대에도 불구하고, 역내 국제 준비금은 충분한 수준을 유지하며 대외 충격에 대한 회복력을 뒷받침했다.

ASEAN+ 3 지역은 2025 년과 2026 년에 4% 대를 웃도는 안정적인 성장세를 지속할 것으로 전망된다. 투자 활동 개선에 힘입어 내수가 여전히 주요 성장추 역할을 할 것이며, 특히 기술 및 관광 산업을 중심으로 한 대외 수요가 추가적으로 성장에 기여할 것으로 보인다. 다만 이러한 전망은, 특히 미국의 무역 정책 방향 등 상당한 대외 불확실성에 영향을 받을 수 있으며, 이는 역내 경제에 부담 요인으로 작용할 수 있다. 중기적으로는 ASEAN+ 3 가 글로벌 경제 성장의 핵심 동력으로서 세계 성장의 약 43%를 기여할 것으로 예상되나, 이는 팬데믹 이전 평균보다는 다소 낮은 수준이다. 한편, 물가상승률은 소폭 상승할 것으로 예상되나 2025 년과 2026 년에 각각 1.7%의 낮은 수준을 유지할 것으로 전망된다.

한편, 단기 전망에 대한 리스크는 하방 요인으로 더 기울어져있다. 가장 두드러진 위험 요인으로는 미국의 보호무역 정책 강화 가능성으로 이는 교역 흐름을 교란시키고 역내 성장세를 둔화시킬 수 있다. 이외에도 글로벌 금융 여건의 긴축, 주요 경제권의 성장 둔화, 지정학적 긴장, 기상 이변으로 인한 원자재 가격 급등 등이 주요 리스크로 지목된다. 장기적으로는 인구 고령화, 기후변화, 기술적 충격과 같은 구조적 과제들이 거시금융 안정을 저해할 지속적인 위험요인으로 작용할 수 있다.

전반적으로 긍정적인 기본 전망은 정책 여력을 재정비할 수 있는 기회를 제공하지만, 정책입안자들은 갈수록 불확실해지는 대외 환경속에 철저한 대비가 필요하다. 2024 년에는 재정 건전화와 통화정책 완화가 동시에 진전을 보였지만, 정책 과제는 한층 복잡해졌다. 앞으로는 각국 상황과 제약 조건을 고려해 정책 수단을 적절히 조합하여 단기적 과제를 해결하는 동시에 장기적인 회복력을 강화하는 데에도 힘을 쏟아야 한다. 재정 정책 측면에서는 경기 대응 능력을 유지하면서도 대외 충격에 대응할 수 있는 완충장치를 재구축해야 하며, 통화 정책 역시 국내 여건에 따라 정책 조정 폭과 시기를 신중하게 결정하되, 글로벌 금융시장의 변동성을 감안하여 금융안정 리스크와 대외 압력에 대한 경계를 늦추지 않아야 한다.

ASEAN+3: AMRO 성장률 및 물가상승률 추정치 및 전망치, 2025-26 년
(퍼센트, 전년 대비)

경제	GDP 성장률			물가상승률		
	2024e	2025f	2026f	2024e	2025f	2026f
ASEAN+3	4.3	4.2	4.1	1.2	1.7	1.7
플러스-3	4.1	4.1	4.0	0.7	1.4	1.5
중국	5.0	4.8	4.7	0.2	1.1	1.3
홍콩	2.5	2.4	2.3	1.7	2.2	2.0
일본	0.1	1.3	1.0	2.7	2.5	2.1
한국	2.0	1.6	1.9	2.3	1.9	1.8
ASEAN	4.9	4.7	4.7	2.9	3.0	2.9
브루나이	4.2	2.6	2.6	-0.4	0.6	0.4
캄보디아	6.0	5.8	6.0	0.8	2.9	2.5
인도네시아	5.0	5.0	5.1	2.3	2.2	2.7
라오스	4.5	4.6	4.6	23.1	10.1	6.4
말레이시아	5.1	4.7	4.5	1.8	2.7	2.5
미얀마	3.2	1.0	1.0	27.5	25.0	18.0
필리핀	5.7	6.3	6.3	3.2	3.3	3.2
싱가포르	4.4	2.7	2.4	2.4	1.8	1.8
태국	2.5	2.9	3.0	0.4	1.2	1.3
베트남	7.1	6.5	6.2	3.6	3.5	3.0

출처: CEIC 및 Haver Analytics 를 통한 국가 당국; AMRO 스테프 추정치 및 전망치.

참고: e = 추정치; f = 전망치. 미얀마의 성장률 및 물가상승률 수치는 4 월 1 일부터 3 월 31 일까지의 회계연도 기준. 물가상승률 추정치 및 전망치는 연평균 기준이며, 역대 성장률 및 물가상승률은 구매력 평가 기준 2024 년 GDP 의 가중 평균을 사용하여 추정.

제 2 장: ASEAN+ 3 의 물가상승률: 변화하는 흐름과 정책적 시사점

ASEAN+ 3 지역은 20 년 넘게 낮고 안정적인 물가상승률을 유지해왔지만, 2021년에는 COVID-19 팬데믹과 글로벌 공급망 충격으로 인해 물가가 급등했다. 다만 이러한 상승은 여타 지역에 비해 완만하고 단기적이었으며, 그로 인한 후생 손실도 제한적이었다. 당시 글로벌 원자재 가격 상승이 광범위한 물가 상승을 주도했지만, 2022년 말부터 원자재 가격이 안정되고 공급망이 정상화되면서 물가상승률도 완화된 흐름을 보였다. 주목할 점은 팬데믹 이후 물가상승률 구조가 달라졌다는 것이다—초기에는 상품 가격 물가상승률이 중심이었지만 디스인플레이션 국면에서는 서비스 물가상승률이 보다 지속적인 요인으로 작용하였다. 이러한 변화에도 불구하고 물가상승률 기대치는 안정적으로 유지되고 있으며, 이는 물가 안정에 대한 시장의 신뢰를 반영한다.

분석에 따르면, 역내 공급과 수요 요인 간 상호작용이 변화하고 있음을 알 수 있다. 2021-2022년에는 공급 요인이 글로벌 원자재 가격과 공급망 차질을 통해 근원 및 헤드라인 물가상승률의 주요 동력으로 작용했지만, 2022년 말 이후에 외부 압력이 완화되고 경제가 재개되면서 수요가 주요 요인으로 떠올랐다. 플러스-3(중국, 홍콩, 일본, 한국) 경제는 2022년 말부터 물가상승률이 점차 둔화되어 2023년 중반까지 평균 1% 이하로 하락한 반면, ASEAN 경제는 내수 회복이 강화되면서 상대적으로 높은 물가상승률을 유지했다.

ASEAN+ 3 경제는 통화 및 비통화 정책을 병행하며 물가상승 압력을 효과적으로 관리해왔다. 2022년 이후에는 통화 긴축이 물가상승률 기대를 안정시키고 수요 압력을 억제하는 데 핵심적인 역할을 했고, 동시에 에너지 및 식품 보조금, 현금 지원, 세금 조정 등 재정 정책도 물가 상승을 억제하고 가계에 실질적인 지원을 제공했다. 또한 가격 규제, 비축물자 관리, 무역 조치 등 공급 측 개입도 필수재의 접근성과 가격 안정성을 확보하는데 기여했다.

이러한 ASEAN+ 3의 경험은 복잡한 공급-수요 역학 속에서 물가상승률에 효과적으로 대응하기 위한 중요한 교훈을 제공한다. 효과적인 정책 대응은 물가상승률의 원인을 정확히 진단하고, 이를 기반으로 적절한 정책 조합을 정교하게 조율하는 데 달려있다. 통화정책은 수요관리와 기대 심리 안정화 측면에서 여전히 핵심 수단이지만, 공급 병목 현상 완화, 필수 품목의 가격 상승 억제, 취약 계층 보호 측면에서는 정확히 타겟팅된 비통화정책의 중요성도 분명히 드러났다.

앞으로는 지정학적 긴장, 인구 구조 변화, 기후 변화 대응 등 구조적 변화로 인해 공급 충격 측 위험이 커지면서 물가상승률 관리가 점점 더 어려워질 것으로 보인다. 특히 공급 충격이 빈번하고 지속적으로 발생하면서 물가상승률에 대한 기대가 흔들릴 경우 통화 당국은 보다 강력한 대응을 해야 할 필요가 있다. 실시간으로 공급과 수요 요인을 구분해내는 모니터링 체계의 강화가 중요하며, 이를 통해 지연된 대응에 따른 위험을 최소화할 수 있다. 다만, 공급 주도 물가상승률을 억제하기 위한 통화 긴축은 경기 침체를 심화시킬 수 있으므로, 정책간의 상충관계에 대한 균형잡힌 접근이 요구된다. 향후 이러한 새로운 도전에 효과적으로 대응하기 위해서는 정책 여력을 사전에 확보하고 감시 역량을 강화하는 것이 중요할 것이다.

제 3 장: ASEAN+ 3 의 장기 성장: 전망 및 정책

ASEAN+ 3 지역은 앞으로 수십 년간 글로벌 성장의 핵심 동력으로 자리할 수 있는 유리한 위치에 있다. 그러나 글로벌 금융 위기 이후 성장 속도가 점차 둔화되었으며, 지난 10 년 동안 팬데믹과 다양한 외부 충격이 이 추세를 더욱 악화시켰다. 급속한 고령화, 기후 변화, 글로벌 무역 재편 등과 같은 구조적 과제들이 본격화 되면서 성장 동력의 약화는 이 지역이 장기적인 잠재 성장을 유지하면서 새롭게 부상하는 위험에 효과적으로 대응할 수 있을지에 대한 중요한 질문을 제기하고 있다.

이 지역의 잠재 성장률은 2000 년대 초 약 6.0%에서 2023 년 4.0% 수준까지 하락하였다. 이중 약 70%는 자본 축적 속도 둔화에 기인하며, 나머지 10%는 총요소생산성 부진으로 설명된다. 일부 경제에서는 인적 자본 발전의 정체와 노동력 감소로 인해 투자 확대가 성장에 미치는 효과가 제한되었다. 이러한 흐름이 지속될 경우 2050 년 말까지 지역 전체의 잠재 성장률은 약 3.0% 수준까지 낮아질 것으로 예상된다. 그러나 지정학적 긴장 심화, 기후 변화 대응 실패, 출산율 하락 가속화와 같은 하방 위험이 현실화될 경우 수치는 이보다 낮아질 가능성도 있다.

생산성 둔화는 팬데믹이 가계와 기업의 재무 건전성에 미친 상흔 효과뿐 아니라 지역 전반에서 나타나고 있는 구조적 변화와 산업화의 속도에 일부 기인한다. 특히, 구조적 변화로 인한 생산성 향상 기여도는 지난 20 년 동안의 3 분의 1 수준으로 감소했다. 일부 경제에서는 산업화의 진전이 정체되었으며, 고용 및 생산에서 제조업의 비중 증가도 미미했다. 또한, 대부분의 경제에서 글로벌 선진국 대비 산업별 생산성 격차가 여전히 크며, 서비스 부문으로의 전환도 생산성이 낮은 부문을 중심으로 이루어졌다.

ASEAN+ 3 는 경제 성장 동력을 되살리는 과제와 동시에 앞으로의 성장 경로를 역동적이고 미래의 다양한 도전에 효과적으로 대응할 수 있도록 만드는 과제에도 직면해 있다. 질적 성장을 위한 단일 해법은 없지만, ASEAN+ 3 가 쌓아온 경제 변혁의 오랜 경험은 향후 전략을 수립하는 데 유용한 나침반 역할을 할 수 있다. 다만 새로운 성장 전략은 노동력 고령화, 기후 변화, 지정학적 분열 등 ASEAN+ 3 경제가 직면한 새로운 경제적 도전을 반영해 보다 정교하게 설계될 필요가 있다.

정책의 구체적 해법은 각국의 여건과 상황에 따라 달라질 수 있지만, 이 장에서는 향후 ASEAN+ 3 지역이 새로운 성장 경로를 설계하는 데 도움이 될 수 있는 다섯 가지 정책 방향을 제시한다. (1) 새로운 수요 변화에 대응하기 위한 기존 제조 역량의 고도화, (2) 첨단 기술 및 고품질 서비스 산업으로의 우선적 전환, (3) 생산성 향상에 기여하는 인프라 분야의 투자 격차 해소, (4) 혁신 촉진 및 기술 활용을 통해 전통적인 개발 경로 재정의, (5) 성공적인 성장을 뒷받침할 수 있는 국가 역량 강화를 포함한다. 이러한 정책 조정은 보다 더 강력한 역내 협력과 연계될 때 더욱 효과를 발휘할 수 있으며, 이를 통해 ASEAN+ 3 지역이 단순한 고성장을 넘어 포용적이고 공정하며 지속 가능한 성장을 이룰 수 있을 것이다.

ບົດທີ 1: ທ່າອ່ຽງ ແລະ ສິ່ງທ້າທາຍຕໍ່ເສດຖະກິດມະຫາພາກ

ປີ 2024 ເປັນປີທີ່ເສດຖະກິດໂລກມີຄວາມຍືດຍຸ່ນ ແລະ ອັດຕາເງິນເຟີ້ລຸດລົງຢ່າງຕໍ່ເນື່ອງ ທ່າມກາງຄວາມບໍ່ແນ່ນອນຫຼາຍປະການ. ເສດຖະກິດໂລກໄດ້ເຂົ້າສູ່ໄລຍະໃໝ່, ໃນຂະນະທີ່ທະນາຄານກາງຂອງບັນດາປະເທດໃຫຍ່ໄດ້ເລີ່ມຜ່ອນຄາຍນະໂຍບາຍເງິນຕາຫຼັງຈາກການດຳເນີນນະໂຍບາຍແບບເຂັ້ມງວດມາຕະຫຼອດ 3 ປີ. ເຖິງຢ່າງໃດກໍຕາມ, ບັນດາສິ່ງທ້າທາຍຕ່າງໆ ໄດ້ທະວີຄວາມຮຸນແຮງຕະຫຼອດປີ ໂດຍສະເພາະແມ່ນ ຄວາມເຄັ່ງຕຶງທາງດ້ານການເມືອງ ທີ່ສົ່ງຜົນ ເຮັດໃຫ້ລາຄາສິນຄ້າເພີ່ມຂຶ້ນໃນບາງໄລຍະ. ການລົງສະໝັກເລືອກຕັ້ງປະທານາທິບໍດີຂອງ ສ. ອາເມລິກາ ໄດ້ທຳໃຫ້ເກີດຄວາມກັງວົນກ່ຽວກັບນະໂຍບາຍການຄ້າ ແລະ ນະໂຍບາຍເສດຖະກິດໂດຍລວມຂອງສະຫະລັດອາເມລິກາໃນອະນາຄົດ. ເຖິງແມ່ນວ່າຈະມີສິ່ງທ້າທາຍເຫຼົ່ານີ້, ເສດຖະກິດຂອງ ສ. ອາເມລິກາ ໄດ້ສະແດງໃຫ້ເຫັນຄວາມເຂັ້ມແຂງ ໂດຍໄດ້ຮັບແຮງຊ່ວຍໜູນຈາກການໃຊ້ຈ່າຍຂອງຜູ້ບໍລິໂພກທີ່ແຂງແຮງ ແລະ ການລົງທຶນໃນທາງດ້ານເຕັກໂນໂລຊີ ໃນຂະນະທີ່ອັດຕາເງິນເຟີ້ໄດ້ຫຼຸດລົງສູ່ລະດັບຕໍ່າທີ່ສຸດຕັ້ງແຕ່ເກີດການລະບາດຂອງພະຍາດໂຄວິດ-19 ຂະນະທີ່ເຂດເອີຣົບ (Euro Area) ມີການຂະຫຍາຍຕົວດ້ານເສດຖະກິດລະດັບກາງ.

ເສດຖະກິດຂອງບັນດາກຸ່ມປະເທດອາຊຽນ+3 ຂະຫຍາຍຕົວຢ່າງໜັ້ນຄົງຢູ່ໃນລະດັບ 4.3% ໃນປີ 2024, ຫຼັງຈາກມີການຂະຫຍາຍຕົວ 4.4% ໃນປີ 2023. ຄວາມຕ້ອງການພາຍໃນຍັງຄົງເປັນປັດໄຈຂັບເຄື່ອນຫຼັກໃນການຂະຫຍາຍຕົວ, ໂດຍໄດ້ຮັບການສະໜັບສະໜູນຈາກສະພາບຕະຫຼາດແຮງງານທີ່ແຂງແຮງ ແລະ ການຟື້ນຕົວໃນການລົງທຶນ. ນອກຈາກນີ້, ການຟື້ນຕົວໃນການສົ່ງອອກ ໂດຍສະເພາະແມ່ນໃນພາກ semiconductor ແລະ ການຄ້າບໍລິການ ສົ່ງຜົນໃຫ້ມີທ່າອ່ຽງຂະຫຍາຍຕົວຢ່າງຕໍ່ເນື່ອງ. ພ້ອມນີ້, ອັດຕາເງິນເຟີ້ຍັງສືບຕໍ່ຫຼຸດລົງ ເຖິງແມ່ນວ່າລາຄາພະລັງງານ ແລະ ຕົ້ນທຶນການຂົນສົ່ງ ຈະເພີ່ມຂຶ້ນຕາມອຸປະທານ ກໍໃຫ້ເກີດການຍຸດຊະງັກໃນແຕ່ລະໄລຍະ. ຕະຫຼາດການເງິນມີຄວາມເຂັ້ມແຂງໃນໄລຍະ 6 ເດືອນຕົ້ນປີ 2024, ແຕ່ກໍຍັງປະເຊີນກັບຄວາມຜັນຜວນໃນ 6 ເດືອນທ້າຍປີດັ່ງກ່າວ ໂດຍຕະຫຼາດຮຸ້ນ ສາມາດກັບໂຕມາເປັນແນວໂນ້ມຂຶ້ນ, ຜົນຕອບແທນຂອງພັນທະບັດກໍເພີ່ມຂຶ້ນ ທ່າມກາງຄວາມບໍ່ແນ່ນອນຂອງສາກົນ ແລະ ຄວາມຜັນຜວນຂອງຕະຫຼາດການເງິນທີ່ເພີ່ມຂຶ້ນ ແຕ່ຄັງສຳຮອງເງິນຕາຕ່າງປະເທດຂອງພາກພື້ນ ຍັງຄົງພຽງພໍ ຊຶ່ງຊ່ວຍເສີມສ້າງໃຫ້ຄວາມຢືດຍຸ່ນພາຍນອກມີຄວາມແຂງແຮງ.

ການຂະຫຍາຍຕົວຂອງພາກພື້ນ ຄາດວ່າຈະຮັກສາ ການຂະຫຍາຍຕົວຢ່າງໜັ້ນຄົງຫຼາຍກວ່າ 4% ໃນປີ 2025 ແລະ 2026. ຄວາມຕ້ອງການພາຍໃນຍັງຄົງເປັນປັດໄຈສຳຄັນຂອງການຂະຫຍາຍຕົວ ໂດຍໄດ້ຮັບແຮງສະໜັບສະໜູນຈາກກິດຈະກຳການລົງທຶນຕ່າງໆທີ່ມີທ່າອ່ຽງດີຂຶ້ນ ໃນຂະນະທີ່ຄວາມຕ້ອງການພາຍນອກ ເປັນຕົ້ນແມ່ນ ພາກເຕັກໂນໂລຊີ ແລະ ການທ່ອງທ່ຽວ ຈະເປັນແຮງສະໜັບສະໜູນເພີ່ມເຕີມ. ເຖິງຢ່າງໃດກໍຕາມ, ທ່າອ່ຽງດັ່ງກ່າວຍັງມີຄວາມບໍ່ແນ່ນອນຢ່າງຫຼວງຫຼາຍ ໂດຍສະເພາະແມ່ນ ນະໂຍບາຍການຄ້າຂອງ ສ. ອາເມລິກາ ຊຶ່ງອາດສົ່ງຜົນກະທົບ ຕໍ່ການຂະຫຍາຍຕົວຂອງພາກພື້ນ. ໃນໄລຍະກາງ, ຄາດວ່າກຸ່ມປະເທດອາຊຽນ+3 ຈະຍັງຄົງເປັນປັດໄຈຂັບເຄື່ອນສຳຄັນຂອງການຂະຫຍາຍຕົວຂອງເສດຖະກິດໂລກ ໂດຍກວມອັດຕາສ່ວນປະມານ 43% ຂອງການຂະຫຍາຍຕົວໃນທົ່ວໂລກ ເຊິ່ງຕໍ່າກວ່າຄ່າສະເລ່ຍກ່ອນການເກີດໂລກລະບາດເລັກນ້ອຍ. ໃນຂະນະດຽວກັນຄາດວ່າອັດຕາເງິນເຟີ້ຈະເພີ່ມຂຶ້ນເລັກນ້ອຍ ແລະ ຄົງຢູ່ໃນລະດັບຕໍ່າ ປະມານ 1.7% ໃນປີ 2025 ແລະ 2026.

ຄວາມສ່ຽງຕໍ່ແນວໂນ້ມໄລຍະສັ້ນ ມີທ່າອ່ຽງໄປທາງລົບ ໂດຍຄວາມສ່ຽງທີ່ຊັດເຈນທີ່ສຸດຄື ສ. ອາເມລິກາ ຈະດຳເນີນນະໂຍບາຍກົດກັນທາງດ້ານການຄ້າທີ່ມີຄວາມເຂັ້ມງວດຍິ່ງຂຶ້ນ ເຊິ່ງອາດສົ່ງຜົນກະທົບຕໍ່ການຄ້າ ແລະ ເຮັດໃຫ້ການຕີບໂຕຂອງພາກພື້ນມີການຊະລໍຕົວ. ນອກຈາກນີ້, ສະພາບການເງິນໂລກທີ່ມີຄວາມຮັດກຸ່ມຂຶ້ນ, ການຂະຫຍາຍຕົວທີ່ຊ້າລົງຂອງເສດຖະກິດສຳຄັນ ແລະ ລາຄາສິນຄ້າໂພກກະພັນທີ່ອາດເພີ່ມຂຶ້ນສູງ ຈາກຄວາມເຄັ່ງຕຶງທາງດ້ານການເມືອງ ແລະ ສະພາບອາກາດທີ່ປ່ຽນແປງ. ໃນໄລຍະຍາວ, ຄວາມທ້າທາຍທາງໂຄງສ້າງ ເປັນຕົ້ນແມ່ນ ປະຊາກອນສູງອາຍຸ, ການປ່ຽນແປງຂອງດິນຟ້າອາກາດ ຫຼື ການປ່ຽນແປງທາງດ້ານເຕັກໂນໂລຊີ ລ້ວນເປັນຄວາມສ່ຽງຕໍ່ສະຖຽນລະພາບທາງດ້ານການເງິນໃນລະດັບມະຫາພາກ.

ທ່າອ່ຽງເສດຖະກິດໃນປະຈຸບັນເປັນໂອກາດທີ່ດີໃນການຟື້ນຟູຂີດຄວາມສາມາດໃນການສ້າງນະໂຍບາຍ (policy space) ແຕ່ຜູ້ກຳນົດນະໂຍບາຍຍັງຈະຕ້ອງປະເຊີນກັບສະພາບແວດລ້ອມພາຍນອກທີ່ມີຄວາມບໍ່ແນ່ນອນເພີ່ມຂຶ້ນ. ໃນຂະນະທີ່ມາດຕະການການເງິນທີ່ຮັດກຸ່ມ ແລະ ນະໂຍບາຍເງິນຕາທີ່ຜ່ອນຄາຍ ທີ່ໄດ້ຈັດຕັ້ງປະຕິບັດໃນປີ 2024, ຄວາມທ້າທາຍທາງດ້ານນະໂຍບາຍກາຍເປັນສິ່ງທີ່ຊັບຊ້ອນຫຼາຍຂຶ້ນ. ໃນຕໍ່ໜ້າ, ການກຳນົດນະໂຍບາຍຈະເນັ້ນໃຫ້ຄວາມອາດສາມາດໃນການຮອງຮັບເຫດການທີ່ຈະເກີດຂຶ້ນໃນໄລຍະຍາວ ໃນຂະນະທີ່ຍັງຄົງຄວາມຍືດຍຸ່ນເພື່ອຮັບມືກັບຄວາມທ້າທາຍໃນໄລຍະສັ້ນ ໂດຍໃຊ້ປະສົມປະສານຂອງນະໂຍບາຍໃຫ້ເໝາະສົມກັບສະພາບ ແລະ ຂໍ້ຈຳກັດຂອງແຕ່ລະປະເທດ ດ້ານນະໂຍບາຍການເງິນ, ໝາຍຄວາມວ່າຕ້ອງສ້າງຄວາມສົມດຸນລະຫວ່າງຄັງສຳຮອງ ແລະ ການຮັກສາປະສິດທິຜົນໃນການຮັບມືກັບພາວະເສດຖະກິດຊະລໍຕົວ. ສຳລັບນະໂຍບາຍການເງິນ, ພາກລັດຕ້ອງມີການປັບນະໂຍບາຍຢ່າງຮອບຄອບ ໂດຍພິຈາລະນາຈາກເງື່ອນໄຂພາຍໃນເທິງ ໃນເວລາດຽວກັນຕ້ອງໄດ້ມີການເຝົ້າລະວັງຄວາມສ່ຽງຕໍ່ສະຖຽນລະພາບທາງດ້ານການເງິນ ແລະ ແຮງກົດດັນຈາກພາຍນອກ ເນື່ອງຈາກມີທ່າອ່ຽງວ່າສະພາບການເງິນໂລກຈະມີຄວາມຜັນຜວນ.

ສະບັບພາສາລາວເປັນການແປຈາກຕົ້ນສະບັບພາສາອັງກິດເພື່ອຈຸດປະສົງຂໍ້ມູນເທົ່ານັ້ນ. ໃນກໍລະນີທີ່ເຂົ້າໃຈໃນຄວາມໝາຍຕ່າງກັນ ຂໍໃຫ້ຍິດຕາມຕົ້ນສະບັບພາສາອັງກິດ.

ກຸ່ມປະເທດອາຊຽນ+3: ການປະເມີນ ແລະ ຄາດຄະເນການຂະຫຍາຍຕົວ ແລະ ອັດຕາເງິນເຟີ້ຂອງພະນັກງານ AMRO, 2025–26
(ເປີເຊັນ, ປີ ຕໍ່ ປີ)

ປະເທດ	ການຂະຫຍາຍຕົວຂອງ GDP			ອັດຕາເງິນເຟີ້		
	2024e	2025f	2026f	2024e	2025f	2026f
ASEAN+3	4.3	4.2	4.1	1.2	1.7	1.7
Plus-3	4.1	4.1	4.0	0.7	1.4	1.5
ຈີນ	5.0	4.8	4.7	0.2	1.1	1.3
ຮົງກົງ	2.5	2.4	2.3	1.7	2.2	2.0
ຍີ່ປຸ່ນ	0.1	1.3	1.0	2.7	2.5	2.1
ເກົາຫຼີ	2.0	1.6	1.9	2.3	1.9	1.8
ASEAN	4.9	4.7	4.7	2.9	3.0	2.9
ບຣູໄນ	4.2	2.6	2.6	-0.4	0.6	0.4
ກຳປູເຈຍ	6.0	5.8	6.0	0.8	2.9	2.5
ອິນໂດເນເຊຍ	5.0	5.0	5.1	2.3	2.2	2.7
ລາວ	4.5	4.6	4.6	23.1	10.1	6.4
ມາເລເຊຍ	5.1	4.7	4.5	1.8	2.7	2.5
ມຽນມາ	3.2	1.0	1.0	27.5	25.0	18.0
ຟີລິບປິນ	5.7	6.3	6.3	3.2	3.3	3.2
ສິງກະໂປ	4.4	2.7	2.4	2.4	1.8	1.8
ໄທ	2.5	2.9	3.0	0.4	1.2	1.3
ຫວຽດນາມ	7.1	6.5	6.2	3.6	3.5	3.0

ແຫຼ່ງຂໍ້ມູນ: ຂໍ້ມູນທາງການຂອງປະເທດຈາກ CEIC ແລະ Haver Analytics; ການປະເມີນ ແລະ ຄາດຄະເນຂອງພະນັກງານ AMRO.

ໝາຍເຫດ: e = ການປະເມີນ; f = ການຄາດຄະເນ. ຂໍ້ມູນການຂະຫຍາຍຕົວ ແລະ ອັດຕາເງິນເຟີ້ຂອງມຽນມາ ຈັດຂຶ້ນຕາມບົງບັງປະມານ, ທີ່ເລີ່ມຈາກ 1 ເມສາ ຫາ 31 ມີນາ. ຂໍ້ມູນການປະເມີນ ແລະ ການຄາດຄະເນອັດຕາເງິນເຟີ້ໃຊ້ຄ່າສະເລ່ຍປີ; ການສະຫຼຸບຄ່ານວນຂອງພາກພື້ນໃຊ້ຄ່າສະເລ່ຍຖວມນ້ຳຫນັກຂອງ GDP ປີ 2024 ຕາມລະບົບອຳນາດຊື້ພາກພື້ນ (PPP).

ສະບັບພາສາລາວເປັນການແປຈາກຕົ້ນສະບັບພາສາອັງກິດເພື່ອຈຸດປະສົງຂໍ້ມູນເທົ່ານັ້ນ. ໃນກໍລະນີທີ່ເຂົ້າໃຈໃນຄວາມໝາຍຕ່າງກັນ ຂໍໃຫ້ຍິດຕາມຕົ້ນສະບັບພາສາອັງກິດ.

ບົດທີ 2. ອັດຕາເງິນເຟີ້ໃນກຸ່ມປະເທດອາຊຽນ+3: ທິດທາງການປ່ຽນແປງ ແລະ ການປະຕິບັດນະໂຍບາຍ

ຫຼັງຈາກສອງທົດສະວັດຂອງອັດຕາເງິນເຟີ້ຕໍ່າ ແລະ ມີຄວາມໝັ້ນຄົງໃນກຸ່ມປະເທດອາຊຽນ+3, ພາກພື້ນນີ້ ປະສົບກັບພາວະເງິນເຟີ້ ເພີ່ມສູງໃນປີ 2021 ເກີດຂຶ້ນເນື່ອງຈາກການລະບາດຂອງພະຍາດໂຄວິດ -19 ແລະ ຜົນກະທົບອັນຮຸນແຮງຂອງອຸປະທານສາກົນ. ແຕ່ຢ່າງໃດກໍຕາມ, ການເພີ່ມຂຶ້ນນີ້ຢູ່ໃນລະດັບປານກາງ ແລະ ມີໄລຍະເວລາສັ້ນ ຖ້າທຽບກັບພາກພື້ນອື່ນໆ ຊຶ່ງຈຳກັດການສູນເສຍທາງດ້ານສະຫວັດດີການ. ຂະນະທີ່ລາຄາສິນຄ້າໂພກກະພັນໂລກເປັນສິ່ງຂັບເຄື່ອນເຮັດໃຫ້ລາຄາເພີ່ມຂຶ້ນໂດຍລວມໃນຊ່ວງເລີ່ມຕົ້ນ ແຕ່ອັດຕາເງິນເຟີ້ຫຼຸດລົງໃນຊ່ວງປາຍປີ 2022 ເນື່ອງຈາກລາຄາສິນຄ້າໂພກກະພັນຫຼຸດລົງ ແລະ ຕ່ອງໂສ້ອຸປະທານກໍໄດ້ກັບຄືນເຂົ້າສູ່ສະພາບປົກກະຕິ. ໂດຍສະເພາະການປ່ຽນແປງຂອງອັດຕາເງິນເຟີ້ຫຼັງການລະບາດຂອງພະຍາດໂຄວິດ-19 ໂດຍເງິນເຟີ້ດ້ານສິນຄ້າເປັນປັດໃຈຫຼັກໃນຊ່ວງເລີ່ມຕົ້ນ ໃນຂະນະທີ່ອັດຕາເງິນເຟີ້ການບໍລິການໄດ້ກາຍເປັນປັດໃຈຂັບເຄື່ອນທີ່ຕໍ່ເນື່ອງ ໃນຊ່ວງທີ່ອັດຕາເງິນເຟີ້ຫຼຸດລົງ. ເຖິງແມ່ນວ່າຈະມີການປ່ຽນແປງເຫຼົ່ານີ້, ຄວາມຄາດຫວັງກ່ຽວກັບອັດຕາເງິນເຟີ້ຍັງຄົງໝັ້ນຄົງ, ສະທ້ອນໃຫ້ເຫັນຄວາມໝັ້ນໃຈໃນຄວາມສະຖຽນລະພາບດ້ານລາຄາ.

ການວິເຄາະສະແດງໃຫ້ເຫັນສາຍພົວພັນທີ່ປ່ຽນແປງຂອງອຸປະທານ ແລະ ອຸປະສົງໃນພາກພື້ນ. ປັດໃຈດ້ານອຸປະທານໄດ້ກາຍເປັນຕົວຂັບເຄື່ອນທີ່ສຳຄັນຂຶ້ນຂອງທັງອັດຕາເງິນເຟີ້ທົ່ວໄປ ແລະ ອັດຕາເງິນເຟີ້ພື້ນຖານ ໃນຊ່ວງປີ 2021–2022 ໂດຍສະເພາະແມ່ນ ລາຄາສິນຄ້າໂພກກະພັນ ແລະ ການຢຸດສະຖັກຂອງຕ່ອງໂສ້ອຸປະທານ ເມື່ອແຮງກົດດັນຈາກພາຍນອກໄດ້ຄ່ອຍໆຫຼຸດລົງໃນຊ່ວງປາຍປີ 2022. ປັດໃຈດ້ານອຸປະສົງ ກາຍເປັນຕົວຂັບເຄື່ອນຫຼັກໃນຊ່ວງແຕ່ລະປະເທດກັບຄືນມາເປີດເສດຖະກິດ. ປະເທດ ເສດຖະກິດ +3 (ຈີນ, ຮົງກົງ, ຍີ່ປຸ່ນ ແລະ ເກົາຫຼີ) ຄາດການວ່າ ອັດຕາເງິນເຟີ້ຈະຊະລໍຕົວລົງຕໍ່ເນື່ອງ ນັບແຕ່ທ້າຍປີ 2022 ລົງມາຢູ່ໃນລະດັບສະເລ່ຍຕໍ່າກວ່າ 1% ໃນກາງປີ 2023, ໃນຂະນະທີ່ປະເທດກຸ່ມປະເທດອາຊຽນ ຍັງຄົງມີອັດຕາເງິນເຟີ້ທີ່ສູງກວ່າ ເນື່ອງຈາກການຟື້ນຕົວທີ່ແຂງແຮງຂອງຄວາມຕ້ອງການພາຍໃນປະເທດ.

ກຸ່ມປະເທດອາຊຽນ+3 ນຳໃຊ້ມາດຕະການທາງດ້ານເງິນຕາ ແລະ ບໍ່ແມ່ນເງິນຕາ ເພື່ອການຄວບຄຸມແຮງດັນອັດຕາເງິນເຟີ້ຢ່າງມີປະສິດທິພາບ. ຕັ້ງແຕ່ປີ 2022 ເປັນຕົ້ນມາ, ນະໂຍບາຍເງິນຕາທີ່ຮັດກຸມໄດ້ເປັນສິ່ງຈຳເປັນສຳລັບການຄວບຄຸມຄວາມຄາດຫວັງດ້ານອັດຕາເງິນເຟີ້ ແລະ ຈຳກັດແຮງກົດດັນຂອງອຸປະສົງ. ພ້ອມກັນນັ້ນ, ມາດຕະການດ້ານການເງິນ ເປັນຕົ້ນແມ່ນ ການອຸດໜູນດ້ານພະລັງງານ ແລະ ອາຫານ, ການໂອນເງິນສົດ ແລະ ການປັບປ່ຽນດ້ານພາສີ-ອາກອນ ໄດ້ຊ່ວຍຄວບຄຸມການເພີ່ມຂຶ້ນຂອງລາຄາ ແລະ ສະໜອງການຊ່ວຍເຫຼືອທີ່ສຳຄັນໃຫ້ແກ່ລະດັບຄົວເຮືອນ. ມາດຕະການປັບປຸງດ້ານອຸປະທານອື່ນໆເຊັ່ນ: ນະໂຍບາຍດ້ານລາຄາ, ການຄຸ້ມຄອງຄັງສິນຄ້າ ແລະ ມາດຕະການການຄ້າ ໄດ້ຊ່ວຍໃຫ້ສິນຄ້າຈຳເປັນຍັງສາມາດຫາໄດ້ ແລະ ມີລາຄາທີ່ຄົງທີ່.

ປະສົບການກຸ່ມປະເທດອາຊຽນ+3 ໃຫ້ບົດຮຽນອັນສຳຄັນທຳມາກາງການປ່ຽນແປງຂອງອຸປະສົງ ແລະ ອຸປະທານ ທີ່ມີຄວາມຊັບຊ້ອນ. ການຕອບສະໜອງດ້ານນະໂຍບາຍທີ່ມີປະສິດທິຜົນຂຶ້ນຢູ່ກັບການຕີຄວາມໝາຍສາເຫດຂອງເງິນເຟີ້ທີ່ມີຄວາມແນ່ນອນ ແລະ ການປຽບທຽບນະໂຍບາຍທີ່ເໝາະສົມ ແລະ ປະສົມປະສານ. ໃນຂະນະທີ່ນະໂຍບາຍເງິນຕາ ຍັງຄົງເປັນເຄື່ອງມືຫຼັກສຳລັບການຄວບຄຸມອຸປະສົງ ແລະ ຄວາມຄາດຫວັງ. ມາດຕະການທີ່ບໍ່ແມ່ນເງິນຕາສະເພາະກຸ່ມເປົ້າໝາຍ ໄດ້ພິສູດໃຫ້ເຫັນຄຸນຄ່າຂອງການແກ້ໄຂດ້ານອຸປະທານ, ຈຳກັດການເພີ່ມຂຶ້ນຂອງລາຄາສິນຄ້າຈຳເປັນ ແລະ ປົກປ້ອງກຸ່ມ ທີ່ມີຄວາມອ່ອນໄຫວ.

ໃນອະນາຄົດ, ການຄວບຄຸມອັດຕາເງິນເຟີ້ຈະມີຄວາມທ້າທາຍຫຼາຍຂຶ້ນ ເນື່ອງຈາກການປ່ຽນແປງດ້ານໂຄງສ້າງ ເຊັ່ນ: ຄວາມເຄັ່ງຕຶງທາງດ້ານການເມືອງ, ການປ່ຽນແປງທາງດ້ານປະຊາກອນ, ແລະ ການປ່ຽນຜ່ານສະພາບອາກາດ ສິ່ງຜົນກະທົບຕໍ່ຄວາມສ່ຽງຂອງການຊະລໍຕົວດ້ານອຸປະທານ. ໜ່ວຍງານພາກລັດດ້ານເງິນຕາ ອາດຈະຕ້ອງຕອບສະໜອງໃນລະດັບທີ່ແຂງແຮງຂຶ້ນຕໍ່ຜົນກະທົບອັນຮຸນແຮງດ້ານອຸປະທານ ຖ້າຫາກວ່າຄວາມຄາດຫວັງ ອັດຕາເງິນເຟີ້ມີຄວາມສ່ຽງທີ່ຈະຫຼຸດຂອບເຂດການຄວບຄຸມ ໂດຍສະເພາະແມ່ນ ຍິ່ງມີຜົນກະທົບຮຸນແຮງດ້ານອຸປະທານທີ່ເກີດຂຶ້ນຫຼາຍຄັ້ງ ແລະ ການສືບເນື່ອງຊະລໍຕົວຂອງອຸປະທານ. ການເພີ່ມການຕິດຕາມເປັນສິ່ງຈຳເປັນ ເພື່ອໄຈ້ແຍກປັດໃຈດ້ານອຸປະສົງ ແລະ ອຸປະທານ ໃນເວລາຈິງ ພ້ອມທັງຫຼຸດຄວາມສ່ຽງ ຂອງການຕອບສະໜອງທີ່ຊ້າ. ເຖິງແນວໃດກໍຕາມ, ການຕອບສະໜອງຄວນຈະມີການສົມດູນລະຫວ່າງ ນະໂຍບາຍເງິນຕາທີ່ຮັດກຸມ ເພື່ອຈຳກັດເງິນເຟີ້ທີ່ເກີດຈາກອຸປະທານທີ່ອາດເຮັດໃຫ້ເສດຖະກິດຕົກຕໍ່າຮຸນແຮງຂຶ້ນ. ການສ້າງຄວາມພ້ອມຂອງນະໂຍບາຍ ແລະ ການເສີມສ້າງຄວາມສາມາດໃນການເຝົ້າລະວັງ ອາຈະເປັນສິ່ງສຳຄັນສຳລັບການຮັບມືກັບຄວາມທ້າທາຍໃໝ່ໆນີ້ຢ່າງມີປະສິດທິພາບ.

ສະບັບພາສາລາວເປັນການແປຈາກຕົ້ນສະບັບພາສາອັງກິດເພື່ອຈຸດປະສົງຂໍ້ມູນເທົ່ານັ້ນ. ໃນກໍລະນີທີ່ເຂົ້າໃຈໃນຄວາມໝາຍຕ່າງກັນ ຂໍໃຫ້ຍິດຕາມຕົ້ນສະບັບພາສາອັງກິດ.

- EN
- ID
- MS
- ZH
- JA
- KM
- KO
- LO
- MY
- VI

ບົດທີ 3. ການຂະຫຍາຍຕົວໃນໄລຍະຍາວຂອງກຸ່ມປະເທດອາຊຽນ+3: ທ່າອ່ຽງ ແລະ ນະໂຍບາຍ

ພາກພື້ນອາຊຽນ+3 ຍັງຄົງຢູ່ໃນຕໍາແໜ່ງທີ່ເໝາະສົມໃນການເປັນຕົວຂັບເຄື່ອນທາງເສດຖະກິດໂລກໃນອີກສອງສາມທົດສະວັດຂ້າງໜ້າ. ແຕ່ຢ່າງໃດກໍຕາມ, ອັດຕາຂອງການຂະຫຍາຍຕົວໄດ້ມີຈັ່ງຫວະທີ່ຊ້າລົງນັບຕັ້ງແຕ່ວິກິດການເງິນໂລກ, ຊຶ່ງຖືກຊ້ຳເຕີມໂດຍການລະບາດ ແລະ ຜົນກະທົບດ້ານອື່ນໆ ໃນຊ່ວງ 10 ປີຜ່ານມາ. ທ່າມກາງຄວາມປ່ຽນແປງໃຫຍ່ທີ່ທ້າທາຍເສດຖະກິດຂອງພາກພື້ນເຊັ່ນ: ການເຂົ້າສູ່ສັງຄົມຜູ້ສູງອາຍຸຢ່າງໄວວາ, ການປ່ຽນແປງສະພາບອາກາດ ແລະ ການປ່ຽນແປງໃນໂຄງສ້າງການຄ້າໂລກ. ຄວາມຊະລໍຕົວຂອງແນວໂນ້ມການຂະຫຍາຍຕົວໄດ້ເກີດຄໍາຖາມທີ່ສໍາຄັນກ່ຽວກັບຄວາມສາມາດຂອງພາກພື້ນໃນການຈັດການຄວາມສ່ຽງໃໝ່ໆ ແລະ ຄວາມທ້າທາຍ ຂະນະທີ່ຍັງຄົງສືບຕໍ່ການຂະຫຍາຍຕົວໃນລະຍະຍາວ.

ອັດຕາການຂະຫຍາຍຕົວທີ່ມີປະສິດທິຜົນໃນພາກພື້ນໄດ້ຫຼຸດລົງຈາກປະມານ 6.0% ໃນຊ່ວງຕົ້ນທົດສະວັດ 2000 ມາເປັນ 4.0% ໃນປີ 2023. ປະມານ 70% ຂອງການຫຼຸດລົງດັ່ງກ່າວ ມີສາເຫດມາຈາກຄວາມຊັກຊ້າລົງຂອງການສະສົມທຶນ ຂະນະທີ່ຜົນຜະລິດລວມຂອງປັດໃຈທັງໝົດ (TFP) ທີ່ຊະລໍຕົວ ຄິດເປັນອີກ 10%. ໃນບາງປະເທດ, ການພັດທະນາຂອງທຶນມະນຸດມີຄວາມຊັກຊ້າ ແລະ ກໍາລັງແຮງງານທີ່ຫຼຸດລົງ ຍັງຈໍາກັດການກະຕຸ້ນການຂະຫຍາຍຕົວທາງເສດຖະກິດ ຈາກການລົງທຶນທີ່ເພີ່ມຂຶ້ນ. ປະສິດທິຜົນຂອງການຂະຫຍາຍຕົວ ຄາດວ່າຈະຫຼຸດລົງອີກເຖິງປະມານ 3.0% ພາຍໃນປີ 2050 ແຕ່ອາດຈະຫຼຸດຕໍ່ກວ່ານັ້ນ ຖ້າຄວາມສ່ຽງດ້ານລົບ ເຊັ່ນ: ການແຍກຕົວທາງເສດຖະກິດ ແລະ ພູມສາດ, ຄວາມລົ້ມເຫຼວ ໃນການຄວບຄຸມການປ່ຽນແປງສະພາບອາກາດ ແລະ ອັດຕາຄວາມເກີດຈະເລີນພັນທີ່ຫຼຸດລົງຢ່າງໄວວາ.

ຄວາມຊະລໍຕົວຂອງຜົນຜະລິດເກີດຂຶ້ນສ່ວນໜຶ່ງເນື່ອງຈາກຜົນກະທົບທາງລົບຂອງການລະບາດພະຍາດໂຄວິດ-19 ຊຶ່ງໄດ້ສົ່ງຜົນກະທົບຕໍ່ສະພາບການເງິນຂອງພາກຄົວເຮືອນ ແລະ ທຸລະກິດ ພ້ອມທັງປ່ຽນແປງໂຄງສ້າງທີ່ແຕກຕ່າງກັນ ແລະ ການຫັນເປັນອຸດສາຫະກໍາໃນແຕ່ລະປະເທດຂອງພາກພື້ນ. ຢູ່ໃນຊ່ວງສອງທົດສະວັດຜ່ານມາ, ປະສິດທິພາບຂອງຜົນຜະລິດຈາກການປ່ຽນແປງໂຄງສ້າງໄດ້ຫຼຸດລົງປະມານໜຶ່ງໃນສາມ. ໃນບາງປະເທດ, ການຫັນອຸດສາຫະກໍາໄດ້ມີການຢຸດສະງັກ ໃນຂະນະທີ່ສ່ວນແບ່ງຂອງພາກການຜະລິດໃນການຈ້າງງານ ແລະ ຜົນຜະລິດ ບໍ່ໄດ້ມີການເພີ່ມຂຶ້ນ. ນອກຈາກນີ້, ຊ່ອງວ່າງດ້ານຜົນຜະລິດຂອງຂະແໜງການລະຫວ່າງ ພາກພື້ນ ແລະ ຂອງໂລກຍັງຄົງກວ້າງໃນຂອງປະເທດຕ່າງໆ ໃນຂະນະທີ່ການປ່ຽນໄປສູ່ພາກບໍລິການໄດ້ເນັ້ນໄປທີ່ກິດຈະກໍາທີ່ມີຜົນຜະລິດຕໍ່າຫຼາຍກວ່າ.

ພາກພື້ນບໍ່ພຽງແຕ່ປະເຊີນກັບພາລະກົດທີ່ໃຫຍ່ໃນການຟື້ນຄືນການຂະຫຍາຍຕົວຂອງເສດຖະກິດເທົ່ານັ້ນ ແຕ່ຍັງຕ້ອງໜັ້ນໃຈວ່າເສັ້ນທາງໃນອະນາຄົດຂອງພາກພື້ນຍັງມີຄວາມຄ່ອງຕົວ ແລະ ສາມາດຕອບສະໜອງຕໍ່ຄວາມທ້າທາຍຂ້າງໜ້າ. ເຖິງຈະບໍ່ມີນະໂຍບາຍໃດທີ່ໃຊ້ໄດ້ກັບທຸກປະເທດ, ແຕ່ປະສິດທິການຂອງ ກຸ່ມປະເທດ+3 ໃນການປ່ຽນແປງທາງເສດຖະກິດໄດ້ໃຫ້ບົດຮຽນທີ່ສໍາຄັນໃນການສ້າງແນວທາງການພັດທະນາ. ແຕ່ຢ່າງໃດກໍຕາມ, ມັນເປັນສິ່ງສໍາຄັນທີ່ຈະຕ້ອງປັບປ່ຽນແນວທາງໃຫມ່ໃຫ້ເໝາະສົມກັບຄວາມທ້າທາຍໃໝ່ໆທີ່ເສດຖະກິດກຸ່ມປະເທດອາຊຽນ+3 ກໍາລັງປະເຊີນຢູ່ ເຊັ່ນ: ກໍາລັງແຮງງານທີ່ສູງອາຍຸ, ການປ່ຽນແປງສະພາບອາກາດ ແລະ ຄວາມແຕກແຍກທາງເສດຖະກິດໂລກ.

ເຖິງວ່າການກໍານົດນະໂຍບາຍທີ່ແນ່ນອນຈະແຕກຕ່າງກັນໃນແຕ່ລະປະເທດອາຊຽນ+3 ຊຶ່ງຂຶ້ນກັບສະພາບການສະເພາະຂອງແຕ່ລະປະເທດ. ບົດນີ້ກໍານົດ 5 ຫົວຂໍ້ນະໂຍບາຍທີ່ຈະຊ່ວຍໃຫ້ຜູ້ສ້າງນະໂຍບາຍໃນພາກພື້ນສ້າງເສັ້ນທາງໃຫມ່ສໍາລັບການຂະຫຍາຍຕົວໃນອະນາຄົດລວມມີ: (1) ການຍົກລະດັບຄວາມສາມາດຂອງພາກອຸດສາຫະກໍາໃນປະຈຸບັນເພື່ອຮັບມືກັບຄວາມປ່ຽນແປງຂອງຄວາມຕ້ອງການ; (2) ການໃຫ້ຄວາມສໍາຄັນກັບການປ່ຽນແປງໄປສູ່ພາກທຸລະກິດທີ່ໃຊ້ຄວາມສາມາດທາງດ້ານທັກສະ ແລະ ມີຄຸນນະພາບສູງ; (3) ລົດຊ່ອງວ່າງຂອງການລົງທຶນ (investment gap) ໂດຍສະເພາະໃນໂຄງສ້າງພື້ນຖານທີ່ຊ່ວຍເພີ່ມຜົນຜະລິດ; (4) ການເພີ່ມນະວັດຕະກໍາ ແລະ ການນໍາໃຊ້ປະໂຫຍດຈາກເຕັກໂນໂລຊີ ເພື່ອປັບປ່ຽນແນວທາງການພັດທະນາ ແລະ (5) ການເສີມຄວາມສາມາດຂອງລັດ ຊຶ່ງເປັນປັດໃຈສໍາຄັນທີ່ຂາດບໍ່ໄດ້ໃນການພັກດັນໃຫ້ການຂະຫຍາຍຕົວທີ່ປະສິດຜົນສໍາເລັດ ການປັບປ່ຽນນະໂຍບາຍເຫຼົ່ານີ້ຈະໄດ້ຮັບການສະໜັບສະໜູນໂດຍຄວາມຮ່ວມມືພາກພື້ນ ເພື່ອໃຫ້ກຸ່ມປະເທດອາຊຽນ+3 ໃນອະນາຄົດບໍ່ພຽງແຕ່ຂະຫຍາຍຕົວໄດ້ສູງ ແຕ່ຍັງເປັນການຂະຫຍາຍຕົວໄດ້ຄອບຄຸມ, ທຶນທານ, ຍຸດຕິທໍາ ແລະ ຍືນຍົງ.

ສະບັບພາສາລາວເປັນການແປຈາກຕົ້ນສະບັບພາສາອັງກິດເພື່ອຈຸດປະສົງຂໍ້ມູນເທົ່ານັ້ນ. ໃນກໍລະນີທີ່ເຂົ້າໃຈໃນຄວາມໝາຍຕ່າງກັນ ຂໍໃຫ້ຍົດຕາມຕົ້ນສະບັບພາສາອັງກິດ.

အခန်း ၁: မေခရိုစီးပွားရေးဆိုင်ရာအလားအလာများနှင့် စိန်ခေါ်မှုများ

၂၀၂၄ ခုနှစ်တွင် မသေချာမရောမမှုများ များစွာရှိနေသော်လည်း ကမ္ဘာ့စီးပွားရေးတိုးတက်မှုနှုန်းသည် ခံနိုင်ရည်ရှိသော အနေအထားသို့ရောက်ရှိခဲ့ပြီး ငွေကြေးဖောင်းပွမှုနှုန်းသည်လည်း ဆက်လက်လျော့ကျသော နှစ်တစ်နှစ်ဖြစ်ပါသည်။ ကမ္ဘာ့အဓိကဗဟိုဘဏ်များအနေဖြင့် တင်းကြပ်သောငွေကြေးမူဝါဒအား သုံးနှစ်ကြာအသုံးပြုပြီးနောက် ဖြေလျော့သောငွေကြေးမူဝါဒအား စတင်အသုံးပြုလာကြသဖြင့် ကမ္ဘာ့စီးပွားရေးသည် အသစ်တစ်ဖန်ပြောင်းလဲမှုတစ်ခုထဲသို့ ဝင်ရောက်လာခဲ့ပါသည်။ သို့ရာတွင် တစ်နှစ်ပတ်လုံးစိန်ခေါ်မှုများနှင့်ရင်ဆိုင်ခဲ့ရပါသည်။ ပထဝီနိုင်ငံရေးဆိုင်ရာ တင်းမာမှုများသည် ကုန်သွယ်ရေးနှင့် စီးပွားရေးဆိုင်ရာမူဝါဒများအပေါ် တွင် စိုးရိမ်ပူပန်မှုများအား မြင့်တက်စေခဲ့ပါသည်။ ထိုကဲ့သို့ အခက်အခဲများရှိသော်လည်း အမေရိကန်နိုင်ငံ၏စီးပွားရေးသည် မြင့်တက်လာသောစားသုံးသူများ၏ သုံးစွဲမှုအသုံးစရိတ်နှင့် နည်းပညာကဏ္ဍတွင်ရင်းနှီးမြှုပ်နှံမှုများကြောင့် အားကောင်းခိုင်မာလာခဲ့ပြီး ကိုဗစ်-၁၉ ကပ်ရောဂါစတင်ချိန်မှစတင်၍ ငွေကြေးဖောင်းပွမှုနှုန်းသည်လည်း အနိမ့်ဆုံးသို့ကျဆင်းသွားခဲ့ပါသည်။ သို့ရာတွင် ယူရိုနိုင်ငံများမှာ တိုးတက်မှုအား အသင့်အတင့်သာ ထိန်းသိမ်းထားခဲ့ပါသည်။

အာဆီယံ+၃ နိုင်ငံများအနေဖြင့် ၂၀၂၃ ခုနှစ်တွင် စီးပွားရေးတိုးတက်မှုနှုန်းသည် ၄.၄ ရာခိုင်နှုန်း တိုးတက်ခဲ့ပြီးနောက် ၂၀၂၄ ခုနှစ်တွင် စီးပွားရေးတိုးတက်မှုနှုန်းအား ၄.၃ ရာခိုင်နှုန်းဖြင့်တည်ငြိမ်စွာထိန်းသိမ်းထားနိုင်မည်ဟု ခန့်မှန်းထားခဲ့ပါသည်။ အားကောင်းခိုင်မာသောလုပ်သားဈေးကွက်အခြေအနေများနှင့် ရင်းနှီးမြှုပ်နှံမှုတွင် ပြန်လည်ဦးမော့လာမှုတို့ဖြင့် ပြည်တွင်းဝယ်လိုအားသည် စီးပွားရေးဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်မှုရရှိစေရန် အဓိကမောင်းနှင်အားအဖြစ်တည်ရှိနေခဲ့ပါသည်။ ပို့ကုန်တင်ပို့မှုများ အထူးသဖြင့် လျှပ်ကူးပစ္စည်းများနှင့် ဝန်ဆောင်မှုကဏ္ဍတို့တွင် ပို့ကုန်တင်ပို့မှုများ ပြန်လည်တိုးတက်ကောင်းမွန်လာခြင်းသည် အခြားသောတွန်းအားတစ်ရပ်အား ဖြစ်ပေါ်စေခဲ့ပါသည်။ စွမ်းအင်နှင့် ရေကြောင်းသယ်ယူပို့ဆောင်ရေးကုန်ကျစရိတ်များ မကြာခဏမတည်မငြိမ်ဖြစ်စေခဲ့သော်လည်း ငွေကြေးဖောင်းပွမှုနှုန်းသည် သင့်တင့်သောနှုန်းထားတွင် ဆက်လက်တည်ရှိနေပါသည်။ ငွေရေးကြေးရေးဈေးကွက်သည် ပထမနှစ်ဝက်တွင် အားကောင်းခိုင်မာခဲ့သော်လည်း အစုရှယ်ယာ ဈေးကွက်များသည် ယခင်ရရှိခဲ့သောအမြတ်များအားဆုံးရှုံးခဲ့ပြီး ငွေတိုက်စာချုပ်အတိုးနှုန်းများ မြင့်တက်လာခြင်းနှင့်အတူ ဒုတိယနှစ်ဝက်တွင် မတည်ငြိမ်မှုများအား ပိုမိုကြုံတွေ့လာခဲ့ပါသည်။ ကမ္ဘာလုံးဆိုင်ရာမသေချာမရောမမှုများနှင့် ငွေရေးကြေးရေးဈေးကွက်တွင် မတည်ငြိမ်မှုများမြင့်တက်လာခဲ့သော်လည်း ဒေသတွင်းနိုင်ငံများ၏ နိုင်ငံတကာသီးသန့်ရန်ပုံငွေများသည် လုံလောက်မှုရှိနေဆဲဖြစ်ကာ ပြင်ပရိုက်ခတ်မှုများအပေါ် ခံနိုင်ရည်အားကို ပိုမိုအားကောင်းစေခဲ့ပါသည်။

ဒေသတွင်းနိုင်ငံများအနေဖြင့် ၂၀၂၅ ခုနှစ်နှင့် ၂၀၂၆ ခုနှစ်တို့တွင် စီးပွားရေးဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်မှုနှုန်းသည် ၄ ရာခိုင်နှုန်းအထက်တွင် တည်ငြိမ်စွာထိန်းသိမ်းထားနိုင်မည်ဟု မျှော်မှန်းခဲ့ကြပါသည်။ ပြည်တွင်းဝယ်လိုအားသည် ရင်းနှီးမြှုပ်နှံမှုလုပ်ငန်းများ တိုးတက်လာမှုကြောင့် စီးပွားရေးဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်မှု၏အဓိကမဏ္ဍိုင်တစ်ခုအဖြစ်ရှိနေမည်ဖြစ်ပြီး ပြည်ပဝယ်လိုအားသည် နည်းပညာကဏ္ဍနှင့် ခရီးသွားလုပ်ငန်းများမှ နောက်ထပ်အထောက်အပံ့တစ်ခုအဖြစ် ဖြည့်ဆည်းပေးမည်ဖြစ်သည်။ သို့ရာတွင် အနာဂတ်စီးပွားရေးအလားအလာသည် အထူးသဖြင့် အမေရိကန်နိုင်ငံ၏ကုန်သွယ်မှုမူဝါဒများမှ သိသာထင်ရှားသော မသေချာမရောမမှုများအား ဖြစ်ပေါ်စေပြီး ဒေသတွင်းနိုင်ငံများ၏ စီးပွားရေးတိုးတက်မှုပေါ်တွင်လည်း သက်ရောက်မှုများဖြစ်စေနိုင်ပါသည်။ ကာလလတ်တွင် အာဆီယံ+၃ နိုင်ငံများအနေဖြင့် ကမ္ဘာ့စီးပွားရေးတိုးတက်မှု၏ အဓိကမောင်းနှင်အားအဖြစ်တည်ရှိနေဆဲဖြစ်မည်ဟု မျှော်မှန်းခဲ့ပြီး အဆိုပါစီးပွားရေးတိုးတက်မှုနှုန်းသည် ၄၃ ရာခိုင်နှုန်းခန့်ပါဝင်လျက်ရှိပြီး ကိုဗစ်-၁၉ ကပ်ရောဂါမတိုင်မီကာလရှိ ပျမ်းမျှစီးပွားရေးတိုးတက်မှုနှုန်းအောက် အနည်းငယ်ကျဆင်းခဲ့ပါသည်။ ထို့အပြင် ငွေကြေးဖောင်းပွမှုနှုန်းသည် ၂၀၂၅ ခုနှစ်နှင့် ၂၀၂၆ ခုနှစ်တို့တွင် အနည်းငယ်မြင့်တက်လာလိမ့်မည်ဟု ခန့်မှန်းရသော်လည်း ၁.၇ ရာခိုင်နှုန်းအောက် ကျဆင်းလိမ့်မည်ဖြစ်ပါသည်။

အနာဂတ်နှီးကပ်သောကာလအတွက် စီးပွားရေးအလားအလာနှင့်စပ်လျဉ်း၍ ဆုံးရှုံးနိုင်ခြေများသည့် စိန်ခေါ်မှုများနှင့်ရင်ဆိုင်နေရပါသည်။ အထင်အရှားဆုံးသော စိန်ခေါ်မှုမှာ အမေရိကန်ပြည်ထောင်စုမှ ပိုမိုတင်းကြပ်သော ကာကွယ်ရေးမူဝါဒအား အသုံးပြုခြင်းဆိုင်ရာမျှော်မှန်းချက်ဖြစ်ပြီး ၎င်းတို့သည် ကုန်သွယ်ရေးစီးဝင်မှုများနှင့် ဒေသတွင်းစီးပွားရေးတိုးတက်မှုနှုန်းကို လျော့နည်းကျဆင်းစေပါသည်။ အခြားသောအဓိကဆုံးရှုံးနိုင်ခြေများသည် ပိုမိုတင်းကြပ်သော ကမ္ဘာ့ငွေကြေးရေးအခြေအနေများ၊ အဓိကစီးပွားရေးနိုင်ငံများ၏ စီးပွားရေးတိုးတက်မှုနှုန်းကွေးခြင်းနှင့် ပထဝီနိုင်ငံရေးတင်းမာမှုများ (သို့မဟုတ်) ရာသီဥတုဆိုင်ရာရိုက်ခတ်မှုများကြောင့်ဖြစ်ပေါ်သည့် ကုန်စည်ဈေးနှုန်းမြင့်တက်လာခြင်းတို့ပါဝင်ပါသည်။ ရေရှည်တွင် သက်ကြီးရွယ်အိုလူဦးရေများလာခြင်း၊ ရာသီဥတုပြောင်းလဲမှုနှင့် နည်းပညာဆိုင်ရာအဟန့်အတားများကဲ့သို့သော စွဲစွဲပံ့ဆိုင်ရာစိန်ခေါ်မှုများသည် မေခရိုငွေကြေးရေးကဏ္ဍတည်ငြိမ်မှုအပေါ်တွင် ဆုံးရှုံးနိုင်ခြေများအား ဆက်လက်ဖြစ်စေပါသည်။

မူဝါဒချမှတ်သူများအနေဖြင့် မြင့်တက်လာသော သေချာရောမမှုမရှိသည့် ပြင်ပဝန်းကျင်တစ်ခုအား စီမံခန့်ခွဲရန်လိုအပ်သော်လည်း လုပ်သားကိုင်သောရှိသောအခြေခံကျသည့်အလားအလာသည် မူဝါဒဆိုင်ရာနယ်ပယ်အားပြန်လည်တည်ဆောက်ရန် အခွင့်အလမ်းများအား ဖန်တီးပေးလျက်ရှိပါသည်။ ၂၀၂၄ ခုနှစ်တွင် ဘဏ္ဍာရေးဆိုင်ရာခိုင်မာမှုနှင့် ငွေကြေးမူဝါဒဖြေလျော့မှုများ တိုးတက်ခဲ့သော်လည်း မူဝါဒပိုင်းဆိုင်ရာစိန်ခေါ်မှုများမှာ ပိုမိုရှုပ်ထွေးလာခဲ့ပါသည်။ ရှေးဆက်လျှောက်လှမ်းရာတွင် မူဝါဒများအနေဖြင့် နီးကပ်သောကာလရှိစိန်ခေါ်မှုများအား ဖြေရှင်းနိုင်ရန်အတွက် သင့်လျော်သော ပြောင်းလွယ်ပြင်လွယ်ရှိမှုအား ထိန်းသိမ်းထားစဉ် ကာလရှည်တွင် ခံနိုင်ရည်ရှိမှုအား အားကောင်းခိုင်မာရေးကိုလည်း အလေးထားဆောင်ရွက်ရမည်ဖြစ်ပါသည်။ ထိုသို့ပြုလုပ်ရာတွင် စီးပွားရေးတစ်ခုချင်းစီ၏ သီးခြားအခြေအနေများနှင့် ကန့်သတ်ချက်များနှင့်ကိုက်ညီသည့် သင့်လျော်သော မူဝါဒများအား ပေါင်းစပ်ဆောင်ရွက်ပေးရန် လိုအပ်ပါသည်။ ဘဏ္ဍာရေးကဏ္ဍတွင် တန်ပြန်ကူညီထောက်ပံ့မှုဆိုင်ရာ စွမ်းရည်များအား ထိန်းသိမ်းထားခြင်းဖြင့် ဘဏ္ဍာရေးဆိုင်ရာအကာအကွယ်များ ပြန်လည်တည်ဆောက်ခြင်းအား ဟန့်ချက်ညီစွာဆောင်ရွက်ရန် ဖြစ်ပါသည်။

ဤဘာသာပြန်ဆိုချက်များသည် သတင်းအချက်အလက်များပေးလိုသည့်ရည်ရွယ်ချက်ဖြင့်သာ မူရင်းအင်္ဂလိပ်ဘာသာမှ ဘာသာပြန်ဆိုထားခြင်းဖြစ်ပါသည်။ ကွဲလွဲမှုရှိပါက အင်္ဂလိပ်စာရင်းကို ကိုးကားသင့်ပါသည်။

- EN
- ID
- MS
- ZH
- JA
- KM
- KO
- LO
- MY
- VI

ငွေကြေးမူဝါဒအတွက် ကမ္ဘာ့ငွေရေးကြေးရေးအခြေအနေများ မတည်မငြိမ်ဖြစ်ပေါ်နေမှု၏အလားအလာများကြောင့် ငွေလဲလှယ်နှုန်းများ၊ ပြည်ပငွေပေးငွေယူရှင်းတမ်းများနှင့်သက်ဆိုင်သည့်ကဏ္ဍအားထိန်းသိမ်းထားခြင်းဖြင့် ဘဏ္ဍာရေးဆိုင်ရာအကာအကွယ်များ ပြန်လည်တည်ဆောက်ခြင်းအား ဟန်ချက်ညီစွာ ဆောင်ရွက်ရန်ဖြစ်ပါသည်။ ငွေကြေးမူဝါဒအတွက် ကမ္ဘာ့ငွေရေးကြေးရေးအခြေအနေများမတည်မငြိမ်ဖြစ်ပေါ်နေမှု၏ အလားအလာများကြောင့် ပြည်ပနိုင်ငံများနှင့်ဆက်စပ်လျက်ရှိသည့်ကဏ္ဍတွင်ဖြစ်ပေါ်လာမည့်ဖိအားများနှင့် ငွေကြေးရေးကြေးတည်ငြိမ်မှုဆိုင်ရာဆုံးရှုံးနိုင်ခြေများအား သေချာစွာစောင့်ကြည့်ရန်လိုအပ်စဉ်တွင် အာဏာပိုင်များအနေဖြင့် ပြည်တွင်းအခြေအနေများကိုအခြေခံ၍ မူဝါဒပိုင်းဆိုင်ရာချိန်ညှိမှုများအား သေချာစွာချိန်ဆရန်လိုအပ်ပါသည်။

အာဆီယံ+၃: AMRO ၏ ၂၀၂၅ - ၂၀၂၆ ခုနှစ်အတွက် စီးပွားရေးတိုးတက်မှုနှုန်းနှင့်ငွေကြေးဖောင်းပွမှုနှုန်း ခန့်မှန်းချက်များနှင့် ကြိုတင်ခန့်မှန်းချက်များ
(ရာခိုင်နှုန်း၊ နှစ်အလိုက်)

နိုင်ငံများ	ဂျီဒီပီတိုးတက်မှုနှုန်း			ငွေကြေးဖောင်းပွမှုနှုန်း		
	၂၀၂၄ e	၂၀၂၅ f	၂၀၂၆ f	၂၀၂၄ e	၂၀၂၅ f	၂၀၂၆ f
အာဆီယံ+၃	၄.၃	၄.၂	၄.၁	၁.၂	၁.၇	၁.၇
အပေါင်း ၃	၄.၁	၄.၁	၄.၀	၀.၇	၁.၄	၁.၅
တရုတ်	၅.၀	၄.၈	၄.၇	၀.၂	၁.၁	၁.၃
ဟောင်ကောင်	၂.၅	၂.၄	၂.၃	၁.၇	၂.၂	၂.၀
ဂျပန်	၀.၁	၁.၃	၁.၀	၂.၇	၂.၅	၂.၁
ကိုရီးယား	၂.၀	၁.၆	၁.၉	၂.၃	၁.၉	၁.၈
အာဆီယံ	၄.၉	၄.၇	၄.၇	၂.၉	၃.၀	၂.၉
ဘရူနိုင်း	၄.၂	၂.၆	၂.၆	-၀.၄	၀.၆	၀.၄
ကမ္ဘောဒီးယား	၆.၀	၅.၈	၆.၀	၀.၈	၂.၉	၂.၅
အင်ဒိုနီးရှား	၅.၀	၅.၀	၅.၁	၂.၃	၂.၂	၂.၇
လာအို	၄.၅	၄.၆	၄.၆	၂၃.၁	၁၀.၁	၆.၄
မလေးရှား	၅.၁	၄.၇	၄.၅	၁.၈	၂.၇	၂.၅
မြန်မာ	၃.၂	၁.၀	၁.၀	၂၇.၅	၂၅.၀	၁၈.၀
ဖိလစ်ပိုင်	၅.၇	၆.၃	၆.၃	၃.၂	၃.၃	၃.၂
စင်ကာပူ	၄.၄	၂.၇	၂.၄	၂.၄	၁.၈	၁.၈
ထိုင်း	၂.၅	၂.၉	၃.၀	၀.၄	၁.၂	၁.၃
ဗီယက်နမ်	၇.၁	၆.၅	၆.၂	၃.၆	၃.၅	၃.၀

ရင်းမြစ်: CEIC နှင့် Haver Analytics မှတစ်ဆင့် သက်ဆိုင်ရာနိုင်ငံများ၏အစိုးရဌာနများ၊ AMRO ဝန်ထမ်းများ၏ ခန့်မှန်းချက်များနှင့် ကြိုတင်ခန့်မှန်းချက်များ။
မှတ်ချက်: e = ခန့်မှန်း၊ f = ကြိုတင်ခန့်မှန်းချက်။ မြန်မာနိုင်ငံ၏စီးပွားရေးတိုးတက်မှုနှုန်းနှင့်ငွေကြေးဖောင်းပွမှုနှုန်းဆိုင်ရာကိန်းဂဏန်းအချက်အလက်များသည် ဧပြီလ ၁ ရက်နေ့မှ မတ်လ ၃၁ ရက်နေ့အထိသတ်မှတ်ထားသော ဘဏ္ဍာရေးနှစ်အပေါ်အခြေခံထားခြင်းဖြစ်ပါသည်။ ငွေကြေးဖောင်းပွမှုနှုန်းခန့်မှန်းချက်များနှင့် ကြိုတင်ခန့်မှန်းချက်များသည် နှစ်စဉ်ပျမ်းမျှငွေကြေးဖောင်းပွမှုနှုန်းအား ရည်ညွှန်းပါသည်။ ဒေသတွင်းစုစုပေါင်းစီးပွားရေးတိုးတက်မှုနှုန်းနှင့် ငွေကြေးဖောင်းပွမှုနှုန်းသည် ဝယ်ယူနိုင်စွမ်းအားအပေါ်အခြေခံသည့် ၂၀၂၄ ခုနှစ် ဂျီဒီပီ၏ အလေးပေးပျမ်းမျှအား အသုံးပြု၍ ခန့်မှန်းတွက်ချက်ထားခြင်းပင်ဖြစ်ပါသည်။

ဤဘာသာပြန်ဆိုချက်များသည် သတင်းအချက်အလက်များပေးလိုသည့်ရည်ရွယ်ချက်ဖြင့်သာ မူရင်းအင်္ဂလိပ်ဘာသာမှ ဘာသာပြန်ဆိုထားခြင်းဖြစ် ပါသည်။ ကွဲလွဲမှုရှိပါက အင်္ဂလိပ်စာရင်းကို ကိုးကားသင့်ပါသည်။

အခန်း (၂) : အာဆီယံ+၃ နိုင်ငံများ၏ ငွေကြေးဖောင်းပွမှုနှုန်း- ပြောင်းလဲနေသော ပုံစံများနှင့် မူဝါဒဆိုင်ရာအကျိုးသက်ရောက်မှုများ

အာဆီယံ+၃ နိုင်ငံများတွင် ငွေကြေးဖောင်းပွမှုနှုန်းသည် နှစ်ပေါင်းနှစ်ဆယ်ကျော်ကာလအတွင်းမြင့်တက်မှုမရှိဘဲတည်ငြိမ်နေခဲ့ပြီးနောက် ဒေသတွင်းနိုင်ငံများအနေဖြင့် ၂၀၂၁ ခုနှစ်တွင် ကိုဗစ်-၁၉ ကပ်ရောဂါနှင့် ကမ္ဘာလုံးဆိုင်ရာထောက်ပံ့ပို့ဆောင်ရေးအခက်အခဲများကြောင့် ငွေကြေးဖောင်းပွမှုနှုန်းသည် မြင့်တက်လာခဲ့သည်။ သို့သော် အခြားဒေသများနှင့်နှိုင်းယှဉ်ပါက ဤမြင့်တက်မှုမှာ ကာလတိုအသင့်အတင့်မြင့်တက်ခြင်းသာဖြစ်ပြီး လူမှုဖူလုံရေးဆိုင်ရာ ဆုံးရှုံးမှုများ မများပြားခဲ့ပါ။

ကနဦးတွင် ကမ္ဘာ့ကုန်ဈေးနှုန်းများ သိသာစွာမြင့်တက်စေခဲ့သော်လည်း ၂၀၂၂ ခုနှစ်နောက်ပိုင်းတွင် ထောက်ပံ့ပို့ဆောင်ရေးကွန်ယက်များ ပုံမှန်ပြန်ဖြစ်လာခြင်းကြောင့် ကုန်ဈေးနှုန်းများကျဆင်းလာကာ ငွေကြေးဖောင်းပွမှုနှုန်းလည်း တဖြည်းဖြည်းကျဆင်းလာခဲ့သည်။ ထူးခြားစွာပင် ကပ်ရောဂါအပြီး ငွေကြေးဖောင်းပွမှုနှုန်းနှုန်းများ ပြောင်းလဲသွားခဲ့သည် - အစောပိုင်းတွင် ကုန်ပစ္စည်းဈေးနှုန်းများမှ ဦးဆောင်သော ငွေကြေးဖောင်းပွမှုဖြစ်ခဲ့ပြီး ကုန်ပစ္စည်းဈေးနှုန်းများ ကျဆင်းလာသည့်အခါတွင် ဝန်ဆောင်မှုဈေးနှုန်းများက ငွေကြေးဖောင်းပွမှုအတွက် ပိုမိုတည်တံ့သော ဦးဆောင်အားဖြစ်လာခဲ့သည်။ ဤသို့ပြောင်းလဲမှုများရှိခဲ့သော်လည်း ငွေကြေးဖောင်းပွမှုနှုန်းအတွက် မျှော်မှန်းချက်မှာ ခိုင်မာစွာအခြေတည်နေဆဲဖြစ်ပြီး ၎င်းသည် ကုန်ဈေးနှုန်းတည်ငြိမ်မှုအပေါ် စီးပွားရေးလုပ်ငန်းများ၏ ယုံကြည်မှုထင်ဟပ်လျက်ရှိသည်။

သုတေသနများအရ ဒေသတွင်း ရောင်းလိုအားနှင့် ဝယ်လိုအားတို့အကြား ပြောင်းလဲနေသော သက်ရောက်မှုများကို ဖော်ပြနေသည်။ ၂၀၂၁-၂၀၂၂ ခုနှစ်များအတွင်း ရောင်းလိုအားသည် အခြေခံငွေကြေးဖောင်းပွမှု (Core Inflation) နှင့် ပင်မငွေကြေးဖောင်းပွမှု (Headline Inflation) တို့၏ အဓိကဦးဆောင်အားဖြစ်ခဲ့ပြီး အထူးသဖြင့် ကမ္ဘာ့ကုန်ဈေးနှုန်းများမြင့်တက်မှုနှင့် ထောက်ပံ့ပို့ဆောင်ရေး အခက်အခဲများကြောင့် ဖြစ်ပေါ်ခဲ့သည်။ ၂၀၂၂ ခုနှစ် နှစ်ကုန်ပိုင်း ပြင်ပဖိအားများ လျော့နည်းလာချိန်တွင် စီးပွားရေးလုပ်ငန်းများပြန်လည်တင်ပို့ခြင်းကြောင့် ဝယ်လိုအားကငွေကြေးဖောင်းပွမှုအတွက်အဓိကဦးဆောင်အားဖြစ်လာခဲ့သည်။ အာဆီယံနိုင်ငံများတွင် ပြည်တွင်း ဝယ်လိုအားပိုမိုကောင်းမွန်လာမှုကြောင့် ငွေကြေးဖောင်းပွမှုနှုန်း ပိုမိုမြင့်မားနေခဲ့သော်လည်း အပေါင်း ၃ နိုင်ငံများဖြစ်သော တရုတ်၊ ဟောင်ကောင်၊ ဂျပန်၊ ကိုရီးယား နိုင်ငံများ၏ ငွေကြေးဖောင်းပွမှုနှုန်းသည် ၂၀၂၂ ခုနှစ်၊ နှစ်ကုန်ပိုင်းမှတစ်ဆင့် ၂၀၂၃ ခုနှစ် နှစ်လယ်ပိုင်းအထိ တဖြည်းဖြည်းကျဆင်းလာပြီး ပျမ်းမျှအားဖြင့် ၁ ရာခိုင်နှုန်း အောက်သို့ရောက်ရှိခဲ့ပါသည်။

အာဆီယံ+၃ နိုင်ငံများသည် ငွေကြေးဖောင်းပွမှုဖိအားများကို ထိရောက်စွာစီမံခန့်ခွဲရန် ဗဟိုဘဏ်များမှ တင်းကြပ်သောငွေကြေးမူဝါဒများနှင့် အခြားမူဝါဒများကို တစ်ပြိုင်နက်တည်း ချမှတ်ခဲ့သည်။ ၂၀၂၂ ခုနှစ်မှစ၍ ငွေကြေးဖောင်းပွမှုနှုန်းကို တည်ငြိမ်စေရန်နှင့် ဝယ်လိုအားဖိအားများကို ထိန်းချုပ်ရန်အတွက် ဗဟိုဘဏ်များ၏ တင်းကြပ်သောငွေကြေးမူဝါဒများသည်အရေးပါသောအခန်းကဏ္ဍမှပါဝင်ခဲ့သည်။ တစ်ချိန်တည်းမှာပင် စွမ်းအင်နှင့် အစားအသောက်ကဏ္ဍများတွင် ထောက်ပံ့ငွေများ ပေးခြင်း၊ ငွေကြေးထောက်ပံ့ခြင်းများနှင့် အခွန်ညှိနှိုင်းမှုများပြုလုပ်ပေးခြင်းစသည့် ဘဏ္ဍာရေးဆိုင်ရာ စီမံဆောင်ရွက်မှုများသည် ဈေးနှုန်းမြင့်တက်မှုကို ထိန်းချုပ်ရာတွင် အရေးကြီးသောအထောက်အကူရစေခဲ့သည်။ ထို့အပြင် ဈေးနှုန်းထိန်းညှိခြင်း၊ ကုန်သွယ်မှုလိုငွေပြုမှုစီမံခန့်ခွဲခြင်းကဲ့သို့သော ဝင်ရောက်စီမံဆောင်ရွက်မှုများသည် အရေးကြီးသောကုန်ပစ္စည်းများရရှိစေရန်နှင့် ဈေးနှုန်းသက်သာစေရန် သေချာစေခဲ့သည်။

အာဆီယံ+၃ နိုင်ငံများ၏ အတွေ့အကြုံသည် ရောင်းလိုအားနှင့် ဝယ်လိုအားဆိုင်ရာ ရှုပ်ထွေးသော အပြန်အလှန် သက်ရောက်မှုများအကြား ငွေကြေးဖောင်းပွမှုကို စီမံခန့်ခွဲခြင်းဆိုင်ရာ အဓိကသင်ခန်းစာများကို ပေးစွမ်းနိုင်ခဲ့သည်။ ငွေကြေးဖောင်းပွမှုကို ဦးတည်စေသော အကြောင်းရင်းများကို တိကျစွာရှာဖွေထုတ်ဖော်ခြင်းနှင့် သင့်လျော်သောမူဝါဒများ ချိန်ညှိရောစပ်ခြင်းဖြင့် ငွေကြေးဖောင်းပွမှုကို ထိန်းသိမ်းရန် ထိရောက်သောမူဝါဒများကို ချမှတ်နိုင်ခဲ့သည်။ ငွေကြေးမူဝါဒသည် ဝယ်လိုအားကို စီမံခန့်ခွဲရန်နှင့် ငွေကြေးဖောင်းပွမှုနှုန်း တည်ငြိမ်စေရန်အတွက် အဓိကကိရိယာ ဖြစ်နေဆဲဖြစ်သော်လည်း ငွေကြေးနှင့်မသက်ဆိုင်သောမူဝါဒများသည် ထောက်ပံ့ပို့ဆောင်ရေးအခက်အခဲကို ဖြေရှင်းရန် အရေးကြီးကုန်စည်များ၏ဈေးနှုန်းကို ထိန်းချုပ်ရန်နှင့် ထိခိုက်လွယ်သောအုပ်စုများကို ကာကွယ်ရန်တို့အတွက် အကျိုးရှိစေကြောင်း သက်သေပြခဲ့သည်။

အနာဂတ်ကိုကြည့်မည်ဆိုပါက ပထဝီနိုင်ငံရေးတင်းမာမှုများ၊ လူဦးရေဆိုင်ရာပြောင်းလဲမှုများနှင့် ရာသီဥတုပြောင်းလဲမှုများကဲ့သို့သော ဖွဲ့စည်းပုံဆိုင်ရာ ပြောင်းလဲမှုများသည် ထောက်ပံ့ပို့ဆောင်ရေးအခက်အခဲများကို ပိုမိုမြင့်တက်စေသည်နှင့်အမျှ ငွေကြေးဖောင်းပွမှုကိုစီမံခန့်ခွဲရန်မှာ စိန်ခေါ်မှုများပိုမိုဖြစ်လာနိုင်သည်။ ငွေကြေးဖောင်းပွမှုမျှော်မှန်းချက်များတွင် မတည်ငြိမ်နိုင်သည့်အလားအလာများ အထူးသဖြင့် ကာလရှည်ကြာစွာ မကြာခဏဖြစ်ပေါ်လျက်ရှိသော ထောက်ပံ့ပို့ဆောင်ရေးအခက်အခဲများကို ထည့်သွင်းစဉ်းစားပါက ဗဟိုဘဏ်များသည် ပိုမိုအားကောင်းသော တုံ့ပြန်မှုများ လိုအပ်လာနိုင်သည်။ ရောင်းလိုအားနှင့် ဝယ်လိုအားဆိုင်ရာ အကြောင်းရင်းများကို လက်တွေ့အချိန်နှင့်တစ်ပြေးညီ ကောင်းမွန်စွာခွဲခြားသိမြင်နိုင်ရန် စောင့်ကြည့်လေ့လာမှုများကို ပိုမိုဆောင်ရွက်ရန် အရေးကြီးပြီး ဗဟိုဘဏ်များမှ တုံ့ပြန်မှုနောက်ကျခြင်းကို လျော့ချနိုင်မည်ဖြစ်သည်။ ရောင်းလိုအားကြောင့် ဖြစ်ပေါ်လာသော ငွေကြေးဖောင်းပွမှုကိုထိန်းချုပ်ရန် ဗဟိုဘဏ်မှ တင်းကြပ်သော ငွေကြေးမူဝါဒချမှတ်ခြင်းသည် စီးပွားရေးကျဆင်းမှုကို ပိုမိုဆိုးရွားစေနိုင်သကဲ့သို့ တုံ့ပြန်မှုများချမှတ်ရာတွင် အကျိုးနှင့်အပြစ်ကို ချိန်ညှိရမည်ဖြစ်သည်။ မူဝါဒဆိုင်ရာ အကာအကွယ်များ တည်ဆောက်ခြင်းနှင့် စောင့်ကြည့်လေ့လာမှုစွမ်းရည် မြှင့်တင်ခြင်းသည် ပေါ်ပေါက်လာမည့် စိန်ခေါ်မှုများကို ထိရောက်စွာရင်ဆိုင်နိုင်ရန်အတွက် အရေးကြီးပါသည်။

ဤဘာသာပြန်ဆိုချက်များသည် သတင်းအချက်အလက်များပေးလိုသည့်ရည်ရွယ်ချက်ဖြင့်သာ မူရင်းအင်္ဂလိပ်ဘာသာမှ ဘာသာပြန်ဆိုထားခြင်းဖြစ်ပါသည်။ ကွဲလွဲမှုရှိပါက အင်္ဂလိပ်စာရင်းကို ကိုးကားသင့်ပါသည်။

EN
ID
MS
ZH
JA
KM
KO
LO
MY
VI

အခန်း (၃) : အာဆီယံ+၃ နိုင်ငံများ၏ရေရှည်စီးပွားရေးတိုးတက်မှု-မျှော်မှန်းချက်များနှင့် မူဝါဒများ

အာဆီယံ+၃ နိုင်ငံများသည် လာမည့်ဆယ်စုနှစ်များအတွင်း ကမ္ဘာ့စီးပွားရေးတိုးတက်မှု၏ အဓိကမောင်းနှင်အားအဖြစ် ကောင်းမွန်စွာတည်ရှိနေဆဲဖြစ်သည်။ သို့သော် ၂၀၁၈ ခုနှစ် ကမ္ဘာ့ငွေကြေးအကြပ်အတည်း စတင်ကတည်းက ဒေသ၏စီးပွားရေးတိုးတက်မှုနှုန်းမှာ နှေးကွေးလာခဲ့ပြီး ပြီးခဲ့သည့် ၁၀ နှစ်အတွင်း ကပ်ရောဂါများအပြင် အခြားသောအကြပ်အတည်းများကြောင့် ပိုမိုဆိုးရွားလာခဲ့သည်။ ထို့အပြင် အိုမင်းမှုမြန်ဆန်လာခြင်း၊ ရာသီဥတုပြောင်းလဲခြင်းနှင့် နိုင်ငံတကာ ကုန်သွယ်မှုအနေအထားများ ပြောင်းလဲလာခြင်းတို့သည် ရေရှည်ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်မှုအလားအလာကို ထိန်းသိမ်းရန် ပေါ်ပေါက်လာနိုင်သည့် စိန်ခေါ်မှုအသစ်များဖြစ်သည်။

ဒေသတွင်းရှိ စီးပွားရေးဖွံ့ဖြိုးမှုအလားအလာသည် ၂၀၂၀ ပြည့်နှစ်အစောပိုင်းက ၆ ရာခိုင်နှုန်းခန့်မှ ၂၀၂၃ ခုနှစ်တွင် ၄ ရာခိုင်နှုန်းခန့်အထိ ကျဆင်းခဲ့သည်။ ဤကျဆင်းခဲ့သည့်အကြောင်းရင်း၏ ၇၀ ရာခိုင်နှုန်းခန့်မှာ ရင်းနှီးမြုပ်နှံမှုနှုန်း ကျဆင်းလာခြင်းကြောင့်ဖြစ်ပြီး ၁၀ ရာခိုင်နှုန်းခန့်မှာ စုစုပေါင်းထုတ်လုပ်မှုစွမ်းအား (Total Factor Productivity) ပိုမိုကျဆင်းလာခြင်းကြောင့်ဖြစ်သည်။ အချို့နိုင်ငံများတွင် လူစွမ်းအားအရင်းအမြစ် ဖွံ့ဖြိုးမှုအားနည်းခြင်း၊ အလုပ်သမားအင်အား လျော့နည်းလာခြင်းတို့ကြောင့် ရင်းနှီးမြုပ်နှံမှုမြင့်တက်လာခြင်းမှ စီးပွားရေးဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်မှု မြှင့်တင်ပေးနိုင်မှုကို ကန့်သတ်ခဲ့သည်။ ၂၀၅၀ ပြည့်နှစ်အရောက်တွင် ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်မှုအလားအလာသည် ၃ ရာခိုင်နှုန်းခန့် ဖြစ်နိုင်ခြေရှိသော်လည်း ပထဝီနိုင်ငံရေး၊ စီးပွားရေးပဋိပက္ခများ၊ ရာသီဥတုပြောင်းလဲမှုများနှင့် မွေးဖွားနှုန်းလျော့နည်းမှုများ ပိုမိုပြင်းထန်လာပါက ထိုနှုန်းထက် ပိုမိုကျဆင်းသွားနိုင်သည်။

ထုတ်လုပ်မှုစွမ်းအား နှေးကွေးလာခြင်း၏ အကြောင်းရင်းမှာ ကိုဗစ်-၁၉ ကပ်ရောဂါ၏ သက်ရောက်မှုများကြောင့် ဖြစ်သည်။ ထိုကပ်ရောဂါသည် အိမ်ထောင်စုများနှင့် လုပ်ငန်းများ၏ ဘဏ္ဍာရေးအခြေအနေကို ထိခိုက်စေခဲ့ပြီး ဒေသတွင်းဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်မှုနှင့် စက်မှုလုပ်ငန်းဖွံ့ဖြိုးမှုတို့ကို ထိခိုက်စေသည်။ အထူးသဖြင့် ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်မှု ပြောင်းလဲမှုကြောင့် ထုတ်လုပ်မှုစွမ်းအားသည် လွန်ခဲ့သော နှစ်နှစ်ဆယ်အတွင်းကထက် သုံးပုံတစ်ပုံခန့် လျော့နည်းသွားခဲ့သည်။ အချို့သောနိုင်ငံများတွင် စက်မှုလုပ်ငန်းဖွံ့ဖြိုးမှုရပ်တန့်သွားပြီး ကုန်ထုတ်လုပ်မှုနှင့် အလုပ်အကိုင်များတွင် စက်မှုလုပ်ငန်း၏ပါဝင်မှုသည် တိုးမြှင့်လာခြင်းမရှိပေ။ ထို့အပြင် ကမ္ဘာ့အဆင့် ထုတ်လုပ်မှုစွမ်းအားနှင့်နှိုင်းယှဉ်ပါက ဒေသတွင်းရှိ နိုင်ငံအများစုတွင် ကဏ္ဍအလိုက် ထုတ်လုပ်မှုစွမ်းအား ကွာဟချက်များ ကျယ်ပြန့်နေဆဲဖြစ်ပြီး ဝန်ဆောင်မှုကဏ္ဍသို့ ရွေ့လျားမှုသည် အဓိကအားဖြင့် ထုတ်လုပ်မှုစွမ်းအားနိမ့်သော လုပ်ငန်းများဆီသို့ ဦးတည်နေသည်။

ဒေသသည် စီးပွားရေးဖွံ့ဖြိုးမှုကို ပြန်လည်ရှင်သန်စေရန် ကြီးမားသော စိန်ခေါ်မှုများကို ရင်ဆိုင်နေရသည့်အပြင် ရှေ့တွင်ရင်ဆိုင်ရမည့် စိန်ခေါ်မှုများကို သေချာစွာ တုံ့ပြန်နိုင်ရန် ပြောင်းလွယ်ပြင်လွယ်ရှိရေးကိုလည်း အာမခံရမည်ဖြစ်သည်။ အရည်အသွေးမြင့် ဖွံ့ဖြိုးမှုကိုထိန်းသိမ်းရန် ပုံသေဖြစ်သောပုံသေနည်းမရှိသော်လည်း အာဆီယံ+၃ နိုင်ငံများ၏ စီးပွားရေးပြောင်းလဲမှုဆိုင်ရာ ရှည်လျားသောအတွေ့အကြုံများသည် ဖွံ့ဖြိုးရေးမူဝါဒများအတွက် လမ်းညွှန်တစ်ခုအဖြစ် အထောက်အကူပြုနိုင်သည်။ သို့ရာတွင် အာဆီယံ +၃ နိုင်ငံများသည် ရင်ဆိုင်ကြုံတွေ့နေရသည့် သက်ကြီးလုပ်သားများလာခြင်း၊ ရာသီဥတုပြောင်းလဲလာမှုနှင့် ပထဝီနိုင်ငံရေးပဋိပက္ခများကဲ့သို့သော စိန်ခေါ်မှုများကို ကိုင်တွယ်ဖြေရှင်းနိုင်ရန် ဖွံ့ဖြိုးရေးမူဝါဒသစ်များ ပြင်ဆင်ထားရမည်ဖြစ်သည်။

အာဆီယံ+၃ နိုင်ငံများသည် ၎င်းတို့၏ နိုင်ငံအခြေအနေများအပေါ် မူတည်၍ မူဝါဒချမှတ်မှုများ ကွဲပြားနိုင်သော်လည်း ဤအခန်းတွင် ဒေသတွင်း မူဝါဒချမှတ်သူများမှ အနာဂတ်ကာလ ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်မှုရရှိနိုင်ရန်အတွက် ချမှတ်နိုင်သည့်မူဝါဒများကို လမ်းညွှန်ပြထားသည်။ ၎င်းတို့မှာ (၁) လိုအပ်ချက်အသစ်များကို တုံ့ပြန်နိုင်ရန် လက်ရှိ စက်မှုလုပ်ငန်းစွမ်းဆောင်ရည်များကိုအဆင့်မြှင့်တင်ခြင်း၊ (၂) အရည်အသွေးမြင့်ဝန်ဆောင်မှုများနှင့် ကျွမ်းကျင်မှုမြင့်မားသော လုပ်ငန်းများဆီသို့ ဦးစားပေး၍ ဦးတည်ရွေ့လျားစေခြင်း၊ (၃) အထူးသဖြင့်အခြေခံအဆောက်အအုံကဏ္ဍတွင် ထုတ်လုပ်မှုစွမ်းအားကို မြှင့်တင်ပေးနိုင်သည့် ရင်းနှီးမြုပ်နှံမှုကွာဟချက်မရှိစေခြင်း၊ (၄) ဆန်းသစ်တီထွင်မှုကိုမြှင့်တင်ခြင်းနှင့် နည်းပညာကိုအသုံးပြု၍ ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင် ဆောင်ရွက်ခြင်းနှင့် (၅) နိုင်ငံတော်၏ စွမ်းဆောင်ရည်ကိုမြှင့်တင်ခြင်း (ထိုသို့ မဆောင်ရွက်ပါက ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်မှု ရလဒ်ကောင်းများမရနိုင်ပါ) တို့ဖြစ်သည်။

အာဆီယံ+၃ နိုင်ငံများအကြားပူးပေါင်းဆောင်ရွက်မှုကို ပိုမိုအားကောင်းစေခြင်းဖြင့် ထိုသို့သော မူဝါဒများကို ပြင်ဆင်အကောင်အထည်ဖော်ရာတွင် အထောက်အကူပြုစေနိုင်ပြီး လူတိုင်းပါဝင်နိုင်သော၊ တရားမျှတပြီး ရေရှည်တည်တံ့သော ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်မှုကို သေချာစွာဖော်ဆောင်နိုင်မည်ဖြစ်သည်။

ဤဘာသာပြန်ဆိုချက်များသည် သတင်းအချက်အလက်များပေးလိုသည့်ရည်ရွယ်ချက်ဖြင့်သာ မူရင်းအင်္ဂလိပ်ဘာသာမှ ဘာသာပြန်ဆိုထားခြင်းဖြစ်ပါသည်။ ကွဲလွဲမှုရှိပါက အင်္ဂလိပ်စာရင်းကို ကိုးကားသင့်ပါသည်။

อาเซียน+3: คาดการณ์อัตราการเติบโตของเศรษฐกิจและเงินเฟ้อ ปี 2568-69 โดย AMRO

(ร้อยละ, เทียบการเปลี่ยนแปลงจากช่วงเดียวกันของปีก่อน)

ประเทศ / เขตเศรษฐกิจ	อัตราการเติบโต GDP			อัตราเงินเฟ้อ		
	2024e	2025f	2026f	2024e	2025f	2026f
อาเซียน+3	4.3	4.2	4.1	1.2	1.7	1.7
กลุ่มบวกสาม	4.1	4.1	4.0	0.7	1.4	1.5
จีน	5.0	4.8	4.7	0.2	1.1	1.3
ฮ่องกง	2.5	2.4	2.3	1.7	2.2	2.0
ญี่ปุ่น	0.1	1.3	1.0	2.7	2.5	2.1
เกาหลี	2.0	1.6	1.9	2.3	1.9	1.8
อาเซียน	4.9	4.7	4.7	2.9	3.0	2.9
บรูไน	4.2	2.6	2.6	-0.4	0.6	0.4
กัมพูชา	6.0	5.8	6.0	0.8	2.9	2.5
อินโดนีเซีย	5.0	5.0	5.1	2.3	2.2	2.7
ลาว	4.5	4.6	4.6	23.1	10.1	6.4
มาเลเซีย	5.1	4.7	4.5	1.8	2.7	2.5
เมียนมา	3.2	1.0	1.0	27.5	25.0	18.0
ฟิลิปปินส์	5.7	6.3	6.3	3.2	3.3	3.2
สิงคโปร์	4.4	2.7	2.4	2.4	1.8	1.8
ไทย	2.5	2.9	3.0	0.4	1.2	1.3
เวียดนาม	7.1	6.5	6.2	3.6	3.5	3.0

ที่มา: หน่วยงานของแต่ละประเทศ ทาง CEIC และ Haver Analytics; ประมาณการและคาดการณ์โดย AMRO

หมายเหตุ: e = ประมาณการ; f = การคาดการณ์ ตัวเลขการเติบโตทางเศรษฐกิจและเงินเฟ้อของเมียนมาอิงตามปีงบประมาณของประเทศ ซึ่งเริ่มตั้งแต่วันที่ 1 เมษายน ถึง 31 มีนาคม; การประมาณการและการคาดการณ์เงินเฟ้อหมายถึงค่าเฉลี่ยรายปี; การคำนวณตัวเลขระดับภูมิภาคใช้ค่าเฉลี่ยถ่วงน้ำหนักของ GDP ปี 2567 โดยหลักภาวะเสมอภาคของอำนาจซื้อ (purchasing power parity basis)

ဤဘဏ္ဍာပြန်ဆိုချက်များသည် သတင်းအချက်အလက်များပေးပို့သည့်ရက်စွဲများကိုပြင်ဆင်မှု မှုရင်းအင်ဂျင်ဘာသာမှ ဘဏ္ဍာပြန်ဆိုထားခြင်းဖြစ်ပါသည်။ ကွဲလွဲမှုရှိပါက အင်ဂျင်ဘာရှင်းကို ကိုးကားသင့်ပါသည်။

บทที่ 2: เงินเพื่อในอาเซียน+3: พลวัตที่เปลี่ยนแปลงไป และนโยบาย

หลังจากที่ภูมิภาคอาเซียน+3 เผชิญกับภาวะเงินเฟ้อต่ำและมีเสถียรภาพมากกว่าสองทศวรรษ อัตราเงินเฟ้อได้พุ่งสูงขึ้นในปี 2564 ซึ่งเป็นผลจากการระบาดของโควิด-19 และผลกระทบด้านอุปทานจากทั่วโลก อย่างไรก็ตาม การเพิ่มขึ้นของเงินเฟ้อครั้งนี้ถือว่ามีระดับปานกลางและสั้นเมื่อเทียบกับภูมิภาคอื่น ทำให้ผลกระทบต่อสวัสดิภาพทางเศรษฐกิจอยู่ในวงจำกัด โดยในช่วงแรก ราคาสินค้าโภคภัณฑ์โลกเป็นปัจจัยหลักที่ทำให้ราคาปรับตัวสูงขึ้นในวงกว้าง แต่อัตราเงินเฟ้อเริ่มชะลอตัวในช่วงปลายปี 2565 ตามราคาสินค้าโภคภัณฑ์ที่ปรับตัวลดลง และปัญหาห่วงโซ่อุปทานที่คลี่คลายลง ซึ่งเห็นได้ว่าพลวัตของเงินเฟ้อมีการเปลี่ยนแปลงไปหลังการระบาดของโควิด-19—โดยที่ช่วงแรกเงินเฟ้อจากราคาสินค้าเป็นตัวขับเคลื่อนหลัก ก่อนที่เงินเฟ้อในภาคบริการจะเข้ามามีบทบาทมากขึ้นในช่วงที่เงินเฟ้อชะลอตัวลง ทั้งนี้ แม้จะมีการเปลี่ยนแปลงดังกล่าว แต่เงินเฟ้อคาดการณ์ก็ยังคงยึดเหนี่ยวอยู่ในระดับที่มีเสถียรภาพ (well-anchored) ซึ่งสะท้อนถึงความเชื่อมั่นในเสถียรภาพด้านราคา

การวิเคราะห์ของ AMRO ชี้ให้เห็นถึงบทบาทที่เปลี่ยนแปลงไปของปัจจัยด้านอุปทานและอุปสงค์ในภูมิภาค โดยในช่วงปี 2564-2565 ปัจจัยด้านอุปทานมีความสำคัญมากขึ้นต่อเงินเฟ้อพื้นฐานและเงินเฟ้อทั่วไป โดยเฉพาะผ่านทางราคาสินค้าโภคภัณฑ์โลก และผลกระทบต่อห่วงโซ่อุปทาน กระนั้น เมื่อแรงกดดันจากต่างประเทศเริ่มผ่อนคลายลงในช่วงปลายปี 2565 ปัจจัยด้านอุปสงค์ก็กลายเป็นตัวขับเคลื่อนหลัก ในช่วงที่เริ่มกลับมาเปิดเศรษฐกิจขึ้น สำหรับกลุ่ม Plus-3 (จีน ฮองกง ญี่ปุ่น และเกาหลี) เงินเฟ้อได้ปรับตัวลดลงตั้งแต่ปลายปี 2565 จนถึงระดับร้อยละ 1 โดยเฉลี่ย ในช่วงกลางปี 2566 ในขณะที่กลุ่มประเทศอาเซียนยังคงเผชิญอัตราเงินเฟ้อที่สูงกว่า จากการฟื้นตัวที่เข้มแข็งของอุปสงค์ภายในประเทศ

อาเซียน+3 ได้ดำเนินนโยบายแบบผสมผสาน ทั้งนโยบายด้านการเงิน และที่มีใช้การเงิน ในการจัดการกับแรงกดดันด้านเงินเฟ้ออย่างมีประสิทธิภาพ ซึ่งตั้งแต่ปี 2565 เป็นต้นมา การใช้นโยบายการเงินแบบเข้มงวดขึ้น ได้มีบทบาทสำคัญในการยึดเหนี่ยวเงินเฟ้อคาดการณ์และลดผลกระทบจากปัจจัยด้านอุปสงค์ ในขณะเดียวกัน มาตรการทางการคลัง เช่น เงินอุดหนุนด้านพลังงานและอาหาร การแจกจ่ายเงินสด และการปรับภาษี ก็ได้ช่วยลดการเพิ่มขึ้นของราคา และให้ความช่วยเหลือต่อครัวเรือน นอกจากนี้ นโยบายเพื่อตอบสนองด้านอุปทาน เช่น การควบคุมราคา การบริหารจัดการสต็อกสินค้า และมาตรการทางการค้า ก็ยังช่วยให้สินค้าจำเป็นเพียงพอและราคาไม่สูงเกินไป

ประสบการณ์ของอาเซียน+3 นี้ สะท้อนให้เห็นถึงบทเรียนสำคัญในการบริหารจัดการเงินเฟ้อ ท่ามกลางความซับซ้อนของพลวัตด้านอุปทานและอุปสงค์ โดยการดำเนินนโยบายที่มีประสิทธิภาพจำเป็นต้องวินิจฉัยสาเหตุของเงินเฟ้อ และปรับการผสมผสานใช้นโยบายในรูปแบบที่เหมาะสม (policy mix) แม้ว่านโยบายการเงินยังคงเป็นเครื่องมือหลักในการจัดการด้านอุปสงค์ และยึดเหนี่ยวเงินเฟ้อคาดการณ์ ขณะเดียวกัน มาตรการที่ไม่ใช่ด้านการเงินที่เจาะจงกลุ่มเป้าหมายก็มีประโยชน์อย่างยิ่งในการแก้ไขปัญหาคอขวดด้านอุปทาน (supply bottlenecks) ควบคุมการปรับขึ้นของราคาสินค้าจำเป็น และช่วยคุ้มครองกลุ่มเปราะบาง

ในอนาคต การบริหารจัดการเงินเฟ้อจะมีความท้าทายยิ่งขึ้น ตามการเปลี่ยนแปลงเชิงโครงสร้าง เช่น ความตึงเครียดทางภูมิรัฐศาสตร์ การเปลี่ยนแปลงเชิงประชากร และการเปลี่ยนผ่านสู่เศรษฐกิจสีเขียว (climate transition) ที่ทำให้ความเสี่ยงด้านอุปทานเพิ่มสูงขึ้น โดยหน่วยงานด้านการเงินอาจต้องตอบสนองอย่างเข้มข้นขึ้นต่อผลกระทบจากด้านอุปทาน หากเงินเฟ้อคาดการณ์มีแนวโน้มจะหลุดจากกรอบที่คาดไว้ โดยเฉพาะในภาวะที่อาจมีเหตุการณ์ที่กระทบต่ออุปทานบ่อยและยืดเยื้อ การติดตามสถานการณ์จึงมีความจำเป็นอย่างยิ่ง เพื่อแยกแยะปัจจัยด้านอุปสงค์และอุปทานได้อย่างทันการณ์ และลดความเสี่ยงจากการตอบสนองที่ล่าช้า อย่างไรก็ตาม การดำเนินนโยบายจำเป็นต้องพิจารณาจุดสมดุลระหว่างเป้าหมายต่าง ๆ ให้รอบคอบ เพราะการใช้นโยบายการเงินแบบเข้มงวดเพื่อควบคุมเงินเฟ้อจากด้านอุปทานอาจทำให้เศรษฐกิจชะลอตัวรุนแรงขึ้น ดังนั้น การสร้างกันชนเงินนโยบาย (policy buffers) และเสริมสร้างขีดความสามารถในการติดตามสถานการณ์ (surveillance capabilities) จะมีความสำคัญอย่างยิ่งในการรับมือกับความท้าทายที่อาจเกิดขึ้นต่อไป

บทที่ 3: การเติบโตระยะยาวของอาเซียน+3: แนวโน้มและนโยบาย

ภูมิภาคอาเซียน+3 ยังคงมีศักยภาพที่จะเป็นแรงขับเคลื่อนหลักของการเติบโตของเศรษฐกิจโลกในอีกหลายทศวรรษข้างหน้า อย่างไรก็ตาม การเติบโตของภูมิภาคนี้ได้เริ่มชะลอตัวลงตั้งแต่ช่วงวิกฤตการเงินโลก และถูกซ้ำเติมจากการระบาดของโควิด-19 และปัจจัยอื่น ๆ ตลอดช่วง 10 ปีที่ผ่านมา ท่ามกลางการเปลี่ยนแปลงระยะยาวที่ภูมิภาคกำลังเผชิญ เช่น การเข้าสู่สังคมผู้สูงอายุอย่างรวดเร็ว การเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศ และการปรับโครงสร้างทางการค้าโลก แรงขับเคลื่อนที่ชะลอตัวดังกล่าว ทำให้เกิดคำถามสำคัญเกี่ยวกับความสามารถของภูมิภาคในการรับมือความเสี่ยงใหม่ ๆ และความเสี่ยงที่อาจเกิดขึ้นพร้อมกับการศักยภาพการเติบโตของเศรษฐกิจ (potential growth) ในระยะยาว

ศักยภาพการเติบโตในภูมิภาคได้ชะลอตัวลงจากประมาณร้อยละ 6.0 ในช่วงต้นปี 2543 เหลือร้อยละ 4.0 ในปี 2566 ซึ่งประมาณร้อยละ 70 ของการลดลงนี้เกิดจากการสะสมทุน (capital accumulation) ที่ช้าลง และอีกร้อยละ 10 เกิดจากผลิตภาพการผลิตรวม (total factor productivity) ที่เติบโตช้า ในบางประเทศการพัฒนาทุนมนุษย์ (human capital development) ที่ช้า รวมถึงแรงงานที่หดตัว ลดประสิทธิภาพของการลงทุนในการผลักดันการเติบโต ทั้งนี้ คาดการณ์ว่าศักยภาพการเติบโตจะลดลงเหลือประมาณร้อยละ 3.0 ภายในสิ้นปี 2593 แต่อาจต่ำกว่านั้นจากผลกระทบจากความเสี่ยงด้านลบ เช่น การแยกส่วนทางภูมิเศรษฐศาสตร์ (geoeconomic fragmentation) มีความรุนแรงขึ้น ความล้มเหลวในการรับมือการเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศ และอัตราการเกิดที่ลดลงอย่างรวดเร็ว

การชะลอตัวของผลิตภาพนี้ ส่วนหนึ่งเกิดจากแผลเป็นทางเศรษฐกิจ (scarring effects) จากการระบาดของโควิด-19 ซึ่งส่งผลกระทบต่ออุตสาหกรรมที่ภาคครัวเรือนและธุรกิจ และจากการเปลี่ยนแปลงเชิงโครงสร้าง (structural change) และการพัฒนาอุตสาหกรรมที่ไม่สอดคล้องกันในภูมิภาค โดยการเพิ่มผลิตภาพจากการเปลี่ยนแปลงโครงสร้างได้ลดลงหนึ่งในสามเมื่อเทียบกับสองทศวรรษที่ผ่านมา ในบางประเทศการพัฒนาอุตสาหกรรมหยุดชะงัก ในขณะที่สัดส่วนในการจ้างงานและผลผลิตของภาคการผลิตไม่ได้เพิ่มขึ้น ซึ่งเมื่อเทียบกับกลุ่มประเทศแนวหน้าของโลกแล้ว จะเห็นว่ายังคงมีช่องว่างของผลิตภาพ (productivity gaps) อยู่ ในขณะที่การเปลี่ยนผ่านไปสู่ภาคบริการ ส่วนใหญ่มุ่งไปที่กิจกรรมที่มีผลิตภาพต่ำกว่า

ภูมิภาคอาเซียน+3 ไม่เพียงแต่ต้องเผชิญกับการกีดกันในห่วงโซ่อุปทานที่เพิ่มขึ้น แต่ยังต้องมั่นใจว่าเส้นทางในอนาคตจะยืดหยุ่นและสามารถตอบสนองต่อความท้าทายที่รออยู่ข้างหน้า แม้ว่าไม่มีสูตรสำเร็จที่เหมาะสมกับทุกกรณีสำหรับการรักษาการเติบโตที่มีคุณภาพ แต่ประสบการณ์อันยาวนานของอาเซียน+3 ในการเปลี่ยนผ่านทางเศรษฐกิจก็ถือเป็นเข็มทิศในการกำหนดยุทธศาสตร์การพัฒนาต่อไป อย่างไรก็ตาม ยังคงมีความจำเป็นอย่างยิ่งที่การกำหนดยุทธศาสตร์ดังกล่าวจะต้องปรับให้เหมาะสม เพื่อรองรับความท้าทายทางเศรษฐกิจใหม่ ๆ ซึ่งรวมถึงแรงงานที่มีอายุมากขึ้น การเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศ และการแบ่งแยกทางภูมิเศรษฐศาสตร์

แม้ว่านโยบายที่เหมาะสมจะแตกต่างกันไปตามบริบทเฉพาะของแต่ละประเทศ แต่บทนี้จะระบุแนวคิดนโยบายห้าประการที่อาจเป็นแนวทางในการออกแบบเส้นทางการเติบโตใหม่ ประกอบด้วย (1) ยกระดับขีดความสามารถในการผลิตเพื่อตอบสนองต่อพลวัตของอุปสงค์ที่เปลี่ยนแปลงไป (2) ให้ความสำคัญกับการเปลี่ยนไปสู่ภาคธุรกิจที่ใช้ทักษะและมีคุณภาพสูง (3) ลดช่องว่างการลงทุน (investment gap) โดยเฉพาะในโครงสร้างพื้นฐานที่เพิ่มผลิตภาพ (4) ส่งเสริมนวัตกรรมและการใช้ประโยชน์จากเทคโนโลยีเพื่อปรับเปลี่ยนแนวทางการพัฒนา และ (5) เสริมสร้างขีดความสามารถของรัฐ ซึ่งเป็นปัจจัยที่ขาดไม่ได้ในการผลักดันให้เกิดการเติบโตได้สำเร็จ ทั้งนี้ ความร่วมมือระดับภูมิภาคที่เข้มแข็งขึ้น จะช่วยสนับสนุนการปรับนโยบายดังกล่าว ทำให้ภูมิภาคอาเซียน+3 ไม่เพียงแต่มีการเติบโตสูงเท่านั้น แต่ยังเป็นการเติบโตที่ครอบคลุม เท่าเทียม และยั่งยืนอีกด้วย

Chương 1: Triển Vọng Kinh Tế Vĩ Mô và Thách Thức

Trong năm 2024, nền kinh tế toàn cầu tiếp tục ghi nhận mức tăng trưởng bền vững, đồng thời xu hướng giảm lạm phát vẫn duy trì, bất chấp các yếu tố bất ổn. Kinh tế thế giới bước sang một giai đoạn mới khi các ngân hàng trung ương lớn bắt đầu nới lỏng chính sách tiền tệ sau ba năm thắt chặt. Tuy nhiên, trong suốt năm 2024, các thách thức gia tăng—căng thẳng địa chính trị đã khiến giá hàng hóa biến động tăng theo chu kỳ và chiến dịch tranh cử tổng thống Mỹ đã làm dấy lên lo ngại về các chính sách thương mại và các chính sách kinh tế khác của Mỹ trong tương lai. Bất chấp những trở ngại này, kinh tế Mỹ vẫn thể hiện sức mạnh, được thúc đẩy bởi chi tiêu tiêu dùng mạnh mẽ và đầu tư trong lĩnh vực công nghệ, trong khi lạm phát giảm xuống mức thấp nhất kể từ khi đại dịch bắt đầu. Khu vực đồng euro tuy chỉ duy trì được mức tăng trưởng khiêm tốn nhưng vẫn trong xu hướng tăng.

Khu vực ASEAN+3 ghi nhận mức tăng trưởng ổn định 4,3% trong năm 2024, sau mức tăng 4,4% vào năm 2023. Nhu cầu nội địa tiếp tục là động lực chính của tăng trưởng, được hỗ trợ bởi điều kiện thị trường lao động thuận lợi và sự phục hồi trong đầu tư. Sự hồi phục của xuất khẩu, đặc biệt trong lĩnh vực chất bán dẫn và thương mại dịch vụ, đã đóng góp thêm vào đà tăng trưởng. Lạm phát tiếp tục giảm dần, mặc dù giá năng lượng và chi phí vận chuyển tăng đột biến theo chu kỳ do nguồn cung thắt chặt đã gây ra một số gián đoạn tạm thời. Trong nửa đầu năm, thị trường tài chính đã có sự tăng trưởng mạnh, nhưng đến nửa cuối năm, biến động gia tăng khiến cho thị trường chứng khoán mất đi phần lợi nhuận trước đó và lợi suất trái phiếu tăng cao.

Mặc dù đối mặt với những bất ổn toàn cầu gia tăng và sự biến động của thị trường tài chính, khu vực này vẫn giữ được dự trữ quốc tế dồi dào, góp phần củng cố khả năng chống chọi với các yếu tố bên ngoài. Dự kiến khu vực sẽ tiếp tục tăng trưởng trên 4% trong các năm 2025 và 2026. Nhu cầu nội địa vẫn sẽ là trụ cột chính của tăng trưởng, được củng cố nhờ những cải thiện trong hoạt động đầu tư, trong khi nhu cầu bên ngoài—đặc biệt từ lĩnh vực công nghệ và du lịch—sẽ bổ trợ thêm. Tuy nhiên, khu vực vẫn phải đối mặt với những bất ổn lớn, trong đó có các chính sách thương mại của Mỹ có thể ảnh hưởng tiêu cực. Trong trung hạn, ASEAN+3 dự kiến tiếp tục đóng vai trò quan trọng trong tăng trưởng toàn cầu, chiếm khoảng 43% tăng trưởng toàn cầu—thấp hơn một chút so với mức trung bình trước đại dịch. Trong khi đó, lạm phát được dự báo sẽ nhích nhẹ nhưng vẫn giữ ở mức thấp, khoảng 1,7% trong năm 2025 và 2026.

Trong ngắn hạn, các nền kinh tế sẽ phải đối mặt với các rủi ro tiêu cực. Nổi bật nhất là nguy cơ Mỹ áp dụng các chính sách bảo hộ mạnh mẽ hơn, có thể làm gián đoạn dòng chảy thương mại và kìm hãm tăng trưởng trong khu vực. Các rủi ro quan trọng khác bao gồm điều kiện tài chính toàn cầu thắt chặt hơn, tăng trưởng chậm hơn ở các nền kinh tế chủ chốt, và nguy cơ giá hàng hóa leo thang do căng thẳng địa chính trị hoặc các cú sốc liên quan đến thời tiết. Về dài hạn, các thách thức mang tính cấu trúc như già hóa dân số, biến đổi khí hậu, và gián đoạn công nghệ tiếp tục đe dọa sự ổn định kinh tế vĩ mô—tài chính.

Triển vọng kinh tế tích cực tạo cơ hội cho việc tái xây dựng không gian chính sách, mặc dù các nhà hoạch định chính sách phải điều hành trong một môi trường bên ngoài ngày càng bất định. Trong khi cả quá trình củng cố tài khóa và nới lỏng chính sách tiền tệ đã có tiến triển trong năm 2024, các thách thức chính sách ngày càng trở nên phức tạp hơn. Nhìn về tương lai, các chính sách nên tập trung vào việc củng cố khả năng chống chịu trong dài hạn, đồng thời duy trì tính linh hoạt để đối phó với các thách thức ngắn hạn, với một cơ chế phối hợp chính sách phù hợp với hoàn cảnh và ràng buộc cụ thể của từng nền kinh tế. Về chính sách tài khóa, điều này đòi hỏi cân bằng giữa việc tái lập các vùng đệm và duy trì khả năng hỗ trợ đối phó theo chu kỳ. Về chính sách tiền tệ, nhà chức trách cần điều chỉnh cẩn trọng dựa trên điều kiện trong nước, đồng thời cảnh giác với các rủi ro ổn định tài chính và áp lực từ bên ngoài, trong bối cảnh điều kiện tài chính toàn cầu còn biến động.

ASEAN+3: Dự báo tăng trưởng và lạm phát của AMRO, 2025-2026

(Tỷ lệ phần trăm, so với cùng kỳ năm trước)

Nền kinh tế	Tăng trưởng GDP			Lạm phát		
	2024e	2025f	2026f	2024e	2025f	2026f
ASEAN+3	4.3	4.2	4.1	1.2	1.7	1.7
Các Quốc Gia+3	4.1	4.1	4.0	0.7	1.4	1.5
Trung Quốc	5.0	4.8	4.7	0.2	1.1	1.3
Hồng Kông	2.5	2.4	2.3	1.7	2.2	2.0
Nhật Bản	0.1	1.3	1.0	2.7	2.5	2.1
Hàn Quốc	2.0	1.6	1.9	2.3	1.9	1.8
ASEAN	4.9	4.7	4.7	2.9	3.0	2.9
Brunei	4.2	2.6	2.6	-0.4	0.6	0.4
Campuchia	6.0	5.8	6.0	0.8	2.9	2.5
Indonesia	5.0	5.0	5.1	2.3	2.2	2.7
Lào	4.5	4.6	4.6	23.1	10.1	6.4
Malaysia	5.1	4.7	4.5	1.8	2.7	2.5
Myanmar	3.2	1.0	1.0	27.5	25.0	18.0
Philippines	5.7	6.3	6.3	3.2	3.3	3.2
Singapore	4.4	2.7	2.4	2.4	1.8	1.8
Thái Lan	2.5	2.9	3.0	0.4	1.2	1.3
Việt Nam	7.1	6.5	6.2	3.6	3.5	3.0

Nguồn: Dữ liệu thu thập từ cơ quan chức năng thông qua CEIC và Haver Analytics; ước tính và dự báo của AMRO.

Lưu ý: e = ước tính (estimates); f = dự báo (forecast). Tăng trưởng và lạm phát của Myanmar dựa trên năm tài chính, bắt đầu từ ngày 1 tháng 4 đến ngày 31 tháng 3. Các ước tính và dự báo về lạm phát được tính theo bình quân năm; số liệu tổng hợp cho khu vực về tăng trưởng và lạm phát được ước tính dựa trên trung bình gia quyền của GDP năm 2024 theo sức mua tương đương.

Chương 2: Lạm Phát tại ASEAN+3: Những Thay Đổi và Hàm Ý Chính Sách

Sau hơn hai thập kỷ lạm phát thấp và ổn định ở ASEAN+3, năm 2021 đã ghi nhận một sự bùng phát lạm phát do đại dịch COVID-19 và các cú sốc về nguồn cung toàn cầu. Tuy nhiên, mức tăng này vẫn ở mức vừa phải và ngắn hạn so với các khu vực khác, giúp hạn chế thiệt hại về phúc lợi. Ban đầu, giá hàng hóa toàn cầu gây ra sự tăng giá rộng rãi, nhưng lạm phát đã bắt đầu hạ nhiệt vào cuối năm 2022 khi giá hàng hóa giảm và chuỗi cung ứng dần ổn định trở lại. Điều đáng chú ý là mô hình lạm phát đã thay đổi sau đại dịch, với lạm phát hàng hóa dẫn đầu ở giai đoạn đầu, trong khi lạm phát dịch vụ trở thành nhân tố kéo dài hơn trong quá trình giảm lạm phát. Bất chấp những thay đổi này, kỳ vọng lạm phát vẫn được giữ vững, phản ánh niềm tin vào sự ổn định giá cả.

Phân tích cho thấy sự tương tác thay đổi giữa các yếu tố cung và cầu trong khu vực. Các yếu tố cung trở thành nhân tố quan trọng hơn đối với cả lạm phát cơ bản và lạm phát tổng thể trong giai đoạn 2021–2022, đặc biệt thông qua giá hàng hóa toàn cầu và gián đoạn chuỗi cung ứng. Khi áp lực bên ngoài giảm bớt vào cuối năm 2022, các yếu tố cầu nổi lên là động lực chính nhờ quá trình mở cửa kinh tế. Các nền kinh tế Cộng-3 (Trung Quốc, Hồng Kông, Nhật Bản, và Hàn Quốc) đã chứng kiến mức lạm phát giảm ổn định từ cuối năm 2022 và duy trì ở mức trung bình dưới 1% vào giữa năm 2023, trong khi các nước ASEAN vẫn duy trì mức lạm phát cao hơn do nhu cầu nội địa phục hồi mạnh mẽ.

Các nền kinh tế ASEAN+3 đã sử dụng kết hợp biện pháp tiền tệ và phi tiền tệ để kiểm soát hiệu quả áp lực lạm phát. Kể từ năm 2022, thắt chặt tiền tệ đóng vai trò then chốt trong việc neo giữ kỳ vọng lạm phát và kiềm chế sức ép từ phía cầu. Đồng thời, các biện pháp tài khóa như trợ cấp năng lượng và lương thực, chuyển tiền mặt, và điều chỉnh thuế giúp hạn chế đà tăng giá và cung cấp hỗ trợ quan trọng cho các hộ gia đình. Các can thiệp khác về điều chỉnh nguồn cung—chẳng hạn quy định giá, quản lý kho dự trữ, và chính sách thương mại—đảm bảo hàng hóa thiết yếu vẫn được cung cấp với giá cả phải chăng.

Kinh nghiệm của ASEAN+3 đưa ra những bài học quan trọng về cách quản lý lạm phát trong bối cảnh tương tác phức tạp của cung và cầu. Chính sách hiệu quả phụ thuộc vào việc chẩn đoán chính xác các yếu tố gây ra lạm phát và điều chỉnh phù hợp phối hợp chính sách. Trong khi chính sách tiền tệ vẫn là công cụ chính để kiểm soát cầu và giữ ổn định kỳ vọng, các biện pháp phi tiền tệ có trọng tâm đã chứng tỏ tính hữu ích trong việc xử lý các nút thắt nguồn cung, khống chế mức tăng giá của các mặt hàng thiết yếu và bảo vệ nhóm dễ bị tổn thương.

Trong tương lai, việc kiểm soát lạm phát sẽ ngày càng thách thức hơn khi các thay đổi mang tính cấu trúc như căng thẳng địa chính trị, biến đổi nhân khẩu học, và biến đổi khí hậu làm gia tăng rủi ro gián đoạn nguồn cung. Các ngân hàng trung ương có thể phải phản ứng mạnh mẽ hơn với cú sốc nguồn cung nhất là khi kỳ vọng lạm phát không còn ổn định, đặc biệt khi gián đoạn nguồn cung diễn ra thường xuyên và kéo dài hơn. Việc tăng cường giám sát là rất quan trọng để phân biệt chính xác yếu tố cung và cầu, giảm thiểu rủi ro chậm trễ trong phản ứng chính sách. Tuy nhiên, những biện pháp phản ứng này phải được cân nhắc kỹ lưỡng để tránh tình trạng thắt chặt tiền tệ làm sâu thêm suy thoái kinh tế. Xây dựng vùng đệm chính sách và nâng cao năng lực giám sát sẽ là chìa khóa để ứng phó hiệu quả với những thách thức mới nổi này.

Chương 3: Tăng Trưởng Dài Hạn của ASEAN+3: Triển Vọng và Chính Sách

Khu vực ASEAN+3 vẫn có vị thế tốt để trở thành động lực tăng trưởng toàn cầu chủ chốt trong vài thập kỷ tới. Tuy nhiên, kể từ cuộc khủng hoảng tài chính toàn cầu, tốc độ phát triển của khu vực này đã bị chậm lại, và tình trạng này càng trở nên nghiêm trọng hơn do đại dịch và các cú sốc khác trong 10 năm qua. Trong bối cảnh các xu hướng vĩ mô quan trọng như dân số già hóa nhanh chóng, biến đổi khí hậu và sự tái cấu trúc của thương mại toàn cầu, sự giảm tốc trong tăng trưởng đã nêu ra những thách thức cấp bách về quản lý rủi ro mới và sắp xảy ra, đồng thời phải duy trì tiềm năng phát triển lâu dài của khu vực.

Từ đầu những năm 2000, tăng trưởng tiềm năng của khu vực đã giảm từ khoảng 6,0% xuống còn 4,0% vào năm 2023. Khoảng 70% mức sụt giảm này là do quá trình tích lũy vốn chậm hơn, trong khi sự trì trệ của năng suất các yếu tố tổng hợp đóng góp thêm 10%. Ở một số nền kinh tế, việc phát triển nguồn nhân lực chậm và sự thu hẹp của lực lượng lao động cũng hạn chế tác động tích cực của đầu tư đối với tăng trưởng. Dự báo cho thấy tiềm năng tăng trưởng sẽ tiếp tục giảm xuống khoảng 3,0% vào cuối năm 2050, và có thể thấp hơn nếu các rủi ro tiêu cực như phân mảnh địa kinh tế sâu sắc hơn, không kiểm soát được biến đổi khí hậu, và tốc độ sụt giảm tỷ lệ sinh nhanh hơn, trở thành hiện thực.

Sự chậm lại trong tăng trưởng năng suất một phần do tác động kéo dài của đại dịch COVID-19, làm suy yếu bảng cân đối kế toán của các hộ gia đình và doanh nghiệp, cùng với tốc độ chuyển đổi cơ cấu và công nghiệp hóa không đều khắp trong khu vực. Đáng chú ý, lợi ích về năng suất từ thay đổi cơ cấu đã giảm còn một phần ba so với mức đạt được trong hai thập kỷ qua. Một số nền kinh tế chứng kiến sự đình trệ trong quá trình công nghiệp hóa, đi kèm với tỷ lệ ngành sản xuất trong cơ cấu việc làm và sản lượng không tăng. Ngoài ra, chênh lệch năng suất giữa các ngành so với chuẩn mực toàn cầu vẫn lớn ở hầu hết các nền kinh tế, trong khi quá trình chuyển dịch sang khu vực dịch vụ chủ yếu tập trung vào các hoạt động có năng suất thấp hơn.

Khu vực đang đối mặt với nhiệm vụ không chỉ vực dậy tăng trưởng kinh tế mà còn phải đảm bảo con đường phát triển trong tương lai mang tính năng động và có khả năng ứng phó với các thách thức phía trước. Mặc dù không có “công thức chung” để duy trì tăng trưởng chất lượng cao, kinh nghiệm của ASEAN+3 về chuyển đổi kinh tế giúp cung cấp định hướng cho các chiến lược phát triển. Tuy nhiên, các chiến lược tăng trưởng mới này cần được điều chỉnh để giải quyết các thách thức kinh tế mới mà các nước ASEAN+3 đang phải đối mặt, bao gồm lực lượng lao động già hóa, biến đổi khí hậu, và phân mảnh địa kinh tế.

Trong khi khuyến nghị chính sách cụ thể sẽ khác nhau giữa các nền kinh tế ASEAN+3 tùy theo bối cảnh riêng, chương này đề xuất năm chủ đề chính sách có thể giúp các nhà hoạch định chính sách trong khu vực phát triển những lộ trình tăng trưởng mới trong tương lai. Các chủ đề này gồm: (1) nâng cấp năng lực sản xuất hiện có để đáp ứng những thay đổi trong nhu cầu; (2) ưu tiên chuyển dịch sang kỹ năng cao và dịch vụ chất lượng; (3) thu hẹp khoảng cách đầu tư, đặc biệt vào hạ tầng thúc đẩy năng suất; (4) đẩy mạnh đổi mới sáng tạo và tận dụng công nghệ để tái định hình các lộ trình phát triển truyền thống; và (5) củng cố năng lực quản trị nhà nước—nếu thiếu yếu tố này, không thể đạt được kết quả tăng trưởng thành công. Việc thực hiện những điều chỉnh chính sách này, ở nhiều khía cạnh, sẽ được củng cố bởi sự hợp tác khu vực chặt chẽ hơn, nhằm đảm bảo rằng khu vực ASEAN+3 trong tương lai không chỉ có mức tăng trưởng cao, mà còn tăng trưởng bao trùm, công bằng và bền vững.

ASEAN+3 Macroeconomic Research Office

10 Shenton Way, #15-08,
MAS Building, Singapore 079117
Tel: +65 6323 9844
Email: enquiry@amro-asia.org

Follow us

 LinkedIn

 Twitter

 Facebook

www.amro-asia.org